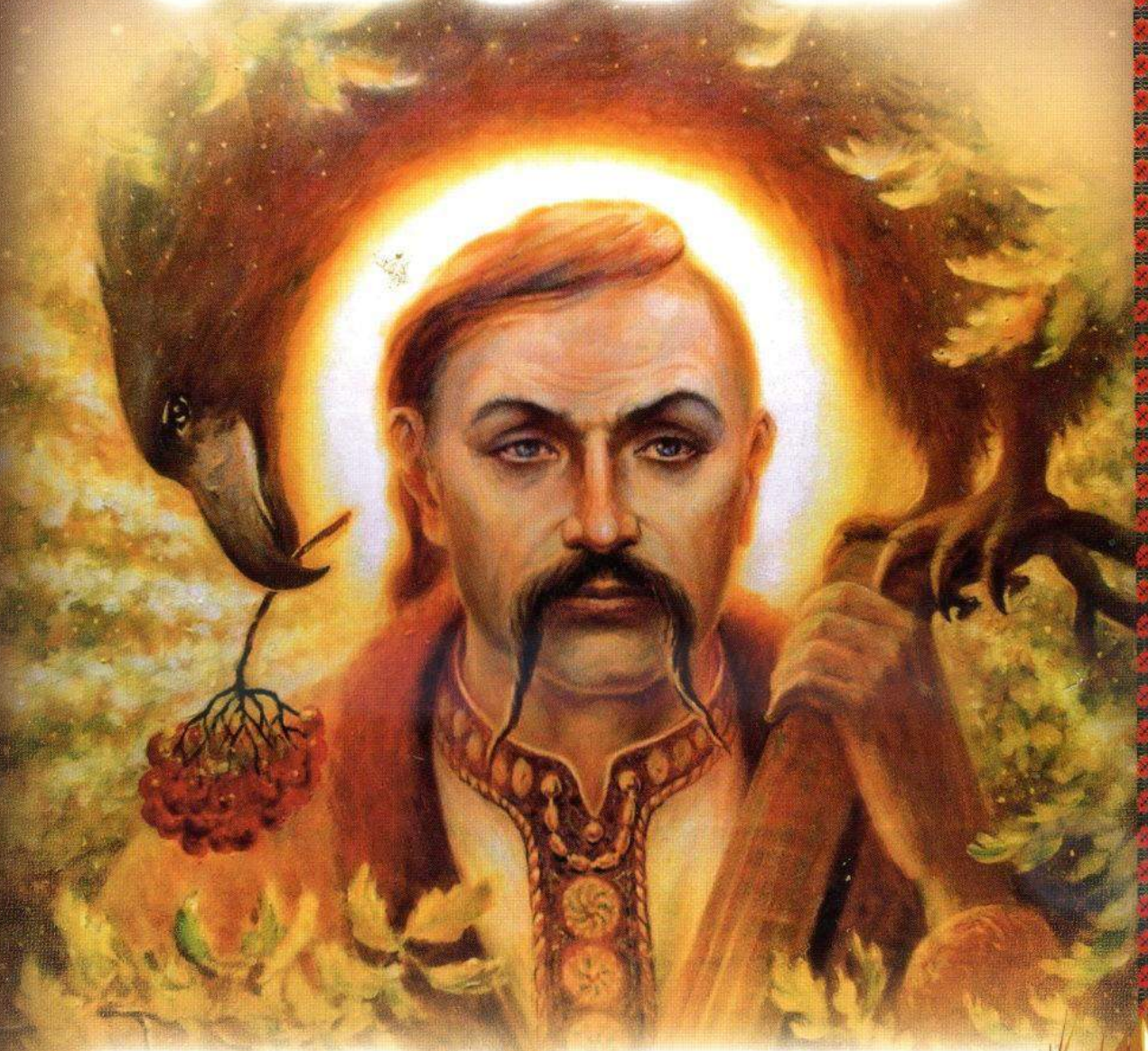

В. Ю. ШЕВЦОВ

ОБЕРІТ

МІФИ І ЛЕГЕНДИ

Їк-Ра-їни

2010

В. Ю. Шевцов

ОБЄРІГ

МІФИ І ЛЄГЄНДИ Ук-Раїни

Дніпропетровськ
АРТ-ПРЕСС
2010

УДК 004+11(477)
ББК 87.3(4Укр)+86.2(4Укр)+63.3 (4Укр)+63.52 (4 Укр)
Ш 37

Художник
В. В. Крижанівський

Шевцов В. Ю.

Ш 37 Оберіг. Міфи і легенди Ук-Ра-їни. – Д. : АРТ-ПРЕС, 2010. – 272 с.

ISBN 978-966-348-

Не існує країни без власного «міфу», до якого входять легенди, бувальщини, казки, перекази, історії зі своїми лицарями, героями, святими, мудрецами, вісниками і пророками.

За часи християнізації Русі, ординсько-російського царату та радянської імперії було зроблено все, щоб знищити український епос, або, переробивши, привласнити його і перетворити в додаток до міфу російського, як це було за Катерини II під час другої масштабної фальсифікації історії Росії–Тартарії.

У книзі, яку читач тримає в руках, подані три підбірки епічних переказів та народних переповідань, що в деякій мірі заповнюють одну з прогалів «Міфу України».

Надзвичайно важливою складовою «Міфу України» є заповіді творців-архітекторів етносу, а тому в четвертій частині книги подані як відомі, так і практично невідомі заповіді і думки наших видатних прабатьків.

Книга ілюстрована самотніми, символічними картинами народного художника України В. В. Крижанівського.

УДК 004+11(477)
ББК 87.3(4Укр)+86.2(4Укр)+63.3 (4Укр)+63.52 (4 Укр)

Автор висловлює глибоку, щирю вдячність лицарю України І. В. Навоєнку за надану допомогу у виданні надзвичайно важливої для світогляду українців книги «Оберіг», а також книг «Багато званих, мало вибраних», «Скарбниця», «Буття», «Вість», «Русь», «Трислав».

ISBN 978-966-348-

© В. Ю. Шевцов, 2010
© АРТ-ПРЕС, технічне оформлення, 2010

Зміст

Від автора.....	5
Легенди й перекази давнини	7
Заповіт оріям	8
Легенда про Інту	14
Легенда про Орія та його дітей Ортура й Оринку	19
Раїна	24
Шлях Даний	28
Звідки взяли мови	33
Легенда про оріїв і орійців	38
Ортур і дванадцять лицарів	41
Родова гілка.....	47
Шлях Очищення	51
Легенда про золоті руни.....	55
Легенда про Рамадію	59
Святогор.....	64
Як Бог Землю ділив.....	67
Легенда про Бабу Ягу і не лише.....	71
Перекази й легенди Раїни	77
Легенда про Богумира, Яруну й родовід слов'ян-русів	78
Легенда про царицю Сірапат	81
Холодний Яр	84
Ені та Лель	86
Легенда про землю Орійську, царів Сварога та Гермеса.....	92
Лелеки	96
Троїця	100
Шлях орійців	104
Змійові вали	109
Легенда про ромів.....	111
Обереги	115
Перше пророцтво Сивілли	123
Друге пророцтво Сивілли	129
Про Рай і богів, про Україну й українців, або Третє пророцтво Сивілли.....	135
Останнє пророцтво Сивілли.....	140

Перекази й легенди Слобожанщини145

Блукаючий каганець	146
Дивна пригода Петра Дорошенка	149
Ладо й Кащека	151
Перун та Ідол.....	156
Три сестри	158
У ніч на Троїцю	163
Дорошенки	166
Млин	169
Остап і Смерть.....	172
Чорний вихор.....	175
Вогняні колеса	177
Мертва й жива вода.....	179
Панщина.....	186
Різдвяна ніч.....	189
Проводи Могучара.....	192
Яйце-райце	196

Переказки для дорослих203

Не зовсім казка для дорослих	204
І створив Господь Людину за образом і подобою своєю!	217
Оберіг України	225

Заповіти.....235

Заповіт Сварога, Сина Бога, Творця Світу Явленого.....	236
Заповіт Ора русам.....	236
Смарагдова скрижаль. Заповіт Гермеса Трисмигіста.....	237
Шлях Праві. Заповіт Бога-Білояра.....	238
Відповідь Святослава, Великого князя Русі, матері княгині Ользі на вмовляння прийняти християнство	239
Із «Повчання Володимира Мономаха синам».....	240
Заповіт і присяга лицаря-характерника.....	241
Т. Г. Шевченко. «І мертвим, і живим, і ненародженим...»	242
Шлях до Вишнього.....	247
Морально-етичний кодекс.....	251
Карби сім'ї, родини, етносу. Етнічні засади сім'ї й Роду. 257	
Кодекс служіння Роду, етносу, країні, Батьківщині	260
Молитва за Україну.....	263
Гімн Сварогу.....	265
Післямова.....	268

Від автора

Кожний народ має два міфи: етнічний і державний. До етнічного міфу відносяться: національна ідея, етнічне середовище, культи й національні символи, етнічні культові персонажі, етнічний морально-етичний кодекс, суспільно-етичні інституції, етнічне виховання.

До державного міфу слід віднести державне політико-економічне середовище, державні культи, свята, символи, інституції, державних діячів, систему освіти, окремі складові етнічних міфів етносів, що входять до складу даної країни.

На відміну від етносу, що існує від кількох сот років до тисячоліть, держави існують від кількох років до десятиліть, іноді до століть і, рідко, тисячоліть. Якщо державний міф є фундаментом стійкості держави, її інформаційним забезпеченням, то етнічний – її духовно-змістовною основою. Від глибини й широти розбудови етнічного міфу залежить стійкість етносу, його життєздатність, його майбутнє і час існування. Не існує жодного етнічного утворення без етнічного міфу, і якщо конкурент хоче зруйнувати або підпорядкувати інший етнос під себе, він має зруйнувати, знищити або перебудувати його міф під свій. Так сталося і з етнічним міфом орійців українців-русичів, руйнацію якого започаткувало ще в X сторіччі християнство, а продовжили Тартарія, Росія, Польща, Австро-Угорщина. Святі, пророки, лицарі, богатирі, духовні лідери й генії інтелекту України стали символами багатьох народів-сусідів, але втраченими для України. Билини, міфи, легенди, перекази розбрелися по світах, і на початку третього тисячоліття, коли Україна після кількох сотень років поневірянь знову набула державної самостійності, виявилось, що більшу частину етнічного міфу ми втратили, за винятком її місцевої фольклорної складової, у збереженні якої непересічну роль зіграв Микола Гоголь. І це при тому, що маємо дійсні історичні й світоглядні елементи етнічного міфу, на відміну від багатьох держав, що користуються привласненими елементами міфів різних етносів і держав, у тому числі й міфу українського.

У запропонованій читачеві книзі автор робить спробу поновлення етнічного міфу українців на трьох рівнях: місцевому Слобожанщини, власне етнічно-орійському й на загальнолюдському, морально-етичному. Легенди, казки, перекази, що пропонуються, побудовані на матеріалі, почутому в дитинстві, та на реконструкціях світоглядної давнини прабатьків. І якщо читачеві щось не сподобається в сюжетному та художньому оформленні запропонованого матеріалу, автор просить вибачення, бо основною метою цієї книги є не лише відтворення етнічного міфу, а й заклик до спільної праці всіх небайдужих на непростому, але надзвичайно важливому питанні поновлення «Міфу України», на шляху в майбутнє!

Легенди й перекази
давнини

Заповіт оріям

Як день змінює ніч, а ніч день, так само все змінюється навколо нас і в нашому житті. Весну змінює літо, літо – осінь, осінь – зима, і знову приходить весна. Протягом одинадцяти років змінюється активність Сонця, дощові й сніжні роки змінюються засухами й холоднечею. Все повторюється, все повертається до початку, та кожного разу цей початок уже не такий, як попередній... Усе повторюється і нічого не може повторитися...

Я - БУДНИЙ БОГ
Я - СОЛНЦЕ
ВЫЖИВШЕЕСЯ ИЗ ХАОСА...
Я - ДУША - БОГ
Я - ТВОРИТЕЛЬ
ВОИСТОВЕННОГО СЛОВА...
Я - ВЛАДЫКА СВЕТА

ДАЖЬБОГ
БОГ СОЛНЦА
И ТВОРИТЕЛЯ
СВЕТА
ДАЖЬ БОГ
ВЫЖИВШЕЕСЯ
ИЗ ХАОСА
ДАЖЬ БОГ
ВЛАДЫКА
СВЕТЛОТЫ

ДАЖЬБОГ
ВНУК
СААЯН
СОЛНЦЕ
ПОКАНИК
ВЕДУТ СВОЮ
РОДСТВОУ
ОТ ЧРАСНОГО
СОЛНЦА

СОЛНЦЕ-ЦАРЬ. СЫН СВАРГОВ. ЕЖЕ ЕСТЬ ДАЖЬБОГ

Колись, давним-давно, ще до того, як розквітла цивілізація Шумера і до побудови пірамід, великі холоди прийшли на землю наших батьків. Рятуючись від лютого холоду і в пошуках кращих умов для помешкання, під проводом великого пророка Рами пішли наші пращури на південний схід за Хвалинське (Каспійське) море і дійшли аж до Індії. На той час Середня Азія була квітучим краєм. Та приблизно через дві тисячі років холоди відступили, Середня Азія почала перетворюватись у пустелю, а в Причорномор'ї потеплішало, і знову настали благодатні часи. Ось тоді зібрав оріїв їх вождь і великий пророк слов'ян Орій і повів їх назад на прабатьківщину. Нелегким був цей шлях. Усі народи, через землі яких повертались орії, сприймали наших батьків як непрошених гостей, як завойовників. Спочатку орії пішли південніше Хвалинського і Руського (Чорного) морів, шукаючи кращих земель там. Вони завітали до Шумерії, потім до Палистану (Палестини), дійшли до Єгипту, та скрізь від літньої спеки пересихали ріки й озера, засихала трава, бо почали по всій Землі свій наступ пустелі. І тоді Орій повів свої племена на північ, на Дунай і Дніпро, туди, звідки тисячі років назад пішли орійці. Радо зустріли своїх рідних ті, хто не пішов з Рамою і залишився тут віч-на-віч з холодами. Усім вистачало місця, степи буяли високими травами, в лісах було повно дичини, а в річках і озерах риби. Гарні умови були й для землеробства. Ось тільки не давала старому Орію спокою думка про майбутнє свого народу. А що як знову настануть холоди або спека і пустелі доберуться до його Раїни?

Дуже багато чого знав старий Орій. Чув від своїх дідів, що боги оріїв живуть у потойбічному світі, на священній горі Меру. От би їх розпитати, що чекає оріїв, як воно все буде там, у майбутньому?

На березі Дани-Ра (Дніпра), біля Порогів, знаходився храм Сонця, храм сонячного бога Ра. В тому храмі мешкали священики, відуни й чарівники. Священики відповідали за служіння Ра, відуни передбачали майбутнє й могли спілкуватися з душами, духами й богами, визнавати те, що недоступне іншим, а чарівники – творити всілякі дива. Прийшов Орій у храм Сонця й попросив відунів, щоб вони розповіли йому про майбутнє оріїв. Довго вдивлялися відуни в майбутнє. Хто спілкувався з вогнем, хто вдивлявся в води Дніпра, хто

шукав відповіді в задзеркаллі, хто розмовляв з деревами й птахами, хто споглядав зорі й планети, та ніхто з них окрім сірої пелени нічого не зміг побачити. Зібралися всі відуни разом і сказали Орію, що ще не визначене майбутнє орійців, що боги ще не виткали їх Шлях на Землі. Замислився Орій та й сказав: «Якщо ще наш Шлях не визначений, то, може, я попрошу кращої долі для свого народу. От тільки як мені знайти дорогу в потойбічний світ, до гори Меру?» Зібралися тоді на нараду чарівники, а порадившись, покликали Орія й сказали: «Шлях у потойбічний світ лежить через смерть. Не можна потрапити туди в людському тілі. Померти ти не можеш, бо ще твій Шлях у Світі Земному не добіг кінця. Якщо ти все-таки хочеш розпитати у богів про долю орійців, то маєш залишити тіло на Землі, а потім повернутися в нього назад. Твоя душа піде до Меру, а поки вона ходитиме, ми будемо зберігати твоє тіло. А от чи відпустять тебе боги, ми не знаємо, бо йдеш до Меру ти без їх дозволу, не за своїм Шляхом Даним». «Я на все згоден, – відповів Орій, – лише б у мого

народу, у моїх дітей було щасливе майбутнє».

Приготували тоді чарівники чарівне зілля, й на повний Місяць, по Місячній стежці відійшла душа Орія зі Світу Земного. Дивиться Орій і не розуміє, як це так, що тіло залишилося на Землі, а він такий, як і був, і стоїть на березі неозорої ріки. І тут побачив він золотого, як Сонце, човна і перевізника, що був схожий на людину і на птаха одночасно. «Сідай», – мовив перевізник.

І попливли вони через ту річку Лету, річку життя, до другого берега. І поки пливли, згадались Орію всі дні і події в його житті до найважливіших подробиць, бо та річка була не простою, а річкою життя всіх істот і його життя теж. На березі, з іншого боку, він побачив ще одну таку ж саму істоту, яка загородила йому шлях до гори. «Тобі ще не час, – сказала вона, – повертайся, інакше боги розгніваються на тебе і скинуть тебе в Тартари. Ти не можеш порушити Шлях Даний, іди назад, на Землю!»

«Я прийшов сюди не через себе, у мене душа болить за свій народ! Хочу, щоб у нього було щасливе майбутнє, і заради цього я готовий іти навіть в Тартари!»

«Добре, – відповів вартовий, – почекай тут, а я спитаю у богів дозволу».

Через деякий час вартовий повернувся з могутнім сивим чоловіком. «Я твій Рід і Рід твого народу, – сказав чоловік. – Я не визначаю майбутнє й не можу вплинути на нього, на

своїх нащадків, але я можу тебе провести до батька нашого, Сварога. Ходімо». І тоді Орій побачив перед собою сліпучо-золоту гору, що піднімалася до самого Сонця. Дорога, по якій вони йшли, прямувала круто вгору, але йти по ній було легко, так, немовби тут не було ніякої ваги. Вони йшли, а навколо стояли палаци, квітли сади, щебетали птахи. У дворах працювали ковалі, ткалі, вишивальниці, садівники... – «Що вони роблять?» – спитав Орій, бо ковалі кували, а заліза не було, ткалі ткали, а полотна не видно, вишивальниці вишивали, а візерунки танули безслідно... «Вони кують, прядуть і вишивають долі людей і всіх істот на Землі. А щоб ніхто не зміг узнати своє майбутнє, то, виткавши, забувають його й ті, хто це робить, за волею Сварога. Він один відає майбутнім».

Через деякий час вони підійшли до палацу надзвичайної краси, до палацу, що знаходився прямо під Сонцем. Біля нього, серед чарівного саду на троні сидів... чи то бог, чи то людина, чи то дракон у золотій короні... Важко було усвідомити, хто це чи що це, якби не очі, в яких було стільки чарівного світла, тепла, доброти й любові... «Це наш Творець, сказав Рід, – підійди до Нього». Підійшов Орій до трону,

вклонився й сказав: «Отче, вибач мені, але не можу я просто так піти з життя, не відаючи, що буде з моїм народом! Коли б я знав, що ще хоч чимось зможу йому допомогти, я був би щасливий і вдячний Тобі, Отче!»

І тоді Сварог, який суть Сам Творець, сказав Орію: «Створені ви з праху земного. І будуть про вас казати, що ви сини Творця, і станете ви як сини Творця, і будете як діти мої, і Дажбог – Дживибог, Бог цього року Живи – Долі вашої, буде Батьком вашим! І Його ви маєте слухатись, і Він вам скаже, що вам мати, і про те, що вам робити, і як говорити, і як творити.

І будете ви народом великим, і переможете розумом увесь світ, і підкоряться вам роди інші, які видобувають свої сили з каміння і творять чудеса – вози без коней, і роблять різні чудеса без чарівників.

І тоді всякий із вас буде ходити як чарівник, і прожиток для воїнів буде створюватися за допомогою заклинань. Але воїни стануть рабами багатослів'я. І від багатьох тих слів ви облишитеся мужності, і станете рабами данини й золота, і за золото будете продаватися ворогам. І відійдете ви від прадавньої віри, та буде нове явлення Заповіту, і повернетесь ви до віри своїх батьків!

І тоді боги скажуть своєму народові:

«Любіть Заповіт батька Орія! Він для вас – Світло зелене і життя! І любіть друзів своїх, і будьте мирними між родами!»

Передай ці слова, цей Заповіт слов'янам».

І з останніми словами Меру розтанула, а Орій побачив себе на березі Лети біля човна долі, а ще через мить розплющив очі в храмі Ра на березі Дніпра.

За Заповітом Сварога минуло вже два місяці року Сварога: місяць Овна (Вівці) і місяць Риб. У місяці Овна слов'яни поверталися до Батьківщини, а в місяці Риб Чорнобог розсіював їх по світу, принижував і нищив. І відійшли слов'яни від віри батьків і стали поклонятися чужим богам. Та настає місяць Водоля, і збудеться все, про що йдеться в Заповіті Сварога, переданому нам через Орія. Ми повернемося до прадавньої віри батьків і до своїх богів і знову станемо народом великим, народом-учителем, народом-провідником людства в майбутнє!

Легенда про Інту

Подія, про яку піде мова, сталася дуже давно, майже шість тисяч років тому. На берегах Дніпра, або Дани-Ра, жили наші з вами пращури. Вони не лише приручили вола й коня, але й винайшли на них упряж, зробили перше колесо і першого воза, навчилися виготовляти тканину з рослин і шити одяг, і навіть по зірках передбачати майбутнє. Вони стали такими розумними, що боги занепокоїлись: а якщо люди стануть розумнішими за них, що далі буде? Жили тоді боги разом з душами людей у потойбічному світі. В тому світі несе води життя величезна, чорної води, ріка Лета, з одного берега якої не видно іншого, глибини невимірної. Коли душа людини переходить у потойбічний світ, то її на одному березі чекає золотий човен, схожий на Сонце, і перевозить на другий. На другому березі душа бачить сліпучу біло-золотого кольору гору, що височить до самого Сонця, а під нею іншу гору, немовби перекинуту вершиною вниз, у підземний світ, червоно-чорного кольору. В самому низу, на вершині тієї гори, сяє чорнолілове Сонце. На тій горі, і вверх і вниз, є менші вершини, а на них палаци дивної, незвичайної, якоїсь грізної краси. Перед самою горою, яка має назву Меру, стоять терези. Над терезами і вгору, і вниз сяють дві райдуги. Та, що вгору,

називається Веселка, бо сяє всіма радісними кольорами Світу Земного, а та, що вниз, – Урва. І сяє вона кольорами, наближеними до чорного, багряними, брунатними, темно-ліловими. Душа стає на терези, і якщо вона робила більше добра, ніж зла, то терези її підіймають до рівня шляху, що під Веселкою йде вгору, а якщо зло переважає, то спускається в арку темних світів. Треба зауважити, що подібні терези є на межах усіх світів, там, де зміню-

ються кольори. І якщо ти опустився в перший нижній світ, то там можеш подолати себе, робити добро і тебе знову піднімуть до Світу Земного. Скрізь можна підійматись і опустатись. Ось на тій горі Меру і зібралися боги на нараду. Ті боги, що жили на білій стороні, почали захищати людей, а ті, що на чорній, вимагали покарати їх за розум. Не дійшли згоди боги та й розійшлися. Але не так сталося, як гадалося. Зібралися чорнобоги під проводом свого головного Чорнобога на свою Чорну Раду. Прямо знищити людей вони не могли, бо проти цього були білобоги. І якщо б чорнобоги почали зводити людей зі світу, то Білобог би став на їх захист, почалася б війна між богами, зруйнувалася б гора Меру і всі світи загинули б. Тож вигадали чорнобоги як людей за-напасти іншим чином. Злетів над Землею Чорнобог Мара й затулив одну половину Землі від Сонця. Не стало світла й тепла, Земля почала замерзати, а з нею й наші пращури. Та про те ніхто спочатку в потойбічному світі не знав. Зібралися тоді чарівники Роду нашого на нараду й вирішили, що треба йти через Лету до Білобога вождю Ра-мі. Під звуки

там-тамів, не чекаючи смерті й доки відкриються ворота в потойбічний світ, через жертвний вогонь пішов Ра-ма до річки Лети і, переправившись через неї на золотому човні, став на терези Долі. За гарні справи, за добро, яке зробив Ра-ма людям, підняли його терези майже на верхівку Меру. Розповів Білобогу Ра-ма про негаразди на Землі, та не готовий був Білобог до швидких і рішучих дій, бо не можна відразу зупинити те, що готувалося дуже довго Чорнобогом. Що було робити? Ра-ма на Землю міг знову повернутися лише новонародженим, бо тіло його згоріло в жертвному вогні. Не міг і в своєму обличчі Білобог зійти на Землю, бо тоді й Чорнобог піде серед люди й наробить ще більшого лиха. Треба хоча б на якийсь час вивести людей із темряви й холоду до тепла і Сонця. Після роздумів покликав Білобог свою донечку Інту, небесної краси й небесного розуму дівчину, і сказав: «Не можу я врятувати людей, бо ми в рівновазі і в рівносилі з Чорнобогом. А от ти можеш допомогти». «Я згодна, – відповіла Інту. – Але як я повернуся назад, я ж безсмертна, а ворота в цей світ, світ богів, відчиняються лише після смерті». «Знаю, – відповів Білобог. – Дійсно, просто так ти не зможеш повернутися сюди. Але між темними й світлими царствами-світами є домовленість. За 26 тисяч років Ра проходить 12 зоряних царств-сузір'їв. І в кожному царстві своя книга Долі. Через дванадцять царств по колу все повертається до

свого початку. І тоді відчиняються всі ворота між світами і долі богів і людей переписуються заново. Ось тоді ти й зможеш повернутися назад. А щоб ти не забула, і ніхто з людей про це не забув, я даю тобі чарівний Вінок Року Ра у 26000 років, в який вплетено 12 квіток-сузір'їв і 12 стрічок долі. Такі вінки надівають усі диво-дівчата мого народу в час весілля, і по них ти його знайдеш. Спочатку ти підеш з людьми в інші краї, та через квітку-місяць року Сварога повернешся назад. Промине ще один місяць, і Чорнобог знову щось вигідає, щоб згубити людей, і знову мій народ буде шукати

Сонця, і наступну стрічку долі ти прочитаєш разом з ними. І так відбудеться дванадцять разів: шість відходів і шість повернень. Та за цей час заново буде переписана доля мого народу. Буде багато незгод на цьому шляху, але й багато досягнень. Я вірю, що колись мої люди стануть як боги і будуть гідні нас з тобою. А щоб не зашкодив їм Чорнобог, щоб не згубив їх, візьми Трисил і передай їм як за поруку їх призначення та їх захисту. А ще візьми це Перевесло з дванадцяти зернових рослин: жита, пшениці, ячменю, проса, гречки,

маїсу (кукурудзи), рису, вівса, соняхів, льону, конопель і маку. І якщо мій народ збере двадцять шість тисяч років-рослин в один сніп і зв'яже цим перевеслом – він стане безсмертним». Взяла Інту Трисил, Вінок і Перевесло, вклонила-ся татові й сказала: «Я готова. Благослови мене, тату!»

Через небесний вогонь, на сонячних променях опустил Білобог Інту на береги Дніпра. Прийшла вона до наших пра-батьків і сказала: «Я маю вас відвести в інші краї, де світить Сонце, де все квітне і співають птахи». Зібрали свої речі люди на вози й поїхали через ріки і степи, повз гори і моря аж у тридев'яте царство. Через те царство текли дві могутні ріки-близнюки з високих гір до самого океану. І назвали люди одну Ти-ра, або Тигр(а), а другу Є-ра, або Євфрат. У цьому царстві теж жили люди, тільки були вони темношкірі, пасли овець і кіз і не знали, що таке колесо, як робити одяг і багато чого іншого. Коли ж вони побачили білих людей, що їхали на возах і керували кіньми і волами, одягнутих у дивний одяг, то і назвали їх богами з білої гори Меру, або Сумерами-шумерами. І сказали вони Інту: «Будь нашою царицею». І принесли їй золоту корону. А вона їм відповіла: «Ця корона хоч і золота, та мертва вона». І замість корони наділа вінок з дванадцяти квіток, з дванадцятьма стрічками і мовила: «Не хочу я бути царицею, та й не маю права. Краще буду я всім людям Нінту, Ненькою-мамою, Ладою і Берегинею. Але наш договір: я буду вашою Покровою і вашим захистом до того часу, доки ви збиратимете хліб життя в єдиний сніп життя на Землі і перев'яжете його оцим перевеслом добра і любові».

Відтоді минуло шість тисяч років, три місяці року Ра. У першому жили наші пращури в інських краях, у другому зібралися знову на береги Дніпра, у третьому – вкотре розійшлися. Настає четвертий місяць, в якому Інту, Ненька і Берегиня нашого народу, знову збере своїх дітей докупі. І так буде ще чотири рази. Чотири рази розсіє нас Чорнобог по світу: чотири рази Нінту-захисниця, Покрова і Берегиня наша збере нас знову в один сніп, перев'яже своїм чарівним перевеслом, і станемо ми народом великим і безсмертним!

Легенда про Орія та його дітей Ортура й Оринку

У великого пророка людства, прабатька слов'ян Орія було двоє дітей: син Ортур і донька Оріадна-Оринка. Ортур ріс кмітливим, спритним, сили надзвичайної юнаком. За те, що він зміг повалити на землю якого завгодно бика-тура, прозвали його Туром, а оскільки він був сином Орія, то звали його Орія Тур, або Ортур. Доньок в ті часи теж називали в честь батька, додаючи до їх імені звуки «іда-ідна» або «ада-адна». Якщо батька звали Ган, то доньку Ганіда, або ласкаво Ганнуса; якщо батька звали Артем, то доньку

Артеміда; тому й доньку Орія називали Оріадна. Гарна-прегарна була Оринка-Оріадна. Та до того ще й розумниця неабияка, бо вміла спілкуватись із звіриною і пташиною, знайти вихід із найбезнадійнішої ситуації. Багато людей приходили до неї за порадою і нікому вона не відмовляла; от і прозвали її люди хто Орина-Премудра, а хто – Оринка-Прекрасна.

Росли собі діти, горя не знали, та одного разу трапилося велике лихо. Тато Орій у часи негод, а іноді й просто у важливих питаннях для свого народу, ходив за порадою до сонячного бога Ра. Не тоді, коли сонечко стояло в дозорі над Землею, гріло й пестило її, а тоді, коли йшло на відпочинок, за обрій. Знав про це страшний змії Мара, який жив і правив у підземному царстві, що називалося Маракара. Жителі цього царства були жахливими потворами. Це були люди і

нелюди, бо в них були голови вовків і кіз, ведмедів і лисиць, коней і биків, інших тварин, птахів і комах. А якщо голова була звичайною, то руки, ноги й тулуб були як у звірів та всіляких істот, а у багатьох були навіть хвости від пташиних до риб'ячих. Найкрасивішими істотами в цьому царстві були не просто найпотворніші, а ще й розумні, сильні, хитрі, жадібні й жорстокі. Все було в царстві Мари, окрім доброти, співчуття і, головне, любові. Заздрісно було Марі бачити радість і любов людей і вирішив він хитрістю перетворити їх на істот, подібних до мешканців свого царства, та стати царем не лише підземного царства, а й царства людей. І війни розпалював Мара між людьми, і голодом морив, і напускав хмари невидимих істот вірусів-мікробів – нічого не допомагало, бо Орій учив людей як жити по-людськи, а вони любили його, вірили йому і не зраджували його ні в чому. Тож і вирішив Мара позбутись Орія. Ось тільки ні вбити, ні втопити, ні отруїти він його не міг, бо Орія захищав сам сонячний бог Ра. І тоді у Мари виник хитрий-прехитрий план. На дорозі, якою Орій ходив до Ра після заходу Сонця, зробив Мара пастку – глибоку-преглибоку прірву до самого свого підземного царства, залишивши над прірвою тонку-претонку, як папірець, землю. А в самому підземному царстві побудував палац-лабіринт, який назвав Тартари і в якому можна було блукати тисячі років і не знайти виходу. І поки Орій буде блукати в Тартарах, Мара візьме образ Орія і зробить орійців своїми рабами. Щоб швидше Орій пішов на побачення до Ра, напустив Мара на землю землетруси, хмари попелу і пилу. Пішов Орій порадитися до Ра і попросити у нього захисту від Мари, та, поспішаючи, не помітив пастки і впав у Тартари.

Чекали Ортур з Оринкою день, два – не повертається тато додому. Зрозуміли вони, що трапилося велике лихо. Почав збиратись Ортур на пошуки батька. А Оринка зрозуміла, що татові міг заподіяти лихо лише Мара, бо не було на землі мудрішої людини за Орія, та ще й захищеного самим богом Ра. Пішла до своєї кімнати Оринка і винесла Ортуру три речі: сорочку-вишиванку, та не просту, а таку, що при наближенні небезпеки вона ставала невидимою, як і той, хто був у цій вишиванці. І ставала вона водночас такою міцною, що ні жалом, ні мечем не можна було вразити господаря.

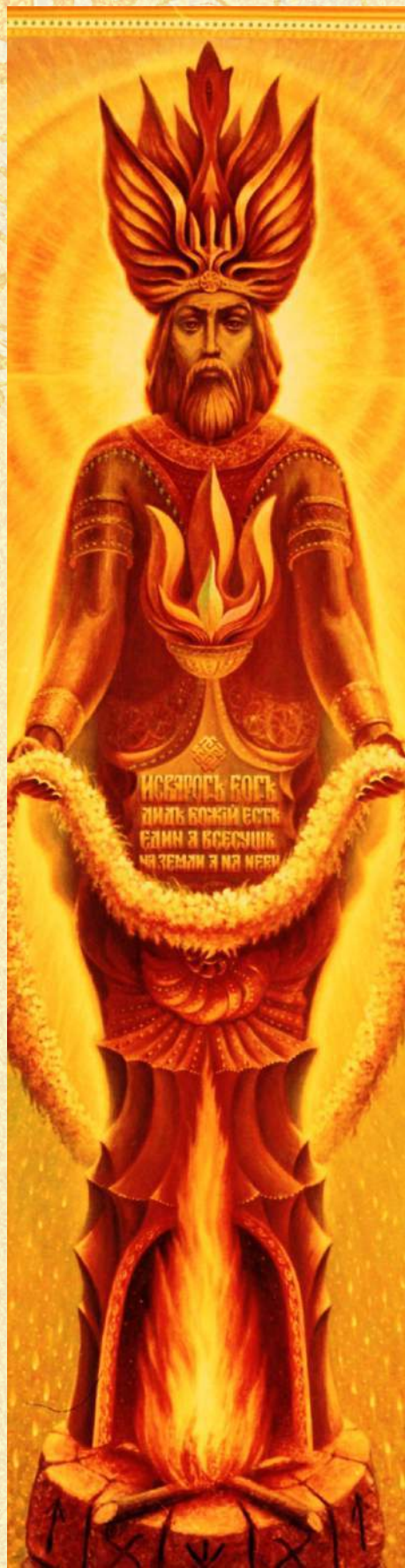

З вишиванкою принесла Оринка батьків меч, що багато років лежав без діла, бо на Землі за правління Орія не було ні війни, ні розбрату. Був той меч теж незвичайним – від одного дотику його злі істоти перетворювалися на пил, а ті, в кого хоч трішечки було доброти, – ставали добрими і більше нікому не чинили зла. А ще принесла Оринка клубок ниток, що світились у повній темряві, та таких, що не розірвати їх ніякою силою, бо при спробі зробити це нитка лише довшала і ставала ще міцнішою. І скільки б не розмотувався той клубок, нитка ніколи не закінчувалася.

Надів Орій вишиванку, заговорену Оринкою, взяв меч і клубок ниток та й пішов дорогою, по якій завжди ходив батько Орій. Дійшов він до провалу, в який упав батько, заглянув туди, а там ні дна, ні стін – суцільна безмежна темрява. Прив'язав він нитку до дуба, що ріс неподалік, і почав робити собі килим-парашут із легких і міцних рослин. А коли зробив, то зіштовхнув його в прірву і сам скочив на середину і почав на ньому падати. Довго падав, аж поки парашут не вдарився об щось тверде. Дістав Ортур клубок з ниток і він освітив все навколо. Виявилося, що це була здорова кімната, тільки замість стелі зяяла величезна чорна дірка, через яку зверху вниз до підлоги тягнулась і світилась, вказуючи шлях, нитка. З того приміщення було кілька виходів у такі ж самі приміщення, а з них у ще інші подібні і так без кінця і краю. Пішов шукати батька Ортур, а нитка розмотувалася слідом. Клубок з нитками Ортур тримав перед собою і з часом помітив, що той світився то сильніше, то слабкіше. Вирішив іти в тому напрямку, в якому клубок світився сильніше.

Через деякий час, коли клубок спалахнув як Сонце, почув Ортур голос батька і невдовзі знайшов його. По нитці вони повернулися назад до місця, де впали в Тартари. Але як піднятися вгору? Почали радитись, і сказав Орій: «Вночі Ра проходить через царство Мари. І коли на Землі день, то тут ніч і навпаки. Давай почекаємо до ночі». Через деякий час почало світати. На висоті в два людських зрости вони побачили в стіні східці, що вели нагору. Ортур став батькові на плечі і, залізши на східці, підняв туди й Орія. По тих східцях піднялися вони до виходу з Тартар, який охороняли найстрашніші з потвор. З усіх боків оточили вони Орія

з Ортуром. А оскільки не могли зашкодити Орію, то всі накинулися на Ортура. Почалася жорстока битва. Як блискавка рухався меч в руках Ортура. І від його найменшого дотику розсипалися потвори в пил і лише люди-коні, таври-коні (або люди, що колись мешкали на просторах Тавриди, їздили верхи, а після смерті Мара перетворив їх у коней-людей, або в конетаврів) відійшли вбік і чекали кінця битви. Після того, як розсипався останній охоронець, конетаври підійшли до Орія й Ортура. Сіли батько з сином на конетаврів і наказали їм їхати туди, де Сонце опускається за обрієм під Землю. Швидко домчали їх конетаври до виходу з підземного царства, та так, що жодна з потвор не змогла їх затримати. Подякували вони конетаврам і пішли додому. Після того, доки жив Орій, не наважувався більше Мара чіпати людей і були на Землі спокій і мир. І лише після смерті Орія багато чого змінилося. Стала дорослою Оринка, став великим лицарем і вождем багатьох народів Ортур. Але то вже інша історія й інша розповідь.

Раїна

Було це давним-давно, тоді, коли в небі два Місяці ходило, а Чорне море Руським називалося. Жили тоді в цих краях наші пращури й називали вони себе орійцями. Шанували вони батька-Сонце, якого називали Ра, і матінку-Землю, яку називали Ма. Багато дітей було у тата Ра і матінки Ма: великих і малих, гарних і не дуже. Особливою добротою й красою серед них вирізнялася Дана, богиня води і життя. Без води може загинути все живе, а тому Дана турбувалась і про рослини, і про комах, і про тварин, і про людей. Вранці від подиху Дани на листі з'являлися діаманти і перлинки роси, влітку вона поливала пересохлу Землю дощами, взимку покривала снігом, біла джерелами з землі, текла ріками до синього моря. І було у неї ще шість сестричок і братиків, що теж текли до Руського моря. Називали їх Звиста, або Кубена (Кубань), Дана-Тана з синочком Данцем (зараз їх називають Дон і Донець), Данай (Дунай), Данастра (зірка-Дана), або Дністер, Буг і Інгул (він гуляє). І називалася тоді наша земля Раїною, Раєм на Землі. І коли хтось відвідував наші землі і його питали «де ти був», то у відповідь чули: «я був У-Раїні!», в Україні.

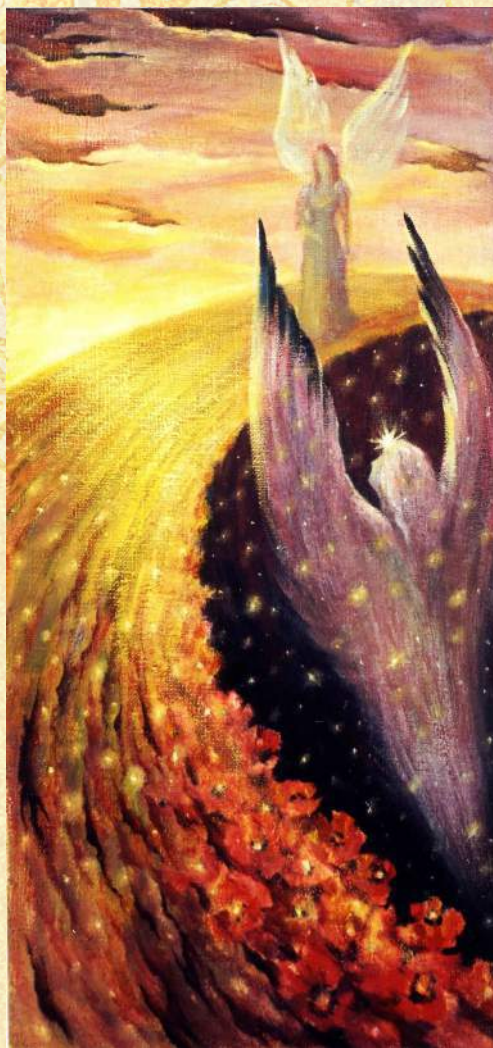

Та одного разу біля Землі пролітав страшний двоголовий космічний Змій. Побачив він Дану і очей не міг від неї відвести, така вона була гарна. «Хочу мати її за дружину», сказав Змій і послав гінців до Дани. Та відмовила Дана Змієві. І не тільки тому, що був він страшний і потворний, а ще й тому, що кохала вона юнака небесної краси Іна. Жив Ін на небі, біля свого тата Ра, а тому звали його ще Ін-де-Ра, або Індра. Дуже розлютився космічний Змій! Йому, космічному цареві, відмовила якась донька Землі. І вирішив він покарати Землю та її доньку Дану. Дихнула на Землю перша голова, яку звали Морок, й огорнула Землю чорною хмарою пилу.

Велика холоднеча прийшла тоді в ці краї. Більша частина Землі вкрилася льодовиками й навіть північна частина України вкрилася кригою. Дуже потерпало все живе, і люди також, від холодів.

Заплакала Земля й звернулася до Сонця: «Рятуй мене і моїх дітей!» І тоді Ра послав до Землі одного зі своїх синів, щоб змести пил із Землі. Прибув Ра-метей (син Ра, що мете) до Землі, дав Індри чарівну мітлу й почав разом із ним змити пил, а щоб люди не замерзли, дав їм сонячний вогонь. Ось тоді й стали наші діди вогнищанами. Не сподобалося це Змієві і послав він до Землі свою потворну доньку Помсту. Вдарила Помста по Землі з такою силою, що Земля набік упала, а потім підвелась, але її маківки-полюси стали в інших місцях. Багато суші тоді потонуло в морських водах, змінилось і обличчя Землі.

Не очікував Індра такої підступності і порушення космічних законів від Змія, а тому вдарив у нього сліпучою-

пресліпучою громовою блискавицею, засліпив його і відрубав йому ту голову, що наслала холоднечу на Землю. На Землі враз потеплішало, почали танути льодовики, а вода потекла до Руського моря такими повноводними ріками, що з одного берега не видно було іншого.

Знову Україна перетворилася в Раїну. А Змій, залікувавши рани, знову повернувся і напав на Землю. Обхопив її, затис своїми кільцями і напустив на неї свою другу голову Шушу-Сушу. Від вогняного подиху Суші висохли джерела, Земля порепалася, почало все живе гинути від спеки. Пересохла Дана-Ра-Дніпро так, що коні вбрід стали її переходити.

Побачив те Індра й вийшов на битву зі Змієм. Страшною була та битва. Підіймались і опускались гори, як крижини зіштовхувались і розходились на Землі континенти, повені змінювали засухи, пустелі ставали родючими, а родючі землі перетворювалися на пустелі. І якщо вдень сильнішим був Індра, то вночі його починав долати Змій.

Думала Дана, як допомогти нареченому, та й звернулася до бога нічного неба Дива, щоб він освітив небо вночі і допоміг Індрі. І коли Див розвішав у нічному небі зірочки-ліхтарики, то не зміг більше ховатися Змій від Індри, і відру-

бав йому богатир і другу голову Блискавицею. Там, де впала перша голова, утворилися найбільші на Землі гори – Зималаї (Гімалаї), а де друга – там найбільший океан, навколо якого виникло багато вулканів-залишків голови, що впала і розбилася. З тих останків виходив жар, а самі вони ще до кінця не охололи й іноді трясуться так, що від них усю Землю трусить.

Тулуб Змія закам'янів і став горами від Іспанії до Японії. Перегородив він дорогу Дані до Руського моря дев'ятьма порогами: Кодацьким від Меркурія, Сурським від Венери, Лоханським від Землі, Звонецьким від Марса, Ненаситецьким від Юпітера, Вовнізьким від Сатурна, Будильським від Урана, Личним від Нептуна і Вільним від Плутона. Не могла сама Дана подолати їх, і тоді їй на допомогу прибігли сестрички – ще дві донечки Ра і Ма. Відразу за островом Ой-ра (нині це Монастирський острів) об'єдналися вони в одну могутню ріку: ріки Дана (Дана-Ра), менша Сама-Ра і ще зовсім юна Це-ра, або Сура. Разом вони змогли подолати пороги від Ой-ри до Хор(тиці).

За Хор-ами – Хортицею зійшов на Землю наречений Дани Індра, і вони, взявшись за руки, пішли разом до Ра, що сяяв над Руським морем. З часом Інд з земної ріки ставав все більше небесною рікою, що текла разом з Даною-Ра, небесним Дніпром. А земний, що тік від Хор до Молочного моря (Азовського), а з нього до Руського, поступово зник і зараз лише окремі прикмети вздовж річки Молочної нагадують про далеку минувшину, про небесного богатиря Індру. Бо нині, за проханням іншої богині Сара-сваті (святої цариці), що потерпає від знову оживаючого і набираючого силу Змія в далекому Індо-стані, Індра допомагає нащадкам орійців і всьому живому подолати дихання Шуші.

Набирає сили Шуша і в нашій Ра-їні. Кажуть, що при падінні Змія його отрута потрапила в серце багатьох орійців, і що втратили вони пам'ять і забули, хто вони є, забули свою мову і пісні, а тому Раїна поступово перетворюється в пустелю душі, розуму й життя. Та знову кличе Дана свого нареченого до двобою зі Змієм, і вірять орійці-українці, що повернеться Індра до дому нареченої, переможе Змія і знову в Україні настане час «Раю».

Шлях Даний

- Мамо...
- Ну що тобі?!
- А чому люди помирають?
- Від хвороб і від старості.
- А чому хворіють?
- То Бог нас карає і випробовує.
- А за що він нас карає?
- За гріхи, коли ми щось робимо не по-Божому, не людськи.

– А випробовує за що?

– Не за що, а навіщо. Тобі ж у школі уроки задають? Задають. Тобі не хочеться їх учити? Не хочеться, а треба. Щоб ти був розумний і жив по-людськи. А щоб узнати вивчив ти уроки чи ні – тебе питають, задають контрольні роботи, випробовують... Так і людину Бог випробовує на здоров'я, на розум, на доброту...

– А чому люди помирають від старості?

– Подивись навколо. Все в цьому світі народжується, росте, цвіте, дає плоди і гине, бо віджило своє, закінчило справи на Землі. А закінчив свій земний шлях – час і в дорогу..., у Вирій, у Світ Наві, світ душ людських...

– А навіщо людей хоронять? Щоб їх ніхто не викопав?

– Щоб у Вирії їх душа не потрапила в Пекло, а пішла в Хори, вгору, до Бога в Рай. Звідси і назва така – на Хори, або на похорони.

– А що, людина може ожити й вилізти з труни, з могили? Як вона може піти в Рай чи в Пекло?

– То так кажуть. Звісно, нікуди тіло людське з могили не дінеться, а от душа – то інша справа. У душі шляхів багато.

– А що таке душа?

– Душа, це те, що всередині нас. А тіло – це одяг душі. І як зношується одяг, так зношується й тіло. Ось тільки одяг шиють, а тіло виростає. От ти ростеш і зі старого одягу виростаєш. Так і людина виростає з свого тіла, а воно ще й зношується.

– А коли душа йде в Рай чи Пекло, то що – вона йде без тіла?

– Та ні. Тіло в неї є, тільки не таке, як ми бачимо, а інше, для людського ока невидиме.

– А що таке Вирій? І які вони – Пекло і Рай?

– Розумієш, це як наша Земля, тільки не така. Ми живемо в земному світі, а є ще й інші світи. Вони в чомусь схожі на наш і не схожі. На Землі є школи, церкви, заводи і буцегарні, моря і лани. І скрізь є люди і кожний робить свою справу. Так і в Раю, і в Пеклі душа проходить свою школу. У Пеклі вона відбуває покарання за земні гріхи, а в Раю, як в школі, вона має найкращі умови, щоб учитись, робити гарні справи. Всі вважають, що в Раю нічого не треба робити, що там все є і людина там лише їсть і п'є, робить що заманеться, а більше гуляє і байдикує. Може, для kota або собаки то і був би Рай, але не для людини.

– А що, в Раю дійсно немає ні хвороб, ні труднощів, ні перепон, ні сварок, ні болю?

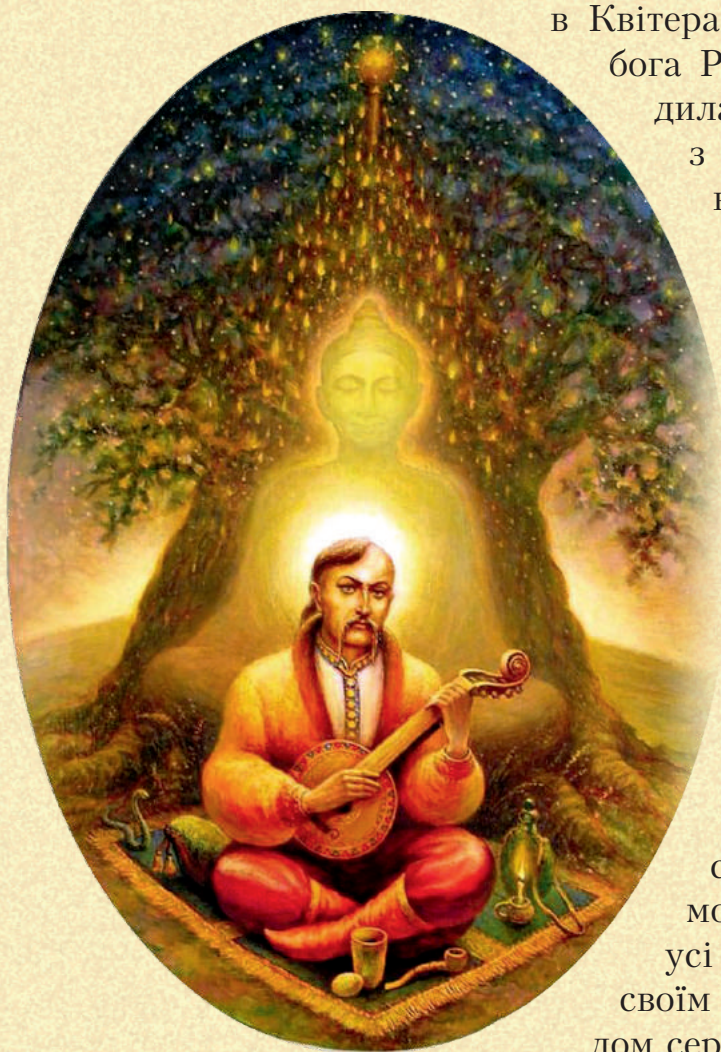
– Та ні. І там все як на Землі, і водночас не так. Між земним життям і Раєм така сама різниця, як між школою й університетом...

– То що, людина може потрапити після смерті в Рай або в Пекло?

– Не знаю! Але кажуть, що є різна глибина падіння і різна висота вознесення. Найвідоміші зупинки при падінні – Маракара, Пекло і Тартари. Маракара це світ покарань бога Мари, це світ жаху і каяття, світ усвідомлення своїх гріхів і боргів у Світі Земному. Якщо ж життя земне призвело до порушення дживи – «Шляху Даного» інших людей – душа падає в Пекло, де «зіпсовані» сторінки дживи переплавляються через фізичні страждання, через муки свідомості й душі. А от коли людина в своєму житті своїми діями і словом руйнувала свідомість і душі інших так, що їх дживи уже не можна виправити, то її душа падає в Тартари. Якщо ж людина жила праведно, турбувалася про інших і допомагала їм, захищала життя, робила добро, любила все живе, то така людина спочатку потрапляла у Вирій, або

в Квітера, в кольоровий світ бога Ра, де заново проходила Земний шлях, але

з більшими можливостями творчості і любові. Квітера – це квітучий світ Ра, але плоди від тих квітів душа збирає в Раю. Саме в світі Ра, або в Раю, людина усвідомлює до кінця свої можливості творчості, глибини і кольори найкращих людських почуттів. Після університетів Раю людина може повернутися в усі нижчі світи, щоб своїм прикладом, прикладом серця і душі допомогти

кволим душам зупинитись і почати шлях вознесіння. І лише ті, хто зміг врятувати загублені душі, підняти їх до Раю, ідуть ще вище, у світ Всевишнього, у Світ Трої – у Вишній Світ, в якому душа розуміє свою співричетність до діянь Всевишнього, стає його часткою, стає душею Всесвіту.

– А назад на Землю людина може повернутися?

– Звичайно. Мало хто може пройти земну школу за одне життя, а тому людина приходиться на Землю багато разів, до десяти і більше!

– А що таке «джи-ва», мамо?

– Це для людини її Шлях Даний, її задачі в Світі Земному. Ще до народження людини Патріархи Роду разом з Родом народу готують програму, своєрідний план життя – дживу, іноді кажуть – живу. Живу знає лише ангел людини, її невидимий двійник і захисник. І коли людина йде не по Шляху Даному, то ангел її «поправляє», підказує, при необхідності оберігає. Душа людини немовби зв'язується з тим, що несе в собі ангел...

– І що, ангел весь час супроводжує людину?

– Має супроводжувати, але іноді людина настільки буває непередбачуваною, що її навіть ангел залишає. Буває й так, що ангел другої людини «вбиває» або «проганяє» твого і починає домагатися, щоб і ти пішов не своїм Шляхом Даним,

прагне зробити твою душу своїм знаряддям. І якщо чужому ангелу, або чужим богам вдалося це зробити, то вважається, що ця душа пропала і тоді їй дорога на «Гумно».

– А що таке «Гумно»?

– Це смітник людських, і не лише людських, душ. Як залишки рослин звозяться на гумно, де перегнивають і стають добривом для інших рослин, так і душі людей можуть щось вибрати для своєї будови і навчання із душ пропавших... Навіть із Тартар може піднятися душа, а зі смітника, з «Гумна» – ніколи. Це душі зруйновані, а не загублені, до такої міри, що відновити і виправити їх уже неможливо...

– Мамо...

– Ну що ще?!

– А як Патріархи складають долю людини, звідки вони знають, який у людини Шлях Даний?

– Он бачиш трактор оре поле? А он літак летить. А може трактор літати, а літак орати? Звичайно, ні. Так і люди. На Родовій гілці, де ти народився, ростуть плоди лише одного сорту. Ніхто не ставить на комп'ютер штурвал літака, а зайцеві ні до чого роги оленя. Так і людині... Людина народжується на своїй Родовій гілці і може родити лише плодами свого Роду. І те, чим ми відрізняємося від інших, називається Даром Божим, або «дав Ра» – дарунком.

– А які дари у нашого народу, в українців?

– Найперше, це наша мова, гармонійна й співуча. А хто якою мовою розмовляє, такою і думає, такі і результати його творчості. У нас розвинуте почуття незалежності думки і самостійності прийняття рішення. Недарма кажуть: «де два українці – там три гетьмани». Серед нашого народу дуже багато видатних учителів, учених, філософів, при тому що більшості з них властива космічність думки: ми немов би споглядаємо світ зверху, з космосу. Ось такими і ми маємо бути, щоб зберегти свої душі, щоб іти Шляхом Даним...

Мама змовкла, а я йшов і думав про шляхи земні і неземні, а також про те, який, цікаво, у мене Шлях Даний...

Звідки взялися мови

У прадавні часи люди на Землі розмовляли майже однією мовою – природною. Майже так, як птахи, звірі, рослини, вітер... Ворона кричить «ка», бережіться, страшно – і людина повторює: ка-ра, ка-мінь, ка-ка... Інша річ «ко»: ко-ко, ко-за, ко-ра, ко-лиска, ко-мора... – все це приємне, добре. Та всьому свій час. Рoste дитина, переходить з класу в клас; спочатку вчить цифри, потім дії з ними, пізніше вивчає алгебру і геометрію. А коли стає дорослою, іде в університети, набуває якоїсь професії, і за тією професією працює, найчастіше, все життя. Так і різні племена – діти спочатку ходять в школу природи, навчаються її читати, описувати її, рахувати, малювати, а потім виростають, спеціалізуються кожне в якійсь галузі життєдіяльності людства, стають етносамивчителями, етносами-землеробами, етносами-торгівцями, етносами-лікарями, етносами-інженерами...

Тож у ті часи, коли людство тільки-но вивчало перші «букви» і «цифри», зібрав Всевишній усіх земних царів і вождів і звернувся до них з такими словами: «Ви і ваші народи уже підросли, тож настав час обрати кожному свою найважливішу справу, свою професію. Сьогодні всі ви маєте здати іспит, показати свої знання і здібності, вміти вибирати свої задуми і мрії, свій шлях на Землі. І в

залежності від того, що ви Мені покажете, Я подарую вам той інструмент, користуючись яким, ви зможете стати кращими на обраному вами шляху. Даю Я вам на цей іспит тисячу років. Ідіть і покажіть, на що ви здатні!»

Пішли царі і вожді кожний у свою країну, до своїх народів. А через тисячу років зібрав Всевишній богів усіх народів і пішов по Землі подивитися на людські досягнення. Спочатку в Північну Америку, де мешкають червоношкірі племена. В Північній Америці більшість людей як жили до «іспиту», так і продовжували жити, полюючи на дичину та збираючи природні дари. Подивився на них Всевишній і сказав: «Рано їм отримувати дари, вони ще не готові; нехай ще походять у школу». Потім пішли боги до Південної Америки. Там побачили вони міста, побудовані з каменю, піраміди для служіння царям і богам, багато інших гарних речей. Але все це було побудовано руками людей, а сила людська невелика. «Не змогли ви використати силу ваших сусідів – великих тварин. Тож будете будувати майбутнє з іншими народами і матимете спільну мову з ними», – сказав Всевишній.

Перебравшись до Африки, помандрували боги з півдня на північ. І скільки не йшли, скрізь бачили невибагливе просте мисливське життя. «І ці народи теж не готові, – промовив Всевишній. – Рано їм отримувати особливе знаряддя, мабуть, їм і так жилось непогано, мало вчилися і працювали, а тому не-

хай вивчають мови інших народів і вчать у них».

У Північній Африці боги побачили іншу картину. Там були міста і величезні піраміди. Подивився Всевишній на них і промовив: «В одній справі цей народ досяг великих успіхів. Та весь свій час і всі зусилля він витратив на піраміди, на інші предмети навчання у нього не вистачило часу. Тож і мова у нього буде дуже вузькою, придатною лише на те, щоб зробити якусь одну велику справу всім разом».

З Африки пішли боги до Енеї-Європи. По дорозі зустріли вони людей, що везли товари, хто на північ, в Енею, хто на південь, в Єгипет і Фінікію, хто на схід, в Азію. Ці люди обмінювали і купували, давали в борг і продавали та й жили з того. Вони не були виробниками, а лише перевозили і перекладали щось з одного місця в інше, та мали з того зиск і жили на тому. «Ці люди хоч і не мають своєї країни, отримують власну мову, – сказав Всевишній. – В країнах свого народження вони говоримуть мовами народів цих країн, та для того, щоб розуміли вони один одного, Я дам їм мову нескладну, але професійну. І буде вона гарним інструментом для торгової і фінансової справи. У цій мові буде багато правил «логіки», щоб довести виробникам, що їх товар дешевий і ніякий, а тим, хто купує, – що він найдорожчий і найкращий. Будуть вони жити гарно, але завжди обслуговуватимуть інші народи».

В Енеї побачили боги багато різних чудових споруд, скульптур, школи і університети, цікаві рукотворні засоби

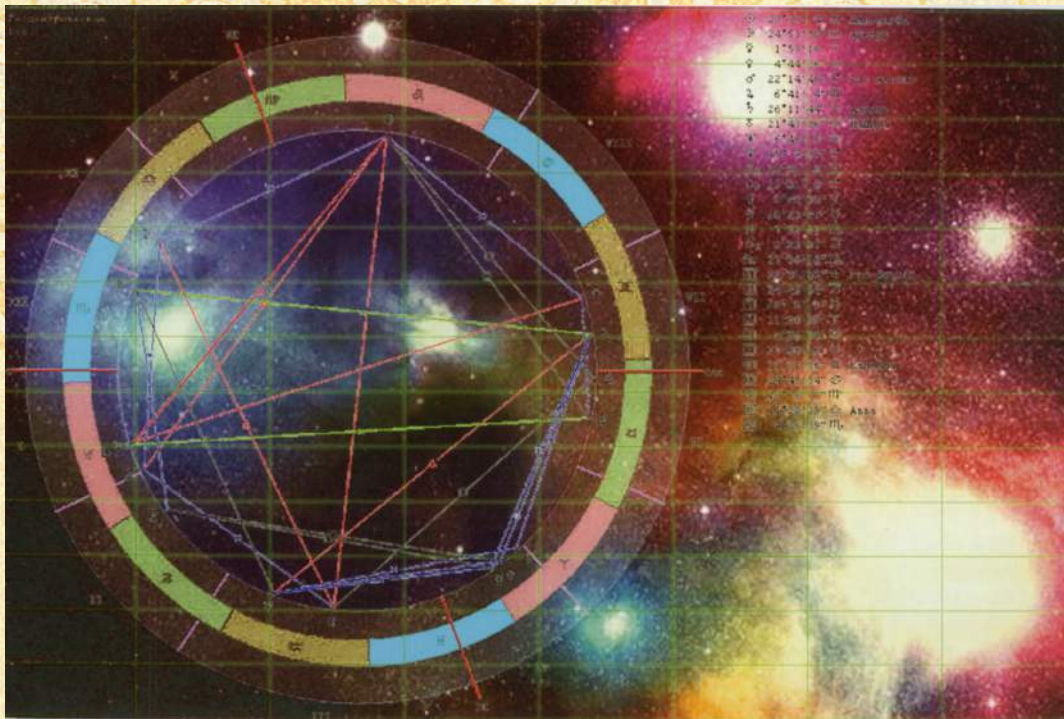

пересування. «Ці люди винахідливі, добре вчаться, але у них мало території. Тож дам їм мови гарні для науки і боротьби за існування, для мистецтва і філософії», – промовив Всевишній.

З західної Енеї пішли боги на схід. Тут, у самому центрі Енеї розселилися слов'яни, славні словолюбці, орачі-землероби. Більше за всіх вони любили свою землю, свої садки і лани. Будівлі у них були білі, а біля будівель багато квітів. У дворах повно різної живності, яку люди не лише використовували, а й про яку турбувались і доглядали її. А кожна господа була немовби самостійною державою, бо в кожній садибі була своя плотня, своя кузня, свої ткацькі інструменти і чоботарське знаряддя, гончарське виробництво. А ще під час виконання якої завгодно справи ці люди гарно співали. «Дам Я цим народам найспівучіші мови й універсальні водночас. Це люди творчі, а кожна людина якою мовою говорить, такою і мислить. Якщо слово гарне, то й думки гарні, і результати дійства думки теж гарні. Ці мови будуть мовами творчості, винахідливості, вчительства, універсальності і незалежності в думці і в житті».

Далі, на схід від слов'ян, мешкали кочові народи. Безмежність простору і відсутність постійного місцеперебування зробили опорою в житті лікоть сусіда, який може бути як другом в спільній дії, так і ворогом, коли хоче привласнити щось із твого табуна, а то й увесь табун. «Тут дружба і жорстокість ходять поруч, і мова у цих людей буде вільною, як простір, одноманітною, як степ, і поєднуватиме в собі гарні слова з поганими. Вона нагадуватиме новий добротний одяг зі старими латками по ньому», – промовив Всевишній.

Ще далі на схід розташувалися краї, заселені представниками жовтої раси. Ці люди були працелюбними і вічно зайнятими турботами добування їжі. Сім'ї у них були багатодітні, і щоб їх прогодувати, батьки в якості їжі використовували практично все живе: рослини, тварин, комах; все, що літало, плавало, пересувалося по землі, було для них джерелом життя. Цим людям ніколи було займатися винахідництвом і науками – набагато простіше взяти повністю готове; те, що навчилися робити інші народи. «Цим народам Я дам особливу мову, ієрогліфічну. А щоб люди розуміли один одного, вони повинні розуміти всі «картинки»-ієрогліфи однаково. Тож будуть думати і говорити вони однаково, і хоча не будуть винахідниками, проте швидко вчитимуться і завдяки своїй праце-

Кожне Сонце – є думка Бога і кожна планета – видозміна цієї думки

любності доводитимуть кожну річ до вищого гатунку».

Дійшовши до океану, повернули боги на південь і, перетнувши Гімалаї (Зима-лаї, або Зими-лани), засипані снігом, побачили дивну природу з повноводними ріками, щедрими ланами, але з всілякими непередбачуваними негараздами, а тому люди, які там мешкали, навчилися філософськи ставитися до всього, що відбувається навколо. Вони вважали, що все, що діється, – то Божа воля і кара зверху за людські гріхи, а тому треба самовдосконалюватися, не грішити і все буде добре. «Цим народам Я дам мови самопізнання і вдосконалення, – сказав Всевишній, звертаючись до богів. – Все людство можна уявити як єдиний організм, в якому кожна його частина виконує свою одну функцію. І хоч усі клітинки живої істоти народжені від однієї клітинки-насінинки, потім вони стають клітинами мозку, серця, печінки, легень, крові... Так і народи – кожен має виконати свою функцію, а тому й отримав кожен свою мову. А тепер Я залишаю вас і повернуся сюди через рік Сварога, щоб подивитися на досягнення ваших народів і на їх готовність до космічної місії та їх космічного майбутнього».

З того часу люди користуються різними мовами, і для кожного народу найкраща та мова, яку йому дав Всевишній для рішення загальнолюдського розвитку планети Земля.

Легенда про оріїв і орійців

У темну, безмісячну і безхмарну ніч, подалі від освітлених міст добре спостерігати за зоряним небом. Влітку там можна побачити сузір'я, що невидимі взимку, і навпаки. Багато там дивовижних зірок і галактик, але навіть на тих, хто лише іноді дивиться в чорну прірву космосу, найбільше враження справляють окремі планети та декілька сузір'їв. Серед планет це: Венера, Юпітер, Сатурн, Марс, а серед сузір'їв дивовижний Оріон, а ще Велика Ведмедиця, Північна Корона, Стожари, Близнюки, Кассіопея.

Після планет привертають увагу своєю яскравістю окремі зірки. Найяскравіша серед них Сіріус, якого в давнину називали Полель і який є найпомітнішим після Зорі-Венери. Вирізняються своєю яскравістю Арктур (або Ортур), Капелла, Альтаїр, Проціон, Алголь.

Але серед зірок є й такі, що приковують погляд своїм кольором: це Вега, яскраво-блакитна зірка, яку можна побачити майже над головою і яка в майбутньому (через двійко тисячоліть) стане Полярною, дуже важливою в подальшому розвитку Землі і людства, та яскраво-червоний Антарес, що рубіновим оком палає влітку майже над самим горизонтом, а саме там, де Чумацький Шлях спирається на обрій. З правого боку від нього сяє ця страшна і водночас дивовижна зірка. Дивовижна вона тим, що її розміри перевищують орбіту Юпітера, а також тим, що її основна маса зосереджена в екваторіальному диску. Якщо спостерігати Антарес зблизька, то замість Сонця через усе небо від обрію, через зеніт, можна бачити яскраво-червону Арку, а з орбіти, подібної до орбіти Марса, ми б побачили небо червонувато-чорного кольору.

В легендах і міфах Антаресу відводиться роль центра зосередження темних, зловісних, демонічних сил у наближеній до Сонця частині галактики. Тож і назвали цю зірку Антиарес. «Анти» – це слово, що походить від бога неба Ану, як протилежності Землі. А ще воно значило в давнину протилежність – потойбічність (берега, життя, світобудови), як протилежність полюсів, чи два береги ріки водночас. А от грецьке «Арес» – це наше Орес, або Орій. Боялися греки орійців, наших прашурів, і привласнили орійцям символ во-

йовничості і безпощадності. Свого бога вони називали Арес, або Марс, а далеку від нього зірку назвали Антимарс, або Антарес.

Антарес – то грецька назва, а у нашій мові це була зірка Анторіон, зірка, що протистоїть Оріону. Оріон – це святе для кожного українця і кожної білої людини сузір'я. Колись усі білі народи говорили однією мовою – санскритом і «орій» цією мовою значило «людина великих знань», «учитель». У далекі-далекі часи на Землю завітали оріонці-орійці. І серед них були два брати. Один вирішив навчити людей основним ремеслам: землеробству, виготовленню одягу, будівництву, розумінню зоряного неба, писемності і навіть музиці. Він зібрав дванадцять юнаків і почав їх навчати, а коли вони

вивчилися, то отримали свої імена за набутою професією: коваль, кравець, швець, столяр, кухар, бондар, гончар, па-січник, пічник, рибак, орач і музикант.

Другий брат завжди думав і жив інакше. Навіщо щось робити, коли можна те забрати в інших. А для цього необ-хідно краще за всіх володіти зброєю і все буде твоїм. Він теж зібрав дванадцять юнаків і почав навчати їх військовій справі. Всі, кого вчив перший брат, вивчились і почали на-вчати інших. Вони разом будували хати, випалювали посуд і цеглу, шили одяг і взуття, наглядали за домашніми твари-нами, визначали за зірками час посіву і збирання врожаю. Гарно почали вони жити. А ті, хто вчився лише володіти зброєю, нічого іншого не вміли робити. Хитрістю й неправ-дою підмовляли вони чоловіків з інших народів забрати в орійців нажите ними, кажучи, що то не вони самі все зро-били, а дав їм бог Орій, і вони, замість того, щоб поділитися з усіма, забрали все собі.

Почали нападати вороги на наших пращурів, вбивали лю-дей і палили хати, а все нажите забирали собі. Ось тоді зі-брались учні першого Орія, викували найкращі мечі, побуду-вали найміцніші захисні стіни, пошили з заліза одяг і взуття, такі, щоб жодна зброя їх не могла подолати. Зробили гуслі, бубни і горни, щоб скликати чоловіків на поле борні. І коли знову напали учні другого Орія-Ареса, то отримали таку від-січ, що тікали аж до обрію. Перший Орій повернувся до Орі-она, де його до кінця життя шанували й поважали. А другий Орій-Арес від сорому подався на протилежний кінець неба й оселився в сузір'ї Скорпіон, найбільшу зірку якого й почали називати Анторіон, або Антиорій-Антарес.

З того часу зветься ми орійці, або вчителі, в честь Орія, що з Оріона. А сузір'я Оріон у нас ще називають Золотим Плугом, а іноді Трітою-Трійцею, бо підперезане сузір'я Орі-он трьома зірками посередині, або Трітою.

Ортур і дванадцять лицарів

Різні землі є на нашій планеті: гори, ліси, лани, пісчані й крижані пустелі, моря й океани, болота й солонці. І є місце, яке називається Раєм. І в тому Раю живемо ми. І не тому, що ми не такі, як інші люди на Землі, а тому, що дісталася нам ця Земля по-Праві. Ще тоді, коли Бог-Всевишній створив людей, а потім почав їм роздавати землю. Не сподобалося це Марі, творцеві Землі, бо хотілось йому Землю своїми людьми заселити: людьми-кіньми, людьми-вовками, людьми-козами, людьми-рибами та їм подібними. Прийшов він до Всевишнього і каже: «Я не можу тобі, Отче, суперечити, але я хочу знати, чи достойні люди жити на Землі?!» Подивився Всевишній на Мару і каже: «А ти випробуй їх. Хто подолає всі перепони, той нехай живе без негараздів, як в Раю. А хто не зможе подолати якусь перепону, нехай долає її до тих пір, поки не подолає, а якщо зневіриться в собі, то й не буде йому місця на Землі». Повернувся Мара на Землю, зібрав усі народи і об'явив їм, що кожен народ, який хоче жити на Землі, має подолати 12 перепон за 12 днів. І якщо хтось їх подолає, то тоді він може потрапити в Рай, але за умови, що вождь цього народу вступить у двобій з ним, Марою, і переможе його. Тоді вибрали вожді кожного народу

по 12 лицарів і вирушили вони в дорогу – кожен у пошуках своєї раїни на Землі.

Вождем нашого народу був Ортур, або могутній бик-туроріїв, так тоді нас називали. Якщо інші вожді вибирали найсильніших, або найспритніших, або найуміліших лицарів, то Ортур також відібрав справжніх лицарів, але таких, щоб кожний умів робити щось таке, чого не могли інші. Із числа всіх достойних лицарів Ортур відібрав Світлозара, Злива, Жара, Грабаря, Вернидуба, Твердоступа, Вала, Варуну, Жива, Гора, Вертича-Характерника і Бояна. Зібралися лицарі та й вирушили в дорогу.

Недовго йшли лицарі, як враз потемніло так, що на відстані носа нічого не видно стало. То Мара затулив Сонце, щоб лицарі не знали куди йти. Тоді наперед вийшов Світлозар, зняв з себе обладунки й сорочку, і все навколо стало видно. То світилося серце Світлозара і освічувало дорогу лицарям. Так минув перший день.

На другий день з самого ранку почалася така спека, що через деякий час все навколо почало горіти, і перед лицарями постала від Землі до Неба стіна вогню. Всі зупинились, а Злив пішов до моря і випив води стільки, що перетворився на велета від обрію до обрію, як чорна-пречорна дощова хмара, і почав лити ту воду на вогонь. Погас вогонь і пішли лицарі далі.

На третій день хмари заступили Сонце, подув крижаний вітер, все враз вкрилось інієм. Стало так холодно, що птахи на льоту замерзали й падали вниз. Ось тоді настала черга Жара. Дістав він вогниво й розпалив велике багаття, лицарі зігрілись і продовжили свій шлях, аж поки наступного дня їм дорогу не перетнула величезна ріка, така, що другого берега не було видно. Вода в ній була настільки стрімка, що несла навіть каміння, а далі від берега перетворювалася в суцільний вир. І поки всі думали, що робити далі, за справу взявся Грабар-Вернигора. Спочатку він пішов до найближчої гори і посунув її в річку, аж поки не залишилася невелика протока, а потім в неї поклав кілька величезних каменів так, що вони утворили міст, по якому лицарі перейшли на інший бік.

Наступного дня з самого світанку піднявся зустрічний вітер. І був він такої сили, що й кроку вперед неможливо було ступити. Як тільки хтось з лицарів намагався вийти з укрит-

тя, його кидало на землю й котило назад. Тепер настала черга Вернидуба. Почав Вернидуб виривати дерева і робити вітряки. І наробив їх стільки, що Вій на тих вітряках втратив всю свою силу, а лицарі продовжили свій шлях.

На шостий день лицарів чекала наступна несподіванка. Земля перетворилася на пісок, а вода на болото. І коли лицарі пробували йти, то пісок не тримав їх, як і болото, а навпаки – лицарі починали грузнути в сипучому піску, а коли пробували вибратись у воду, то там їх очікувало болото. Все втратило опору, і ось-ось всі могли потонути. Цього разу всіх виручив Твердоступ. Він дістав зі свого мішка кам'яний порошок, посипав ним дорогу і та враз стала твердою і міцною як камінь.

Сьомого дня щось неймовірне почало відбуватись із Землею. По ній побігли величезні тріщини, місцями Земля підіймалася вгору на недосяжну висоту, а місцями опускалась, утворюючи страшні провали. При цьому Землю трясло так, що неможливо було стояти на ногах. Усі зупинились, один Вал не розгубився, а дістав рало і почав робити навколо товаришів величезну канаву з валом. Тріщини доходили до валу, зупинялись, або обходили стороною. На додачу з моря

по тих тріщинах текла вода, але теж не змогла подолати вал і зупинялася.

До ранку все заспокоїлось, і Ортур зі своїми лицарями продовжив шлях. Долаючи перепони, вони дійшли до високих гір. І тут побачили, як з найвищої гори почав виповзати неймовірної величини вогняний дракон. Земля затремтіла, а дракон почав випускати зі свого рота хмари попелу, вогню й кидати в усі боки каміння. Цього дня свою справу почав робити Гор. Дістав він свою булаву і вдарив дракона так по голові, що вона відпала й покотилася з гори. Вдарив Гор вдруге, гора розкололась і поглинула дракона. Так закінчився восьмий день мандрів Ортура і лицарів.

На дев'ятий день лицарів почали мучити голод і спрага. Скільки було видно, всюди була пустеля: ні рослини, ні краплини води ніде. Лише кістки звірів, птахів і людей де-не-де виглядали з піску. Цього разу всіх виручив Варун. Дістав він чарівну пляшку й чарівну паляницю зі своєї торбинки. Скільки не пили з тієї пляшки лицарі, а вона весь час була повна, і скільки не відрізали хліба від паляниці, вона залишалася такою ж, як і на початку.

Минуло дев'ять днів, а попереду були ще три, найважчі. На десятий день все навколо почало руйнуватися, гнити, іржавіти й розсипатися на пил. Деревя, що тільки-но стояли зелені, на очах жовтіли, листя з них осипалось, а самі вони перетворювалися в трюхляві пеньки. На очах старіло все, іржа покривала мечі, одяг клаптями падав з лицарів. І тоді Жив дістав свою живу воду, все окропив нею, і все враз зазеленіло, засяяло, защебетали птахи і задзвеніли струмочки. Та це ще була не остання перепона, яку підготував для лицарів Мара.

Наступного дня щось дивне почало відбуватися з усім навколо. Від вогню йшов холод, від випитої води всіх долала ще більша спрага, каміння стало як вода, цукор став гірким, а сіль солодкою. Все немовби перевернулося, помінялося місцями. «Це робота чаклуна Перевертня, – мовив Вертич-Характерник. – Подолати його можна лише його ж зброєю». І почав він не гасити вогонь, а роздмухувати його, не поливати рослини, а сушити, не прати одяг, а ще більше замазувати його, забруднювати. Не сподобалося це Перевертню, і постав він перед Вертичем-Характерником зі своїм чарівним ціпком.

До чого доторкався Перевертень ціпком, все змінювалося на свою протилежність. Хотів він зачепити ціпком і Вертича, щоб той навіки застиг, припинив рухатися. Та не тут-то було, недаремно ж Вертич був характерником. Під час бою він рухався як блискавка, складалося враження, що він водночас знаходиться в кількох місцях. Відрубав він Перевертню руку з ціпком, та покотилася в море і вода в ньому стала враз гірка, а сам Перевертень втратив свою силу і перетворився в хмаринку пилу.

Залишився останній день подорожі. Напустив Мара на лицарів безсмертного Ка-ще-ку – Кащея, Кащеку Невмирущого, в якого одне око наводило страх, а інше – жах. Які сміливі та відважні не були лицарі, та при погляді на Кащеку й їм стало не по собі. У кожного було таке передчуття, що хтось забрався до них усередину і висмоктує, спустошує, і що там замість душі залишається лише безмежна темрява, заповнена жахом. Не розгубився лише Боян. Дістав він свої чарівні гуслі й почав на них грати. І такою чарівною була та мелодія, що зачарувала вона Кащеку, і відвів він свій погляд від лицарів, закрив очі і пішов до Бояна. А Боян ішов попереду, поки не дійшов до Кащекового замку, звідки Мара його випускає за необхідності. Замок той без вікон, з одними дверима; такий, що Кащека сам звідти вибратися не може,

«Боян». Худ. В. М. Васнецов. 1910 р.

якщо хтось його закриє. Завів Боян Кашеку, зачинив за ним двері, замкнув на ключ, а ключ викинув у море. Нехай там Мара його шукає, якщо знайде.

Зрозумів Мара, що програв орійцям, одна надія залишилася – перемоги Ортура. Стали вони до двобою. Неземна сила була у Мари, але й у Ортура було її не позичати, бо Сам Всевишній допомагав людям. Довго билися вони, та так і не зміг Мара подолати Ортура. Тож віддав йому й орійцям Раїну, як і домовлялись. І все ж інколи згадує Мара про свою поразку, починає лиходіяти проти оріїв, та Всевишній насторожі й допомагає нам. А от інші народи не всі перепони подолали. І ті перепони, які не подолав народ, весь час нагадують йому про себе і не підуть від тієї Землі, поки не втратять свою силу. Тож одних мучить холод, інших спека, третіх землетруси, четвертих голод – у кожного своє лихо. І лише в Україні немає ні небезпечних хижих звірів, ні надважких несприятливих до життя умов, бо Сам Бог доручив їм цю Землю, і ніхто в цілому світі ніколи не зможе її забрати назавжди у нас. Якщо і повернеться Мара, то з нами завжди Ортур і дванадцять лицарів, що стоять на варті, і який би не був ворог – рано чи пізно здолаємо ми його.

Родова гілка

- Мамо, а це правда, що я на дідуса схожий?
- Правда...
- А правда, що він схожий на свого дідуса?
- Казала моя мама, а твоя бабуся, що так...
- А правда, що дід мого дідуса на свого дідуса був схожий?
- Мабуть що так, сину, – мовила матуся та й замислилася...
- А чому воно так буває? Може, це один і той самий дідусь? – допитувався я у мами.

Мама мовчки взяла мене за руку і підвела до яблуні, усипаної червонобокими, аж сизими яблуками.

– Подивись на ці яблука. А тепер он на ті! – І показала на сусіднє дерево. Там теж були дуже гарні, соковиті і солодкі яблука, але зелені з золотистими бочками. – Бачиш, і ці, і ті яблука гарні, але вони і схожі, і не схожі. Однакові яблука тільки на своїй гілці родять. Так і люди. Народжуються, живуть, досягають, йдуть з Землі і знову народжуються. Ось тільки, щоб знову народитися, необхідно на свою Родову гілку повернутися.

– А чому на свою? – допитувався я.

– Тому, що не можуть яблука на вербі родити...

– А на іншій яблуні?

– На іншій і яблука будуть інші. Уяви собі, що ти хочеш вчитися на лікаря, а тебе послали вчитися на тракториста. Чи станеш ти лікарем? Щоб вчитися на лікаря, необхідно мати медичний заклад. А якщо його немає, то чи навчишся ти лікувати людей? Ось так і шлях людський... Щоб його пройти, треба мати те, що допоможе вирішувати задачі, призначені тобі. Щоб твій дідусь повернувся на Землю, у тебе мають бути діти, а в них свої. Через онуків і правнуків, через своїх нащадків повертаються назад наші батьки, щоб продовжувати своє навчання в земній школі.

– А де ж вони перебувають після смерті? Що, в землі лежать і чекають, щоб «прокинутися» і знову народитися?

– Ні, – відповіла мама. – В землі лежить лише їх «одяг», їхні тіла. А душі, мабуть, дуже далеко, у Вирії... Кажуть, що вони туди відлітають...

– А де той «Вирій»? І що вони там роблять?

– Не знаю, я там не була... А може, не пам'ятаю... Кажуть, що перед народженням душа забуває своє минуле... щоб не заважало...

– І що, ніхто не пам'ятає?

– Чому ж... Ось твій прапрадід, кажуть, ходив у Вирій... Точніше, не ходив, а пробував... Бо у Вирій не ходять, а відлітають...

– Куди відлітають? На небо?

– Може, на небо, може, й ні... Бо ніхто не тільки не знає, а навіть не уявляє, де той Вирій...

– А як же прапрадід знайшов туди дорогу, якщо ніхто не знає, де вона?

– Дорога у Вирій не проста, – відповіла матуся. – Не така, як думають люди. Вона і є, і її немає, бо людським зором її не побачити.

– А що, у прапрадіда зір був не такий?

– Може, що й не такий... Звали твого прапрадіда Петро. Надзвичайної був сили і хоробрості козак. Якось поїхав провідати рідню на Чорну Січ. То до одних зайшов, то до других..., а день взимку куций, як заячий хвіст. Не зчувся, як і ніч настала. Запряг коня, їде понад лісом, а сніг білий-білий,

аж іскриться від місячного світла. І тут бачить Петро, як із лісу один за одним, попереду, вибігає зграя вовків. Зрозумів Петро, що на санях по глибокому снігу не втекти йому від вовків. Дістав ножа, пообрізавав посторонки та не встиг сісти на коня, як вовки оточили з усіх боків. Тоді дід миттєво виламав оглоблю і став розмахувати нею перед вовками. Ті спочатку завмерли, а потім почали обходити ззаду. Кінь злякався, захрипів і, як блискавка, помчав по дорозі. За конем кинулася майже вся зграя, а два старих вовки залишились. Один пішов прямо на Петра, а другий став заходити ззаду. Першого Петро встиг так стукнути оглоблею,

що й хребет зламав. Та в ту саму мить другий стрибнув на нього ззаду і схопив за шию. Якби не комір кожуха, то там би козак і душу Богу віддав. Випустив Петро оглоблю, а сам руками схопив вовка за шию і впав непритомний...

Коня зграя гнала майже до самого двору... І якби не парубки, що поверталися з досвіток, то, мабуть, і не врятувався б. Парубків було чоловік десять, і зграя відступила, подалася до лісу. Хлопці ж впізнали коня, відвели у двір. Вискочила з хати наша прапрабабуся та, як побачила, що один кінь, без саней і Петра – в сльози: «Шукайте, рятуйте Петра!». Хлопці бігом по дворах, на коней і до лісу. А там лежить непритомний Петро і мертвою хваткою тримає за шию вовчицю.

Розчепивши щелепи вовчиці, почали розтирати Петра, і той поступово прийшов до тями. Привезли його додому

парубки та й розійшлися. Ось тоді й розповів Петро своїй дружині не лише про поїздку до родичів, а й про те, як побував у Вирії...

Після того, як знепритомнів, побачив перед собою дивне сьайво, як туман, але туман незвичайний: туман світився, як вогонь, але не обпалював. Потім туман почав розсіюватись, і Петро побачив, що стоїть на березі широкої річки, ось тільки вода в ній не вода, а схожа швидше на чорне рідке срібло. Біля берега стоїть золотий човен, на ньому з веслом людина й не людина. Вся в білому одязі і одяг той світиться, а за спиною два крила. І каже той янгол: «Сідай, попливемо». «Куди?» – питаю. «У Вирій, – відповідає. – За цією рікою Летою знаходиться Раї-на твоїх батьків». «Сів я і ми попливли. Коли не стало видно одного берега, показався інший. А на березі – хто б ти думала? – всі, кого я пам'ятав ще малим. Всі зраділи мені, почали обнімати й цілувати, розпитувать, як там у селі та що у світі білому робиться. Раптом усі змовкли і розступилися. Дивлюся, а під Сонцем стоїть гора, ось тільки якась незвичайна, як райдуга. «То Меру, – хтось сказав, – гора богів наших, престол Всевишнього». З тієї гори спускається і йде до мене сивий-сивий дід. Всі схилились у поклони і кажуть мені: «Схили голову – це наш Початок, наш Прабатько». Схилив і я голову, а він підійшов, подивився на мене і промовив: ще не час, ще дітей і онуків не маєш. Повертайся додому, бо батькам твоїм не буде куди повертатись». Ось тут все відразу зникло, очунав, очі розплющую – а біля мене вовчиця і парубки...»

Чи то правда, чи примарилося, хто зна...

– Так розповідала мені ту історію моя бабуся, а тепер я тобі... – мовила мама та й замовкла.

А я йшов поруч з мамою, думав про дідусів, на яких я схожий, і про дивну країну Вирій, дороги до якої не знає ніхто.

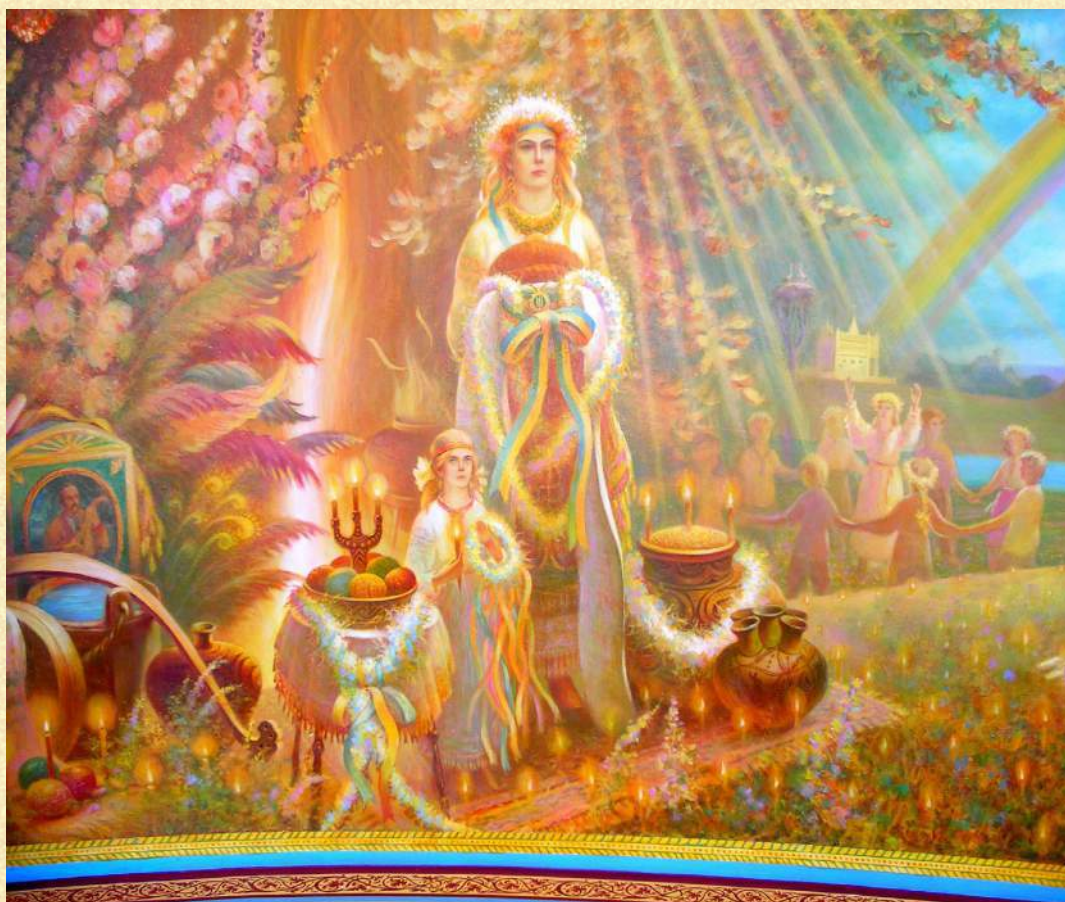
Шлях Очищення

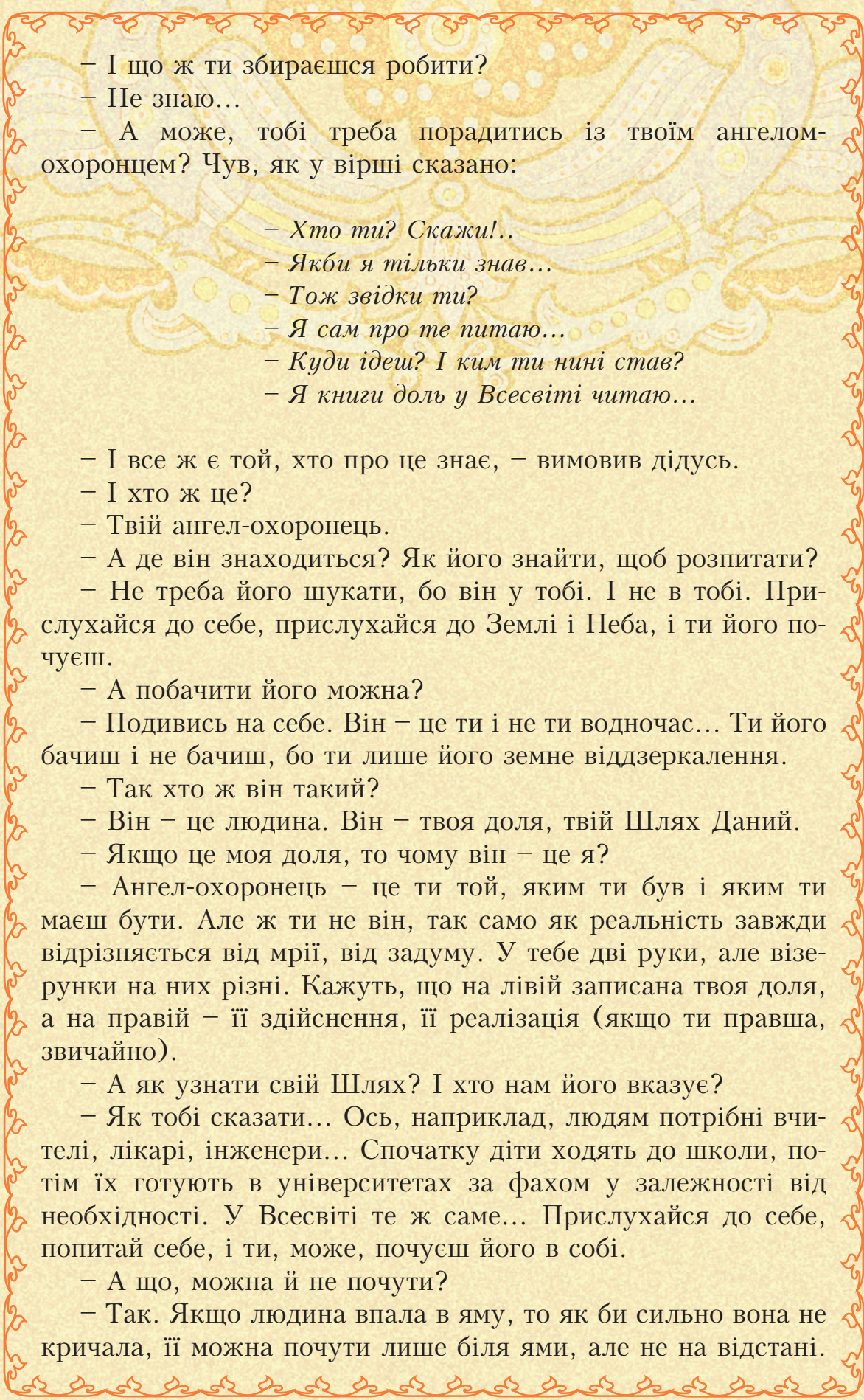
- Хто ти?
- Якби я знав, хто я... Це головне питання мого життя...
- Звідки ти?
- Все життя я шукаю відповідь на це питання...
- Куди ж ти йдеш?
- Якби я знав...

Шопенгауер

– Куди це ти, Даре, йдеш? І чому такий насуплений? – питає дідусь Рада у хлопчини років дванадцяти-тринадцяти.

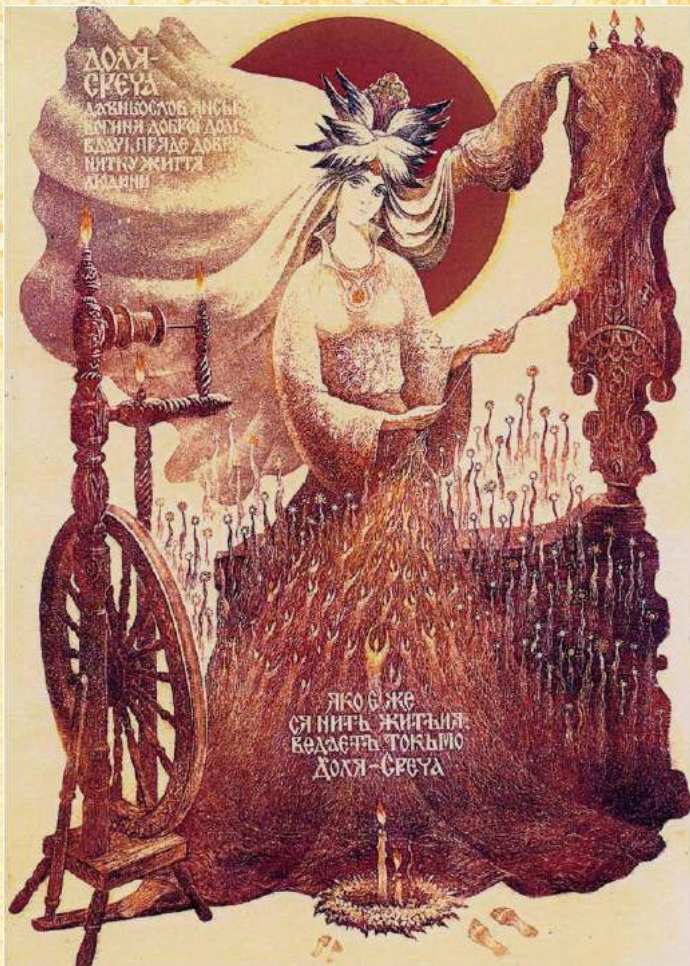
– Та не таланить мені ніколи. Помилку наробив у домашніх роботах, а потім вчителька почала дорікати, що я лише байдикую і нічого не роблю, і що мене давно час вигнати зі школи. Сказала, щоб без тата і мами в школу не приходив...

-
-
- І що ж ти збираєшся робити?
 - Не знаю...
 - А може, тобі треба порадитись із твоїм ангелом-охоронцем? Чув, як у вірші сказано:

- *Хто ти? Скажи!..*
- *Якби я тільки знав...*
- *Тож звідки ти?*
- *Я сам про те питаю...*
- *Куди ідеш? І ким ти нині став?*
- *Я книги долі у Всесвіті читаю...*

- І все ж є той, хто про це знає, – вимовив дідусь.
- І хто ж це?
- Твій ангел-охоронець.
- А де він знаходиться? Як його знайти, щоб розпитати?
- Не треба його шукати, бо він у тобі. І не в тобі. Прислухайся до себе, прислухайся до Землі і Неба, і ти його почувеш.
- А побачити його можна?
- Подивись на себе. Він – це ти і не ти водночас... Ти його бачиш і не бачиш, бо ти лише його земне віддзеркалення.
- Так хто ж він такий?
- Він – це людина. Він – твоя доля, твій Шлях Даний.
- Якщо це моя доля, то чому він – це я?
- Ангел-охоронець – це ти той, яким ти був і яким ти маєш бути. Але ж ти не він, так само як реальність завжди відрізняється від мрії, від задуму. У тебе дві руки, але візерунки на них різні. Кажуть, що на лівій записана твоя доля, а на правій – її здійснення, її реалізація (якщо ти правша, звичайно).
- А як узнати свій Шлях? І хто нам його вказує?
- Як тобі сказати... Ось, наприклад, людям потрібні вчителі, лікарі, інженери... Спочатку діти ходять до школи, потім їх готують в університетах за фахом у залежності від необхідності. У Всесвіті те ж саме... Прислухайся до себе, попитай себе, і ти, може, почувеш його в собі.
- А що, можна й не почути?
- Так. Якщо людина впала в яму, то як би сильно вона не кричала, її можна почути лише біля ями, але не на відстані.

Не можна почути її й тоді, коли перед або на шляху голо- су лунають вибухи або чути перекіт грому. Щоб почути свого ангела, необ- хідно очиститися від усього того, що заважає.

– А як це зроби- ти?

– О, це давно відомо. Це Шлях Очищення. Спо- чатку ти маєш очиститися від бру- ду фізичного через піст. Під час посту не можна вживати ніякої їжі тварин- ного походження, а лише рослинну,

напоєну Сонцем. Коли ти вживаєш щось тваринне, то стаєш «брудним» і лише через шість днів очищення відкривуться перші ворота до спілкування зі Світом Вишнім. Після цього маєш пройти очищення свідомості через усамітнення, через перегляд і переоцінки прожитого й того, що тебе оточує і що відбувається. Період очищення триває вісім днів і лише піс- ля цього відкривуться другі ворота. Третє очищення сповідь. Сповідуватися бажано хоча б раз на день, краще на заході Сонця, впродовж десяти днів. А ще краще всі пости викона- ти одночасно. І тоді ти сам почуєш голос ангела-охоронця в собі.

– А швидше порозмовляти з ним не можна?

– Якщо ти чистий, якщо ідеш Шляхом Даним, то ти зав- жди відчуватимеш його присутність поряд і в собі.

– А якщо людина не виконує свого призначення, і не йде своїм Шляхом? Чи може вона почути свого ангела- охоронця?

– Якщо людина не виконує свого призначення, з ангелом зв'язок стає все слабкішим і врешті він може взагалі залишити свого земного близнюка.

– І що тоді буде?

– Порожнє місце рідко залишається таким. І тоді роль твого ангела-охоронця може перейняти інший, найчастіше не з кращими намірами. Згадай, хто підбирає школяра, який не хоче вчитися? Вулиця... Так і тут.

– Дідусю, а ще можна попитати?

– Можна, дитино, можна...

– А коли людина хворіє, то і ангел теж?

– Ангел же не людина, це доля. Але при хворобах ангел намагається допомогти, бо він охоронець і є помічником на нашому життєвому шляху. Звичайно, нічого робити замість тебе він не буде, а підказати – підкаже. Більше того, він може допомогти й іншим, якщо ти про це його попросиш і, зрозуміло, якщо вони його почують...

– А чому тоді люди звертаються не до ангела, а до Всевишнього?

– Тому, що ангел це лиш зір і слух Всевишнього. Його частка свідомості й його сприйняття Всесвіту. Тож якщо хтось звертається до Всевишнього, то ангел його точно чує...

– Дякую, дідусю, – промовив Дарій і, замислившись, пішов далі. Йшов і думав про те, як стати самим собою, як почувти свого ангела-охоронця, про Шлях Очищення.

Легенда про золоті руни

Колись по берегах Дніпра та його притоках росли тисячолітні дуби й буки, а в важкопрохідних лісах блукали ведмеді і навіть тигри. Людей на Землі тоді було небагато й жили вони, найчастіше, родами-племенами. Чоловіки в більшості займалися мисливством, а жінки домашнім господарством, збиранням ягід, грибів та різних корисних рослин. Ліків, таких як зараз, тоді не було, а людей лікували природними засобами, різного роду зборами рослинного та тваринного походження. Заготівлею лікарських засобів займалися жінки, а серед них найвправнішими були ті, кого називали берегинями роду. Берегині лікували не лише природними ліками, але й словом: заговорами, піснями й молитвами. Берегині знали все, слідували за спокоєм і порядком, передавали з покоління до покоління звичаї, обряди, ритуали. Берегинь тоді називали жрицями, мабуть, тому, що під час багатьох ритуалів вони через жарвогонь могли спілкуватися з богами і душами предків. Нині люди вважають себе дуже розумними і незалежними від оточуючої природи, а тому не вивчають мови, якими спілкуються між собою всі інші живі істоти на Землі. Але кожна людина, що має гострий, допитливий розум, може легко помітити, що рослини, комахи і тварини

мають свої мови і розмовляють на них. Берегині добре розуміли ті мови і навіть могли розмовляти, найчастіше з деревами, тваринами і птахами, а тому називали їх друїдами, людьми, що спілкуються з деревами. Самі себе вони називали сини Ра та діти Ра, або расини і радіти, бо Всевишнім богом вони вважали Сонце, яке називали Ра. І в усі слова, в які пращури вкладали особливо великий зміст і велику любов, входив бог Ра: сест-ра, б-ра-т, ра-нок, рай-дуга, ра-дість та в багато інших. Біля Сонця, біля тата Ра завжди синіло небо, і називали небесний простір Ін, або Він, а бога небес Ін-де Ра, або Індра. Це вже потім люди припинили поклонятися Індрі, бо жерці бога Ра почали говорити, що Бог один, а Індра не бог. Так і почали називати небога не-бо-м, а найвизначніших святах, пророків і вождів – один Бог, або просто «Один». Уважно спостерігали друїди за всіма явищами, що відбувалися навколо, бо від цього залежало все їх життя. Особливої ваги надавали вони небесним явищам, оскільки найважливіші чинники життя знаходилися там. Ра давав світло і тепло, Індра втамовував спрагу і наповнював ріки й озера, Вій-де-Ра або ві-те-р(а)

приносив хма-р(а)-и (або тьма-ри) і міг закривати хмарами Сонце, впливати на погоду і на подальшу долю всього живого. І якщо в більшості родів головним богом був Ра, то в інших поклонялись Індри, або ж Вію-вітру.

Одним із найбільш вражаючих небесних явищ була гроза, особливо блискавки, що супроводжувалися громом і спалахували, як Сонце, а тому на блискавку казали: це – рука Ра, або пе-ру-на. Грім, що супроводжував блискавку, вважали голосом Ра, що гнівається. Але грім котився не від Сонця, а від хмари, і багато жерців почали говорити, що це найстрашніший бог Перун. Коли в небі починає гриміти, то це є передвісткою дощу, зміни погоди і передвістям майбутнього. Перші жерці вважали, що Індра знає, що було і що буде, наступні передали ці властивості Перуну. Перун став богом часу, богом долі людських, бо він знає майбутнє і карає за гріхи минулого. А ще він блискавкою може запалити траву, дерева, житло; він несе і дає вогонь, це Ра, що метає вогонь, або Ра-Метей – Прометей. На відміну від вогню блискавки тривалий вогонь можна було спостерігати при виверженні вулканів. Тож у наших «родичів» орійців-дорійців, що заснували Афіни і дали поштовх грецькій цивілізації, бог Зевс прикував Ра-метея (Прометея) до гори (скелі) за те, що він дав людям вогонь.

Одні блискавки летіли від хмари до хмари, інші били в землю, і, в залежності від цього, можна було говорити, як розгортатимуться погодні події долі. За виглядом блискавки і за її малюнком-зображенням можна було говорити про події, що будуть. Блискавки – це знаки Перуна, або ру-ни, сліди долі, що залишає блискавка на обпалених деревах. Так з'явилися перші зображення алфавіту у наших пращурів: спочатку це знаки долі, а пізніше – букви.

А чому, спитаєте, їх назвали «букви»? Після того, як руни почали малювати, або викарбовувати (від слова карбувати, або скарб) на деревах, затверділій глині чи ґрунті, на камінні, хтось із людей вперше помітив, що найкраще це робити на дереві, що варилось у воді, особливо на однорідній деревині бука, з якого робили дощечки і на них писали руни. Ось такі дощечки з вареного бука і стали називати буквар, а перший алфавіт з рун – буквицею. І то був найдавніший на Землі алфавіт.

☞ Феу	⚓ Эйваз (Ир)
⚏ Уруз (Ур)	⚏ Перт
⚏ Турисаз (Турс)	⚏ Альгиз
⚏ Ансуз (Ос)	⚏ Соулу (Сигил, Сол)
⚏ Райдо (Рейд)	⚏ Тейваз (Тюр)
⚏ Кано (Каун)	⚏ Беркана
⚏ Гебо	⚏ Эваз
⚏ Вуньо	⚏ Манназ
⚏ Хагалаз (Хагл)	⚏ Лагуз (Легр)
⚏ Наутиз	⚏ Ингуз (Инг)
⚏ Иса (Ис)	⚏ Отал
⚏ Йер	⚏ Дагаз

Руни, зображені на невеличких дощечках, одночасно мали ще й призначення передбачувати майбутнє. Всюди, куди вирушали наші пращури, несли вони з собою руни, що пізніше стали кар(т)ами закону Ка-ри (від Ра, що гнівається, кара-є), або Ка-р-ми. Ось тільки в Єгипті, куди дійшли руни, «к» в слові «кара» – змінилося на «т», і почала колода рун називатися Та-ра, або колода карт Таро. Рунічний алфавіт теж змінювався і з часом у різних країнах набув написання різного вигляду. Найменше він змінився в алфавіті греків-(д)орійців та в готичному написанні букв в Європі, в тому числі і в Подніпров'ї, де не знали папірусу і пергаменту, а писали на дощечках. Ось тільки з того часу, як з'явилися руни, їх вважали найбільшим скарбом на Землі, або «золотим руном», бо той, хто знав руни, розумів мову богів, міг з ними говорити і визнавати своє майбутнє і майбутнє людства, Землі, небес!

Легенда про Рамадію

У сиву-пресиву давнину, ще тоді, коли людей на Землі було зовсім мало, прийшла на подніпровські землі страшна біда. Від села до села, як вогняна повінь, котилась чума, залишаючи по собі пустелю. Докотилася вона й до Діброви, де жив дуже розумний, допитливий і добрий юнак Рама. Від хати до хати перебиралася смерть, і ніхто, і ніщо не могло врятувати людей від несподіваної напасті. За себе не дуже боявся Рама, але не міг знайти собі місця від однієї думки: «Невже немає ліків від цієї зловісної хвороби?»

Одного дня в пошуках порятунку для людей пішов він до Крутогорів, що на Дніпрі, щоб побачити волхвів-знахарів, що мешкали в глибоких печерах. Шлях був неблизький, і до ночі Рама встиг пройти лише третину свого шляху. Заночував на узліссі, біля величезного вікового дуба. Розпалив вогнище, підклав у нього сухе гілля, а сам дивився в глибоке безмежне небо, де сяяла незліченна кількість зірок. Від втоми часом починав засинати, а потім знову прокидався, аж поки – чи то уві сні, чи то наяву – не побачив, як над полум'ям з'явилася вогняна постать. Вона пильно

подивилася на юнака і промовила: «Я знаю твою і людську біду. Знаю, як болить твоя душа за всіх людей, хоча багато з них і не достойні того. Знаю про те, як тобі хочеться знати про все на світі. А тому, за твою допитливість, за твій розум, за твою доброту і за твою любов до всього, що існує, дарую тобі вічне життя аж до тих пір, поки сам не захочеш покою. Ось тільки матимеш ти те вічне життя за однієї умови. Допоки житимеш, маєш сам учитись і вчити інших, лікувати не лише тіла, а й душі людські! Маєш весь час турбуватися про майбутнє, проростати в нього думками і справами, як проростає корінням в землю дерево. Бо той, хто не проростає в майбутнє, того там немає і не буде. Все життя, кожної миті ти маєш діяти, а щоб завжди ти про це пам'ятав, віднині твое ім'я Рама-дія, Рамадія. Візьми з верби омелу, ту рослину, від якої хворіють дерева. Знай, що те, що вбиває і руйнує одне, може бути гарними ліками для іншого. Завари з омели чай і давай хворим, чума відступить. А коливилікуєш людей, іди в світи. Вічно юним і молодим ти залишишся доти, доки душа твоя не постаріє. А душа буде молодою доти, доки не завершиш ту справу, за яку взявся, бо все в цьому світі існує доти, доки не завершить доручену або вибрану справу!»

З цими словами вогняна постать розтанула, а Рама так і не зрозумів, чи то йому те снилося, чи насправді було. Але вранці назбирав омели, повернувся в Діброву і став лікувати людей. І, на диво, всі хворі видужали, а ті, хто випив омели, – не захворіли. Зібрався тоді Рамадія в далеку, до віку, дорого і пішов лікувати інших хворих, учитись і вчити інших.

Минали роки, сторіччя й тисячоліття. В різні часи і в різних місцях жив Рамадія, приходив невідомо звідки і йшов невідомо куди. І з кожним роком він узнавав усе більше й більше про життя і про Землю, про зірки і про весь Всесвіт. Та чим більше пізнавав Рамадія світ, тим більше розумів, як мало він знає. І тоді йому захотілось узнати, звідки цей світ, як він побудований, вічний він чи ні, що очікує його, як і все, що існує, в кінці часу. Прийшов він до того самого споконвічного дуба, де побачився вперше з дивом-дивним, розклав багаття, і знову задумався над своєю долею і долею Всесвіту. І не помітив (уві сні чи насправді?), як усе навколо зникло, навіть зірки на небі, а сам він опинився в порожнечі, біля коріння неймовірно великого дуба. Гілки цього дуба губилися в

невимірній височині, а коріння зникало в неоглядній темряві. І хоч не було ні Сонця, ні Місяця, все навколо було видно, бо сам дуб немовби світився. Не було й Землі, але Рамадія стояв наче на землі. Подивився Рамадія навколо, а потім глянув угору і побачив там, на самій нижній гілці, величезного птаха. Птах був дуже гарний, мінився всіма барвами веселки, а от крила у нього були різні: одне зовсім чорне, а друге біле, як сніг. Птах уважно спостерігав за Рамадією, а потім промовив: «Не дивуйся, Рамадіє. Я той, кого ти бачив у вогні, той і не той, якого ти бачиш зараз і будеш бачити завжди. Я – Рух! І Дух водночас! Я той, хто дає життя, і Сам є життям! Подивися на дерево, бачиш он там, між листям, на гілочках висять ліхтарики-жолуді? То душі всіх істот, що мешкають у цьому Всесвіті. Безкрилі людські душі теж народжуються на цьому дереві життя і п'ють з нього живу воду, поки не отримають крила, після чого розлітаються кожна в своєму напрямку і за своїм призначенням, приймаючи нове народження за своїм нахилом. Одні душі малі і ледь-ледь світяться, їм ще довго зростати і зріти на ниві життя. А он там, на недосяжній висоті, світяться душі-зірки, а ще вище – душі творців світів. І я, і Дерево, і ти – ми одне ціле. Сідай на мене, і я тобі покажу народження і будову Всесвіту».

Сів Рамадія на птаха, змахнув той крилами, і все відразу зникло, залишилися лише птах і

Рамадія на ньому. Навіть не зрозуміло було, летять вони чи не летять, хоч крила птаха то піднімалися, то опускалися. Та ось попереду з'явилося щось велике й кругле, було воно як яйце золотого кольору.

«Тут спочиває Сам Рід, – промовив Рух. – Дивись уважно, нині він має прокинутися». У цю мить Яйце розкололось, і Рамадія побачив сяючу дитину, що тримала в руках щось схоже на знайомий йому трисил. Дитина подивилася на Рамадію, посміхнулась і промовила: «Не дивуйся, Рамадія, я твій Рід і Рід всього, що існує. Дивись, як створюється Всесвіт». З цими словами дитина спрямувала трисил перед собою – і з нього вийшли три сліпучих потоки світла: золотий – духу енергії життя, блакитний – розуму, червоний – затвердження форм у порожнечі. Серед неоглядної безмежної пітьми вони висвітили сім величезних книг розмірів незвичайних, таких, як вселенські гори. І не мали вони кінця ні в довжину, ні в висоту, ні в ширину. «Це книги Праві, – сказав Рід, – в них записані всі закони, за якими народжуються, зростають і йдуть у небуття Всесвіти. За законами першої книги буде виткана тканина майбутнього Всесвіту. За законами другої створюються різні стихії й стани матерії. За третьою матерія буде наділена властивостями і чуттєвістю. В четвертій подані закони будови, форми й структури нового Всесвіту. Використовуючи знання п'ятої, створюється насіння всього живого і робиться посів життя в матерію. За шостою книгою я народжую своє продовження і своїх намісників – богів-виконавців свого задуму на всіх рівнях і на всіх стадіях життя Всесвіту. І, нарешті, сьома дозволяє за образом і подобою моєю створити насіння творців нових всесвітів – людей. Торкаючись цих книг, промені набирають необхідних властивостей і стають першими складовими першоосновного Світу. А тепер сам спостерігай, що буде далі». Немовля десь зникло, а Рамадія побачив, як промені, відбившись від книг і пройшовши через якесь дивне колесо, скручувалися в один Світловий Вихор, щось на зразок променистої коси чи вірвовки. «Це Сварга – інструмент Роду, – почув Рамадія від птаха Рух. – За допомогою Сварги Рід створює життя». І дійсно, Рамадія побачив, як на вершині Світлового Вихору з'явився зелений паросток і почав розростатись у величезного дуба, як на ньому з'явилися перші іскорки-жолуді. Ті іскорки

робилися все більшими, деякі з них перетворювались у зірки-сонця, в планети, в різні істоти. І коли одні світила згасали, то в інших місцях народжувались інші іскорки життя. Були ті іскорки різного кольору і різних розмірів. «Чому так?» – подумав Рамадія. І тут же почув: «У кожної істоти своє призначення і свій час життя для виконання свого призначення. І у людей так само.

У одних душа-іскра живе одне життя, а в інших – кілька. Є люди, які живуть стільки, скільки існуватиме Всесвіт – вони стануть богами, а деякі з них новими Родами».

Задумався Рамадія, а потім запитав Руха: «Поясни мені, будь ласка, якщо все від Роду нашого, то чому існує добро і зло, любов і ненависть, життя і смерть?»

«Ти вже помітив, що у мене крила різні, – відповів Рух. – Одне біле, друге чорне. Це тому, що не може бути Всесвіт одного кольору. Чи можеш ти уявити, що таке добро, якщо не існуватиме зла? Чи може бути верх, якщо немає низу, а ліве – без правого? Чи може щось мати початок і не мати кінця? Чи може бути яка завгодно дія без наслідку? Навесні ти кидаєш зерна в ґрунт і ти робиш добру справу, бо сієш життя. І ти в цю мить моє біле крило, ти Білобог. Але ти сієш зерно, щоб восени зібрати його і переорати поле. Тож уже в мить посіву у тобі народжується чорне крило – Чорнобог, що має зібрати посіяне. А восени, коли крило стане чорним, коли будеш переорювати лани життя, ти уже знатимеш, що сіятимеш весною і в тобі народжуватиметься і зростатиме Білобог. Але наша мандрівка добігає кінця, час повертатися».

І в ту ж мить Рамадія розплющив очі, перед ним горіло вогнище, а над ним шелестіли гілки віковичного дуба. І не зрозуміло було, чи то все примарилося Рамадії, чи й справді все так і було...

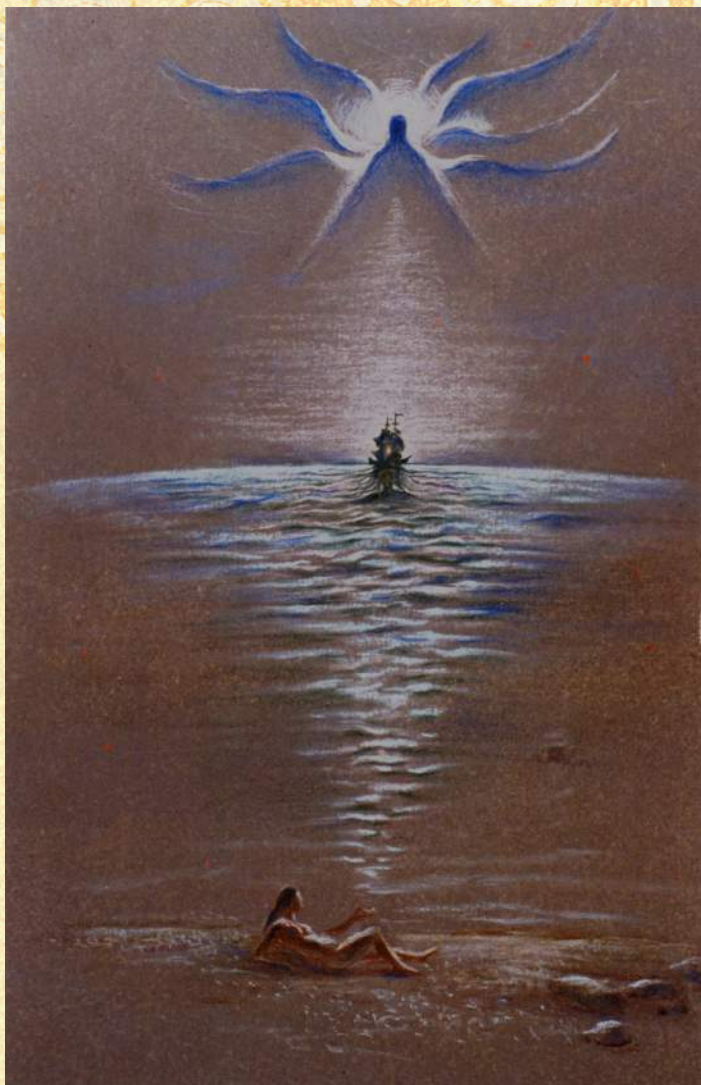

Святогор

Кому в дитинстві не подобаються казки про богатирів і про їх подвиги? Особливо уславленим на Русі завжди був Ілля Муромець. Сиджу, читаю про нього билину, а матуся пораяється біля печі. Щоб їй було веселіше, читаю вголос, а потім питаю: а чи були і в наших краях богатирі? І який богатир серед усіх богатирів був найсильнішим?

Мама мені відказує: не знаю про наші місця, а от на Полтавщині був богатир, кажуть, ніхто здолати не міг, а звали його Іван Піддубний. І було це недавно, всього кілька десятків років тому. А от у сиву давнину, тоді, коли наші пращури, рятуючись від великого похолодання, прийшли до Руського моря, де й стали огнищанами, жив наймогутніший із богатирів на Землі Святогор. Саме тоді з небесної височини прийшов до Землі Світовий Чорний Змій. Кожної ночі він з'являвся серед сузір'їв Чумацького Шляху, і там, де він пролітав, згасали зірки: лише чорна безодня залишалася за ним. З кожним днем Сонце тьмяніло, а на Землі ставало все холодніше. Великі потужні льодовики повзли з півночі, наближався час

«сутінків богів»; час невідворотності. Нарешті одного дня зник з неба Місяць, зовсім занепали люди духом. Ось тоді і зібралися на Велику Народу боги Вишень, Сварог, Коваль, Перун і Яр – боги всіх п'яти гілок орійських народів. Почали радитись, як подолати Змія. Вишень сказав: «Я маю три гуни: гармонію, рух і інертність, але я не маю меча проти Змія». Коваль сказав: «Я можу викувати такий меч, але у мене немає зоряної речовини, щоб

викувати його». «Я її тобі дам», – сказав Сварог. «Але мені потрібно розвести такий вогонь, щоб я міг її розплавити», – відповів Коваль. «Я тобі дам його», – сказав Яр. «А я дам мечеві магічну силу блискавки з властивістю зупиняти або прискорювати час, – додав Перун. – Я все ж таки бог грому, часу і кари». «А я наділю володаря меча трьома силами, трьома гунами! Та хто зможе підняти і скористатися таким мечем?» – запитав Вишень. «Є лише одна людина, здатна на це, – заговорив Перун. – На берегах Дніпра живе волхвиня Данара з трьома синами: Святоланом, Святоводом і Святогором. Святолан може прогодувати цілу планету, Святовод напоїти її живою водою, а Святогор – захистити». Спустилися тоді боги на Землю, вручили меч Святогору і благословили його на битву зі Світовим Змієм. Кінь Сонцеграй летить як вітер, не встигло Сонце сісти, а Святогор уже мчить

по Чумацькому Шляху. Доїхав до світлової річки, до Небесного Дніпра, а містка на інший бік немає. На тому боці страшний Змій регоче, зірки поїдає. Згадав тоді Святогор про три сили. Змахнув чарівним мечем раз – час зупинив на тому боці ріки. Змахнув другий раз – свій час прискорив і почав будувати новий місток із зірок. Місток із гармонії, щоб витримав його із конем, із руху – щоб Змій не міг на нього стати, інертність, щоб самому не спіткнутись. І коли місток був готовий, третій раз змахнув Святогор – знову пустив час і з'їхав на міст. На-

зустріч йому рушив і Змій. Сам чорний, чорніше ночі, очі – як жарини, а з паці вогонь летить, аж гуде; крила – до обрїю. Почалася така битва, що зірки посипалися з неба і океани вийшли з берегів. Не встояв Змій перед Святогором і його магичним мечем. Спіткнувся на Зоряному мосту: зніс йому голову Святогор. Розрізав богатир Змія навпіл і випустив на волю зірки. А між ними й Місяць засяяв, як і раніше.

Повернувся Святогор додому і сховав свого чарівного меча десь під невидимою горою. А та гора, кажуть, десь біля Дніпра, та ніхто її не бачить, і так буде до тих пір, поки на Землю знову не ляжуть сутінки богів і новий Космічний Змій не посягне на Землю та на її людей. Ось тоді знову народиться Святогор, дістане свого чарівного меча і вийде на нову світову битву, бо лише йому одному боги дарували сили й чари для нової доленосної битви.

Як Бог Землю ділив

Коли Земля була готова, засіяв Бог землю різними рослинами і заселив різноманітними комахами та тваринами. Після того покликав царів різних рас і народів, і почав ділити Землю. Першими прибігли тайці: китайці, в'єтнамці, філіппінці та інші народи жовтої раси. Їм дісталася більше всього землі. Віддав їм Бог усі землі навколо Тихого океану, а найбільше в Азії, усім тим, хто встиг першим. Тим, хто запізнився і дещо почервонів від сорому, індіанцям – Америку, а тим, хто проспав, чукчам і ненцям – територію навколо Льодовитого океану. Слідом за тайцями прийшли представники чорношкірих народів. Розселив їх Бог в Африці та на островах Індійського океану. Королі й царі білої раси збиралися найдовше. Бажали вони стати перед Богом у найкращому вигляді, тож і дісталася їм Землі менше всіх – одна Європа. Пожалів Бог білих царів і королів і дав їм на додачу ще орала та мечі. Орала, щоб прогудувати дітей і дорослих, а якщо мало буде – мечі, завойовувати собі додаткову територію. Останнім прийшов князь русів-орійців. «Чому запізнився, я вже всю Землю роздав?!» – сказав Бог. «Із поваги і шани до тебе, Отче, не міг я прийти не по-святковому одягнутим», – відповів вождь Орій. Сподобалися ті слова Богу, та де взяти землі для русів? Подумав та й каже: «Є на Землі недоторканий шматочок, божа

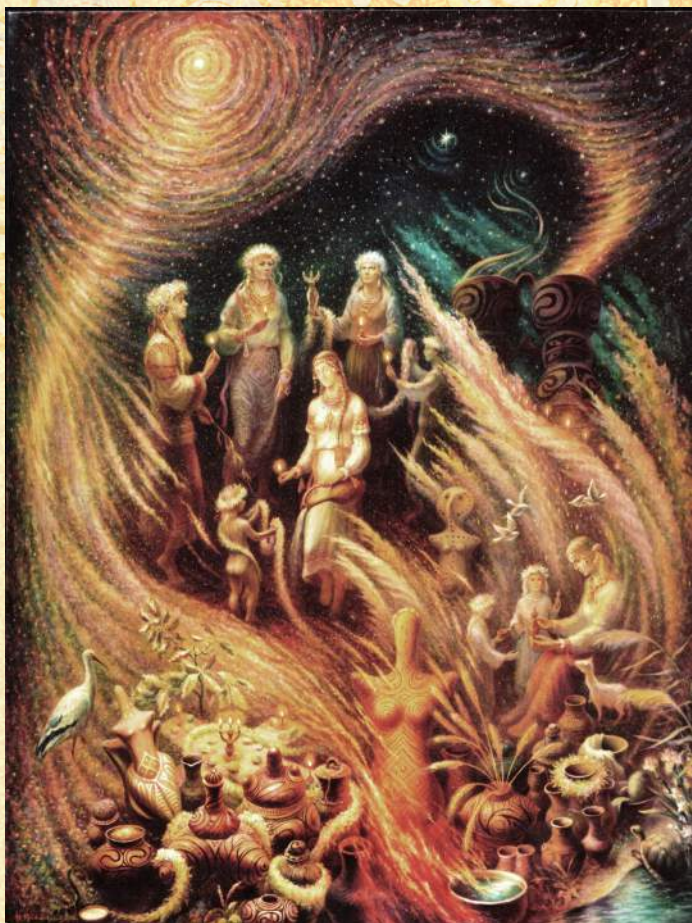
земля, що належить богині життя і води – Дани». Лежить вона біля Руського моря і протікають через неї ріки Дани – Данаї (Дунай), Дана-Стра (Дністер, зірка Дани), Дана-Ра (Дніпро), Дан (Дон), Данець (Донець) та ще річка Звивиста – Кубена (Кубань). Візьми цю землю для свого народу. Та за те, що віддаю тобі божу землю, маєш виконати непрості задачі і матимеш за них велику відповідальність! Бо тому, кому багато дається, з того багато й вимагається!

Задача твоя розбудувати життя, нести його в світи і в майбутнє. Для цього я тобі дарую Сваргу, сонячний світловий вихор. За його допомогою будуються найменші цеглинки Всесвіту і підтримується їх міць, доки тече ріка часу.

Щоб заповнити дім життям, візьми зірку життя, зірку Велеса, що утворюється двома триєдиними трикутниками: блакитним – розуму і золотим – духу-енергії. На їх перетині ти завжди бачитимеш зелений колір життя, бо золоте і блакитне – це дві стихії, що народжують життя у Всесвіті: сонячне проміння і вода. І нехай це буде водночас і твоїм Стягом, що завжди майорітиме над цією землею!

У всякій справі, яку ти робитимеш, має бути душа і всяка справа повинна бути розумною, божою. Щоб ти це пам'ятав – ось тобі Сонячний Хрест, бо саме в Сонячному світлі промінь-

розум перетинається з потоком духу-енергії, з життєдайним потоком буття, що творить і розбудовує Всесвіт. Тож в кожному слові твоєму і в кожній справі мають перетинатися душа і розум, а ти маєш навчати інших розуму, повазі і пошані, творчості, доброти й любові.

Твої задачі і твоє призначення в цьому Вінку, Вінку з дванадцяти стрічок. Кожна квітка – це задача, що поставатиме пе-

ред тобою в кінці кожного місяця Сварога; а кожна стрічка – це програма дії і час її виконання. За рік Сварога, за 26 тисяч років маєш встигнути зробити дуже багато. Але зробити тобі це буде непросто, бо інші царі й королі від заздрощів і власної лінії будуть тобі заважати й шкодити. На божу землю завжди багато охочих і весь час хтось багатиме забрати її у тебе, а ти маєш її боронити, оберігати і розбудовувати. І не лише свій край, а й свій розум і свою душу. Бо найхитріші знають, що, загарбавши розум, а особливо душу, заберуть і землю. Бійся не тих, хто з мечем іде до тебе, а тих, хто словом залізе в твій розум і в твою душу, бо якщо ти їх втрадиш, то втрадиш усе. А щоб цього не сталося, – візьми Сніп життя, в якому кожна стеблинка – це людина твого народу. Якщо не буде міцного перевесла, не буде й народу. Пам'ятай, що перевесло має бути міцним, щоб не розсипалися стеблини, але й не занадто жорстким, щоб стеблинки не задихнулись і не зламалися. Лише в єдності зможете ви пройти і виконати призначене вам.

І найважливіше: щоб знали всі народи, пам'ятав ти і твій народ про вибраність справи твоєї і відповідальність за неї – візьми і бережи Триглав – Трисил, як знак Всевишнього, мій знак! У цьому знакові триєдність моя, людей і Всесвіту! У ньому постійне нагадування про те, що все існуюче одне-єдине і відповідальність не лише за себе, а весь Всесвіт! І той народ, що нестиме цей знак, має завжди пам'ятати про це!

І буде називатися твій народ орії – вчителі, а земля твоя навіть під завойовниками залишатиметься вільною розумом і духом, бо то земля божа, земля недоторканна. І що б не сталося потім, пам'ятай, що на божій землі мають жити божі люди: гарні, розумні, з щедрою, божою душею».

З того часу багато народів перемішалося. В Індії і навколо неї змішались жовто-, чорно- і білошкірі, вздовж широти від Індії до Гібралтару – чорношкірі з білошкірими, а в Америці – кого там нині тільки немає! А от Руська земля як була, так і залишається руською, незважаючи на всі зусилля завойовників. Вважається, що Україна – це єдина країна в світі, де, незважаючи на сторіччя панування загарбників, ніхто не зміг зруйнувати мову і душу народу, бо це «божа земля». І на цій землі наші прабатьки першими в світі приручили коня й вола, винайшли рало й упряж для свійських тварин, перше колесо і перший ткацький верстат, першу обпалювальну піч для посуду, винайшли бронзу і створили перші алфавіти... І немає кращих учителів на планеті, ніж орії – українці, бо так заповідав їм Бог.

Легенда про Бабу Ягу і не лише

У кожного етносу є багато різних історій. Є історії дійсні й міфологічні, створені в самому етносі й нав'язані ззовні. Навіть слово «історія» дехто розшифровує як розповідь «із Тори», або з Біблії, де вся історія людства зводиться до Ноевого потопу та створення Богом Адама і Єви, від яких і почалась історія іудейської народності.

Однією з найбільш цікавих і ще мало досліджених історій людства є історія походження слів, особливо назв. Вважається, що найдовше зберігаються назви великих рік, гір, «вічних» міст, сузір'їв і планет, інших спільних образів великих множин людей. Так, ще з часів трипільської культури збереглася назва рік, що впадають у Чорне, або Руське,

море, і походять від імені прадавньої богині води, життя, еволюції Дани: Дана-Ра нині зветься Дніпром, Дана-Я – Дунаєм, Дана-Стра (зірка Дани) – Дністром, Дана (Тана, Танаїс) стала Донса, ДанаЦе – Дінцем. Корінь жаху «ка» є основоутворюючим у назві гір і деяких їх вершин: Ка-рпати, Ка-вказ (і гора Ка-збек), Крим від Ка-Ра і додатки до назв окремих вершин, наприклад, Кара-Даг.

Довготривалим, відповідаючим часу існування етносів (в середньому до двох тисяч років), а іноді набагато більшим є життя деяких казок та їх головних персонажів. Зазвичай це не просто казкові персонажі, а істоти з надзвичайними, нелюдськими можливостями. Так, у казках слов'янських народів одними з найбільш поширених персонажів є Баба-Яга, Кашей Безсмертний та Змій-Горинич, часто багатоголовий. Особливістю цих персонажів є те, що вони «без-образ(у)-

ні», не схожі на людей, по-друге – всі «літають».

Відгомін про істот, що «літають» і не схожі на людей, знаходимо і в образі деяких богів і назв планет. Ось послухайте цікаву легенду про походження Сонячної системи.

Колись, давним-давно, тоді, коли не було нічого, а була лише Порожнеча, народився у Всевишнього син Сварок (Сва – сяючий, променистий, а Рок – від слова «ректи, мовити, знати»). Подорослішавши, як і всі інші діти Всевишнього, вирішив Сварок створити свою власну домівку, свій світ. Для того, щоб його побудувати, перетворився Він у всевітнього дуба, на якому визріли жолуді – душі зірок. Після цього Сварок перетворився на птаха (тата) Лелеку, розніс ті жолуді-душі і посадив їх у Порожнеча. І розрослися ті жолуді в зірки-душі, а зірки – в зоряні системи. Одну з зірок назвав Сварок Ра. Росла та зірка, виростала, а коли стала дорослою, то народила багато дітей. Першим народився Нептун. Дуже полюбив він плавати, не боявся, як качка, потонути, а тому й отримав таке ім'я: не птах, але й не тонучий, водяний. І зробив його Ра відповідальним за води, богом усього того, що знаходиться в них. Другий народжений отримав назву Ур-Ану, або той, що живе на Небі і гурчить, бог неба Уран. А оскільки Небо обіймає Землю, то став Уран нареченим Землі. Третім народився Сатурн, а точніше, Це-Тур, бо був великим і дужим, а ще й богом великого розуму. Але він так пишався своєю могутністю, що почав боятись як би хтось не перевершив його розумом, а тому принижував інших і завжди мав на все свій погляд. Він казав «моя хата з краю, окрім себе я нікого не слухаю і не знаю». За це поставив його Ра на кордоні свого світу, щоб Це-тур охороняв домівку Ра. Наступною, четвертою, дитиною народився Юпітер – Сободай. Був він найбільшою дитиною і улюбленцем Ра. Не любив він ділитися з іншими братами і сестричками, а тому й прозвали його Собі дає, або Сободай. Виріс він найбільшим, завів свою велику сім'ю із п-Лан-еток – супутників, а тому має назву Патер-див, або Татер-див, по-нашому тато-дыва, або тато Неба. П'ятою народилася Дана, або Дайя. Це зараз дехто її називає Фаетоном, абі Нібіру (Ніби Ра, або як Ра). Спочатку це була дуже гарна й розумна богиня, справжній діамант (корону її називають ще Тіамай) в сім'ї Ра. Дуже заздрив їй молодший за неї братик Марс, або Ма-Ра.

Був він непосидючим, сварливим, повсякчас ліз у бійку. Вирішив він позбутися сусідства Дани і розробив хитрий план. Оскільки сам був слабенький, то вирішив посварити тата Ра з братом Юпітером. Почав він нашіптувати татові, що Юпітер сам хоче бути зіркою, більшою за Ра, і хоче приєднати Дану до своєї сім'ї, а Юпітеру говорив, що тато Ра не любить його і не дає йому рости і розбудовувати свій дім. Посварилися тоді між собою Ра і Юпітер, кожен почав тягнути Дану-Дайю в різні сторони. До того доборолися, що вискочила Дана з оселі Ра, але не побігла далеко, бо дуже любила свого тата і свою сім'ю. Тож змінила вона свій шлях і почала жити поряд з Ра, але в окремій домівці, лише іноді заходячи до рідних у гості. Під час борні за Дану не обійшлося без втрат: взагалі Ра і Юпітер розірвали супутника Дани на частини, перетворивши його на купу каміння-астероїдів, що залишилось як згадка про дім Дани. Дісталось від тієї борні й Марі-Марсу, бо один з уламків супутника Дани, пролетівши повз нього, зачепив його і зробив на ньому глибоку рану, а також порвав його повітряний одяг. Відтоді Мара хворий і червоний від злості на все і на всіх.

Шостою народилася Земля – Ге-я. Корінь «ге» значить багато: багато сили – Ге-ра-кл або Ге-рой, багато розуму – Ге-ній, багато золота – Ге-ра. А взагалі Зе-м(л)я раніше була Цу-Ма-Ла, наша мама, ненька лан. Любив свою донечку Землю Ра і дав їй усе, що тільки можна: і небесну красу, і великий розум, і казкове розмаїття форм життя. Інші братики й сестрички дуже хочуть, щоб Земля любила їх більше за інших, та не можуть заволодіти нею, бо у неї вже є наречений Уран. Тож так, щоб ніхто не бачив, особливо тато Ра, всі хочуть задобрити Землю зі свого боку і налаштувати її проти інших. Нептун дарує їй скарби води, але топить кораблі і руйнує те, що на Землі; Сатурн дає розум, але використовує його для того, щоб посіяти смуту й заздрість людини до людини; Юпітер звеличує людину, але в жадобі влади й верховенства принижує її; Марс дарує волю, силу духу, стійкість, але сіє ворожнечу, війни й інші негаразди. Венера, наступна з сестричок і найбільша красуня в Сонячній сім'ї, сяє на небі як Сонце, а тому її називають Вона-Ра, або Венера, а ще Зоря, або Це-Ра. Та, як часто кажуть, «дав Бог красу та не дав щастя», так і Венера – зовні дуже гарна, та не має вона дітей,

а їй дуже хочеться їх мати, а тому вона робить усе можливе, щоб хоч у сестрички Землі їх було побільше.

Останнім (поки що) народився Меркурій. Назвали його так тому, що він ближче всіх від Ра, а згідно з законом ієрархії біля тата Ра ближче всіх мають бути боги планет, потім душі різних могутніх небесних і земних істот, а далі розташовуються душі людей. І живуть усі боги і душі на горі Меру (звідси – померти, щоб душа після смерті потрапила у Вирій на гору Меру). Тому й назвали найменшого сина Ра Меркурієм, Меру, що курить, бо на Меркурії дуже й дуже жарко.

Кожна із планет, як і людина, йде своїм шляхом, займається своїми справами, вирішує призначені їй задачі. Але в сім'ї – як в сім'ї. Хтось допомагає іншому, а хтось тягне ковдру на себе. Тож коли на Землі народилися люди, три старших брати вирішили допомогти і зробити їх швидше розумними, зрозуміло, кожний під себе. Від Урана, або від бога неба Ану прибули на Землю анколи, або анголи, від Сатурна – ягели, від Юпітера – дракули. Анголи навчали білих

людей, ягели – більше чорних та похідних від них семітів, а дракули – жовтих.

Анголи прийшли в образі птахів з неба, а тому зображають їх як людей з крилами і пташиними головами, що залишилися в свідомості орлами і соколами, а тому на гербах багатьох країн можна побачити цих птахів.

Ягели знайшли відображення в образах бога Ягве і Баби Яги. Бог Ягве являвся людям на вогняній колісниці (бо крил не мав), а Баба Яга літала на апараті з електрореактивним двигуном – ступі з мітлюю, або на мітлі, а більш тривалий час проводила в літальному апараті, що «крутився» на одній нозі, оглядаючи територію навколо себе. Бог Ягве уособлював, вірогідно, образ Кащея Безсмертного, бо саме боги є (на думку людей) безсмертними, по-друге, втілитись істоті неземного походження в земний образ непросто. Звісно, виглядали ці істоти, з людського погляду, не надто «гарними», або ж взагалі носили «маски».

Дракули спустилися з неба до тайських народів, очолили їх і навчали, ставши мудрими вогнедихаючими драконами.

Суперечка між анголами, ягелями і дракулами призвела до війни на Небесах і до війн на Землі між різними народами, і, як наслідок, боги одних народів стали негативними в інших. Дракули у білих народів перетворились у Зміїв, Ягели – в Бабу Ягу і Кащея Безсмертного.

Звичайно, боги між собою розберуться, ось тільки є чудова приказка: «пани б'ються, а в мужиків чуби тріщать»...

Легенда вона й є легенда. В той же час «не буває диму без полум'я». Згадаємо білих фараонів Єгипту, що поклонялися небесному богу Ану, Урану – богу титанів сили й розуму, Антеїв, що тримають небо і наших предків антів, а також дивне слово «анголи» – ангели... А ще Бабу Ягу, Кащея Безсмертного і Змія Горинича, в якого після того, як йому відрубували голову, відростала нова, а то й дві...

Перекази й легенди
Раїни

Легенда про Богумира, Яруну й родовід слов'ян-русів

Скільки існує життя на Землі, природа випробовує його на стійкість і життєздатність. Повені і землетруси, урагани і суховії, хвороби та інші незгоди постійно чатують на все живе. З одного боку, це муки, страждання, втрати, та з іншого – без пошуку виходу, без подолання перепон людина б ніколи не стала Людиною. Так само як інженер чи лікар не стали б ними, якби не вчилися у школі, а потім в університетах.

Колись, давним-давно, на Землю прийшли великі холоди, і колиска нашого Роду – землі навколо Руського (Чорного) моря, а точніше, в Подунав'ї і Подніпров'ї, стали малопродуктивними для землеробства. Ось тоді багато наших пращурів під проводом боголюдини Рами в пошуку кращих земель пішли за Каспійське (Хвалинське, або Вал-инське) море. На той час то була квітуча земля і на великих просторах утворилася величезна країна, яку називали одні країною Ромавартою, як і залишену Батьківщину, а інші – країною Кіш, що на прадавній мові значило помешкання, дім, місто для життя. Одним із вождів (бож-дів, або тих, кого бог дав, Дажбог) тої країни був Богумир. Великого розуму і душі був Богумир. Все життя він вчив не лише свій народ, але й місцевих жителів різним знанням і ремеслам, дбав про їх добробут і захист від всіляких напастей і ворогів.

Та одного дня, як розповідається в старих переказах, піднялися води великі, і Богумир з дружиною Славунією, з доньками і синами мали рятуватися за великим Валом Кайле (Коло) – града на Святій горі Коло разом з іншими людьми і тваринами. Після потопу земля обезлюдніла, і перед Богумиром та Славунією постала проблема одруження їх дітей. А дітей у них було багато: Рус, Сіва (Шіва), Полева, Крева (кровинка), Древа, Купала, Зоря, Ранниця, Вечорниця, Полуденниця, Плуг, Подаг, Прий, Кумар, Скіор, Ван, Венд, Косак. У пошуках подружжя для своїх дітей поїхав Богумир до священного тисячолітнього дуба, де вночі, розклавши вогнище, приніс жертвовні дари в честь бога Вогню (Огні-Агні). І тоді до Богумира прийшли діти Агні Зоревик, Полудень,

Вечірник і Північник – охоронці й зберігачі чотирьох сторін світу. Звали їх кумарами (юнаками) і зійшли вони з гір Кума-ра-тау, що об'єднували гори Яма-Тамо (підземні гори) і Ін-тау, або Вир-там (небесні гори, вирію). За ними прийшли Самаргл і Велес у супроводі дітей мудреців, що були душами семи зірок Ми-ра (Великої Ведмедиці) за іменами Крев, Пров, Браг, Ант, Подаг, Арк, Ас.

Повернувся Богумир в Коло-град і одружив своїх дітей із дітьми богів. Потомство дітей Богумира і Слави-Славунії дало початок більшості великих родів і народів білої раси.

І хоч як не гарно після потопу було жити в країні Кіш, та пам'ять про Прабатьківщину жила в серцях дітей Богумира. Тож зібралися два брати Рус і Сіва та три сестри Полева, Крева і Древа та й пішли з своїми родами до своїх рідних земель, до Подніпров'я. Радо зустріли їх родичі, що зали-

Шкільна версія розселення різних племен і їх сусідів у VII–VIII ст.

шилися в сувору годину на Батьківщині. Руси осіли першими, зайнявши землі по Дону, Донцю і Кубані; сіверяни, від Сиви (сяючого, осяйного) розселилися по Сожу, Десні, Сулі і Ворсклі; поляни, від Полеви, розташувалися в Подніпров'ї; древляни, від Древи, розселилися по Прип'яті та її притоках, а рід Креви пішов найдалше, заселивши землі по Березині, Верхньому Дніпру і Західній Двіні. Разом з родичами прибулі роди утворили країну, яку називали країною русів, а пізніше – слов'ян-русів, українців.

У ті ж самі часи, коли роди Богумира потерпали від потопу, в П'ятиріччі (нині Пенджаб в Індії) відбувся страшенний землетрус. За відхід від віри батьків, від віри у Всевишнього Роду дуже розсердився на наших пращурів, що дійшли і залишилися в Індії, бог Сварог і став лютувати. Руйнувалися будівлі, гинула скотина, падаючи в глибокі тріщини в землі. Всі, хто залишився, звернулися до Яруни (Арджуни в індійському епосі), щоб він відвів племена оріїв назад, на Прабатьківщину. Яруна з синами Кием, Щеком і Хоривом та донькою Лабою (Либіддю), а також з братом Кісеком повели свої роди, роди наших пращурів до Причорномор'я. Роди Яруни обійшли Руське море з півдня і заселили всю Центральну Енею (Європу). Хорвати від Хорива розселилися по Хорах – горах в Карпатах і Альпах, чехи від Щека по північній і західній територіях Карпат, кюяви від Кия – по Дунаю й Віслі, а рід від Либіді започаткував родовід лужських сербів від Альп до Балтики по ріках Одрі (Одеру) і Лабі (Ельбі). Саме роди Яруни й отримали назву слов'ян, що після возз'єднання з русами і нащадками-родичами від спільних пращурів утворили суперслов'янський етнос від Одеру до Кавказу і від Чорного моря до Балтики. І нині до слов'ян відносяться руси-українці, білоруси, литовці, поляки, чехи, словаки, серби, хорвати, македонці, чорногорці. Майже втратили себе лужські серби від Лаби-Либіді, що стали східними германцями, кюяви по Дунаю, яких поглинули романці в Румунії та угри-венгри в Угорщині. В значній мірі змішалися з тюркськими народами слов'яни по Оці, Дону і Кубані та тюрко-булгарами в Болгарії, а також з угро-фінами, що зайняли територію від Оки до Льодовитого океану і від Балтики до Уралу, на північ і схід від Русі (від басейнів Дніпра і Дону).

Легенда про царицю Сіра мат

Колись Руссю правив цар Маг, або Могутній. А коли його не стало, на чолі русів стала вдова царя Мага, або, по тодішньому, Маха. Вдовиць тоді називали сіра, от і прозвали царицю Сіра Маха, або Сіра мат. А може, її називали так тому, що залишилось у неї два сини, й її ім'я могло значити ще й сіра мати. В ті часи руси жили по Дону, Дінцю і Кубані, де землю обробляли та табуни свої пасли. А на зиму, коли глибокі сніги лягали, йшли за своїми табунами до моря Хвалин-

ського (Каспійського), а там по узбережжю на буйні пасовища дельти річки Аракс. За річкою Аракс починалася велика імперія перського царя Кіра Великого. Від Гімалаїв до Егейського моря простягнулося царство Кіра, та все йому було мало. І вирішив Кір захопити землі за Кавказом, там, де жили руси. Ось тільки на перепоні стояла ріка А-Ра-кса, що, збігаючи до Терека, утворювала дельту з величезною кількістю непролазних боліт та стариць з непрохідною рослинністю. Велика кількість війська Кірового не могла одночасно вести наступ на русів, бо пробиратися навіть по звіриних стежках можна було лише по одному. І коли з'являлися вороги, то руси їх вбивали по одному і нічого з русами Кір зробити не міг. Тоді вирішив Кір покарати ріку Аракс і наказав своїм воїнам і рабам вирити 360 каналів у її дельті. А коли канали були вириті, то побудував Кір плоті та мости і почав переправу. З великою армією Кіра Сірабат битися не могла, а тому пішла на хитрість. Після того як частина персів переправилася, перед ними з'явилися нечисленні дружини руські. Перси вирішили, що русів небагато, і почали їх переслідувати, покинувши тих, хто переправлявся. За другою частиною війська переправився сам Кір. Ось тоді із заростей і постали перед ним руські воїни. Почалася жорстока битва, а щоб на допомогу Кіру не прийшли ті, хто переправився першими, руси підпалили очерет і стіна вогню пішла на персів. Одночасно вивідачі пустили по річці плоті-вогнища, від яких загорілися мости-переправи. Так Кір Великий потрапив у пастку, що приготувала йому Сірабат. Усіх, кого взяли в полон, і Кіра Великого в тому числі, Сірабат наказала стратити, щоб ніхто і ніколи більше не зазіхав на землю Руську. Довго правила Сірабат русами, справедливо і розумно.

Перський цар Кір Великий

Перський цар Дарій II

І коли дожилася до похилого віку, прийшла звістка від сивого Дунаю. Після смерті Кіра вже інший перський цар Дарій II вирішив покарати русів за смерть Кіра. Дарій не став долати Аракс і Кавказ, а, перейшовши Босфор і Дунай, з величезною армією, що майже в 20 разів була більша за скіфсько-руську, заглибився у Причорномор'я.

З'їхалися на Велику Раду скіфські вожді. Туди ж прибула і Сірагат. Кожен із царів скіфських пропонував свій план дій проти персів.

А коли всі замовкли, загово-

рила Сірагат: «Сила ворога набагато більша за нашу й у відкритому бою нам персів не подолати. А тому треба подолати їх розумом і хитрістю. Щоб вони не могли швидко захопити наші села і наші землі, треба з усіх боків нападати на них і зразу ж тікати. Головне, щоб вони весь час боялися нападу і йшли всі разом. А ще треба залишити їх без води та їжі, а їх коней без трави. Нехай всі мешканці з півдня йдуть на північ у ліси, колодязі засипають, а в селах нічого не залишають їстівного. Степи позаду за ворогом треба підпалювати, відрізаючи йому не лише допомогу, а й можливість повернутись і почекати підкріплення. І коли знесилиться військо персів і почне відступати, ось тоді й треба їх буде покарати...».

Прислухалися царі скіфські до поради Сірагат, та так і зробили. І тоді перемогли скіфи-руси наймогутнішу армію в світі. Великого розуму була цариця Сірагат, і завдяки її розуму двічі долали руси страшного ворога. І така слава була про Сірагат, що всіх русів ще довго називали сарматами.

Холодний Яр

З давніх часів помітили люди, які мешкають на території Холодного Яру на Черкащині, що клімат у них не такий, як у сусідніх районах, і самі люди трохи інші: більш волелюбні, більш відважні, щиріші й добріші, але й більш непокірні. Згадайте не лише їх гостинність, а й часи козаччини, Коліївщини, громадянської війни. Кажуть ці люди, що вони нащадки Дани і Коваля, богів, що піклуються про Україну й охороняють її. Що ж то за Холодний Яр і що то за боги, що роблять не лише цю територію, а й людей не такими, як навкруги?

Сталося це тоді, коли людей було ще мало, а боги жили разом з ними на Землі. У кожного бога був свій норов, своє помешкання. Жили боги між собою мирно, та іноді, як і у людей, між ними виникали сварки. До богині Дани, що мешкала в Україні, частенько навідувались у гості два брати-близнюки: Ко-вал і Ка-вал. Ко-вал, або Коваль по-нинішньому, був добрий, любив людей і допомагав їм чим тільки міг. Кував їм орала, колеса, різний інструмент для праці в полі і в домі, а для дівчат і жінок робив ще й гарні прикраси. Інша справа Ка-вал: завжди був чимось незадоволений, ка-ржав як ворона, на все казав ка-ка, всім загрожував ка-рою. «Якщо ти і далі таким будеш, – якось сказала Дана, – то більше не приходь до мене в гості».

«Ах, так, – розлютився Ка-вал, – і не прийду більше!» А сам пішов у пустелю Ка-ра-кум, де жив триголовий змії Суша, або Шуша. І почав просити його, щоб покарав Суша Дану. «Три голови у мене, – сказав змії. – От якщо й інші дві погодяться, то і я згоден». Пішов тоді Ка-вал до другої голови, що жа-

ром Сонця-Ра віє, до Ра-вії, що мешкала в Аравійській пустелі. «І я згодна, – сказала Равія, – але якщо згодиться третя голова Це-Кара, або Са-Хара». Згодилась і Цекара. Піднявся тоді Суша і налетів на Україну чорною хмарою: зі сходу Кара-кум, із півдня Равія, з заходу Цекара. І почали пити воду з річок, озер, із землі і рослин. Засохли рослини, порепалася земля, нестерпно стало жити людям в Україні.

Побачив те Коваль і почав думати, як приборкати Сушу. А потім викував величезного плуга і став чекати, коли Суша втомиться, приляже відпочити й засне. І коли Суша напився води з Дани-Ра (Дніпра) і приліг відпочити (а було це там, де нині Черкаська область), то запряг Коваль своїх коней і зробив до ранку величезний вал навколо змія і замкнув його на Чарівний замок, щоб не міг він звідти вилетіти.

Прокинувся Суша, а навколо вал, та такий, що ні перелізти, ні перелетіти. Почав лютувати Змій, шукати виходу. І тоді підняв Коваль свого важкого молота до самого неба і вдарив ним Сушу з такою силою, що земля здригнулась. Потім відрубав Суші голови і викинув їх туди, звідки вони прилетіли: Кара-кум у Каракуми, Равію в Аравію, а Цекару – в Сахару. Потекла з них чорна кров. А оскільки змія дихав вогнем, то і кров у нього була не проста, а могла горіти і випалювати все навколо. Ту кров називають нафтою, і нині на крові змія Суші працюють усі машини в світі. Тулуб змія Коваль засипав землею, та ще довго після того земля була гарячою. І щоб остудити землю, поливав Коваль її водою, а змія сіпався і корчився, поки зовсім не упокоївся.

Та з того часу в Черкаській області є величезна територія, яку називають Холодним Яром. Навколо Холодного Яру і зараз, особливо якщо подивитися з космічної висоти, видно величезний вал, а в середині великі яри й байраки, порослі лісами, багато річок і озер. Все те – сліди битви Ковалю з Сушею. А ще в Холодному Яру завжди – і влітку, і взимку – холодніше на два-три градуси, ніж навколо нього. Це діє закляття Ковалю, щоб не зміг Суша набратися, напиться жару і вирватися на волю. Головне, щоб люди не допомогли Суші, бо якщо вони вирубають ліси, знищать озера і річки в Холодному Яру, то знов оживе Суша, збере голови до купи й почне палити Україну.

Ені та Лель

На березі річки Молочної, неподалік Мелітополя знаходиться нині відома в усьому світі пам'ятка багатотисячолітньої історії України – «Кам'яна Могила». В незахищеному від ворога і хижаків степу здіймається зруйнована до окремих брил і піску гора з піщанику. З давніх-давен Кам'яна Могила служила захистом місцевого населення від негод, була місцем важливих історичних подій, виконувала роль центру суспільних і релігійних ритуалів і церемоній. В гротах і в печерах Кам'яної Могили залишили свої пам'ятки наші пращури, що мешкали тут ще з дев'ятого тисячоліття до нашої ери. В ті часи Азовського моря ще не існувало, а на його місці знаходилися дельти рік Кубени-Кубані, Дону, деякий час річки Ра (нині Волга), що, об'єднавшись з Доном, впадала в Молочне море (греки називали його Міотійськими болотами), та рукав Дніпра Інд. Місця ці були багаті всякою живністю, в рукавах річок, річищах і озерах було повно риби. Гарні ці місця були як для полювання, так і для землеробства. По берегах річок росли дубові й букові гаї та діброви.

У самому центрі Кам'яної Могили знаходилося капище сонячного бога Ра, бога нічного зоряного неба Дива, небесного

Заповідник «Кам'яна Могила»

бога Іна (Ану, Ена) та багатьох місцевих земних богів. У підземному храмі біля капища мешкали священики-чарівники, що служили богам і людям. Вони запам'ятовували історію пращурів від своїх учителів, слідували за календарем, лікували людей і звіра, пророкували майбутнє. На південний схід від Кам'яної Могили розташувалось одне з найдавніших міст-поселень Гери, де жили правителі, що керували за законом Праві, ковалі, ткачі, кравці, гончарі-купці. На південний захід від них знаходився величезний курган, або, по-тодішньому, ганок на горі, що курить від жертвовного або сигнального вогню. Здалеку він нагадував чан, перекинутий догори дном, а тому називали його Чан-гора, або Чангар. Довго насипали ту гору, щоб була високою-превисокою, щоб здалеку було видно наближення кочових племен до Арти – так тоді називали наші пращури свою Ра-їну. З усіх боків Арту захищала вода. Зі сходу Тана-Дана (Дон), із заходу Дана-Ра (Дніпро), з півдня – велике Руське море. А якщо хтось і робив спроби заволодіти цією чудовою землею, то отримував відсіч від відважних, сильних і кмітливих артанців.

Торгували артанці з усіма сусідами, та найбільше з трипільцями, із Трої, що мешкали за Великими порогами. Трипільці теж обробляли землю, говорили тією самою мовою, але

жили окремо від Арти і лише в часи небезпеки допомагали артанцям, як і ті їм.

Правителем у артанців на той час був Тур, чоловік надзвичайної сили і високого зросту. Не було йому рівних ні в бою, ні в чоловічих змаганнях. Мав він багато дітей, та серед усіх небесною красою і розумом вирізнялася найменша донька Інанна, або, як її ласкаво називали, Ені. Славу про її чарівну красу рознесли купці й мисливці далеко по всьому світу.

Докотилася слава про Ені і до вождя троянців-трипільців Наради. Називали його так за те, що він дуже шанував людей у літах, з великим життєвим досвідом – старійшин. І коли треба було приймати якесь дуже важливе для всіх людей рішення, то скликав вождь старійшин «на раду», тож і звали його Нарада. Як і в Тура, у Наради теж було багато дітей, та серед них особливою спритністю, відвагою й кмітливістю славився Полель. Не було рівних ні серед юнаків, ні серед дорослих Полелю в майстерності володіння списом та жалом (ножем-«кинь-жало»), стрільбі з лука, в боротьбі один на один. А ще неабияк грав Полель на гусях, які сам і робив. І не просто робив, а весь час щось доробляв і нові гуслі звучали все краще й краще. А старі він дарував братам та друзям і вчив їх грати і співати.

І коли почув Нарада про красу і розум Ені, то з'явилася думка про те, щоб одружити Полеля з Ені й об'єднати обидва царства в єдину могутню Ра-їну. Та на той час ще було літо, почалися жнива і до Покрови, часу весіль, було далеко.

Та одного дня отримав Нарада вість від дозорних про те, що шляхи до Арти біля Дніпрових порогів захопили кочови-

ки, які прийшли зі сходу. Хутори й села вони палили, а мешканців кого вбивали, а кого брали в полон. Були вони якись жовто-сірі, обличчя у них були схожі на каміння і печені яблука водночас, очі вузькі, а ноги й руки криві, як у ведмедів. І було їх стільки, як дичини в степу. Раніше посланці Арти і Трої пливли човнами до порогів, а біля порогів човни волоком перетягували по суші. А тепер ні степом, ні водою.

Покликав Нарада до себе Полеля і сказав йому: «Ти моя надія і майбутнє нашого народу. Я мріяв бачити тебе вождем Трипілля, але зараз, коли наші брати-артанці в біді, я хочу, щоб ти став на чолі дружини і допоміг родичам. Звичайно, я не можу дозволити всім чоловікам вирушити в похід і залишити наш край беззахисним, а тому бери лише неодружених косаків і то за їх згодою».

Зібрав Полель своїх товаришів, найкращих воїнів Трипілля, і вирушив у дорогу. Звичайно, він добре розумів, що з невеликою кількістю воїнів у відкритому полі ворога йому не подолати. Зробити можна це лише розумом і хитрістю. Літо на той час уже котилося до осені і по степах гуляла велика засуха. Трава посохла, а невеличкі ріки й озера майже всі попересихали.

Пливли на човнах уночі, а вдень ховалися в заплавах та дібровах по берегах Дани-Ра. Біля порогів дочекалися західного вітру і вночі підпалили степ. Вогонь стіною пішов на ворога, й той, рятуючись, тікав від Дніпра, в той час як косаки перетягували повз пороги свої човни. За одну ніч подолали косаки відстань від острова Ойри до Хорива за порогами, де зустрілися з передовою вартою артанців, і попливли по Інду до Гер. Вийшов їх зустрічати сам Тур і після привітань рушили до Кам'яної Могили, щоб разом із жерцями почути поради від богів. Цілу ніч горів жертвний вогонь і цілу ніч найстаріший жрець вів розмову з богами і душами пращурів, з самим Родом. А на ранок сказав: сьогодні маємо спостерігати за небом – як розгортатимуться події там, так і маємо діяти. Наш Ра нам допоможе подолати ворога!

На світанку всі побачили, що схід Сонця весь у чорних хмарах, схожих на величезного змія, а Сонце встає немов попелом посипане. Трохи згодом над Чан-горою стала рости грозова хмара, що нагадувала великого бика-тура. Через якийсь час рушили хмари одна назустріч іншій, і змії зі сходу оповив тура і розлігся від Інду до самого сходу. Жура

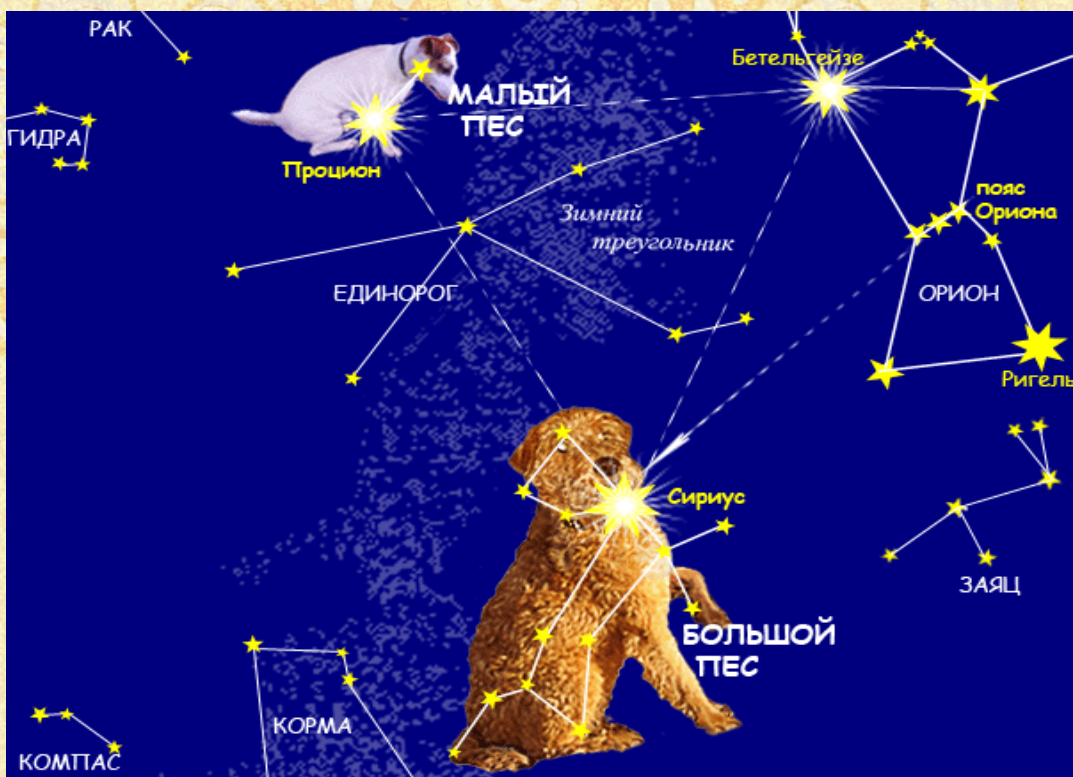

оповила серця всіх присутніх, та ось над Індом встала ще більша хмара, піднявся західний вітер, налетів страшний буревій і погнав змія з неба все далі й далі на схід за обрій. А над самий вечір небо очистилося від хмар, і всі побачили на небі рум'яне, чисте Сонце, а поряд і вище яскраву Зорю. І сказав старий жрець: «Ми переможемо, тільки маємо все робити, як нам Ра говорить!»

Наступного дня воїни Тура і дружина Полеля вирушили назустріч ворогу. В чистому полі зішлись дві сили: незліченна Орда і вої Арти та Трої. Стали одна проти одної, і тоді вийшов Тур наперед і мовив: «Навіщо ми будемо вбивати один одного. Нехай вийде від вас наймогутніший богатир проти мене. І якщо я переможу, то ви підете в свої землі і більше ніколи не повернетесь сюди, а якщо переможе ваш богатир, то підемо ми». Погодились ординці і вийшов наперед напівлюдина-напівзвір, страшний дракон. Почалася битва, і ніхто не міг в ній отримати перемогу. Тільки-но Тур наносив удар мечем, як на очах заростала на драконові рана, відрубав голову, а голова знову виростала. Билися вони билися, аж доки обидва знеслилі. І тоді Тур сказав: «Якщо ми не можемо подолати один одного, то нехай наші молоді богатирі спробують помірятися силами: хто переможе, за тим і майбутнє».

Вийшов наперед Полель, а коли виходив, підійшла до нього Ені і простягнула міхур з водою. І сказала Ені: «Обмочи свій меч у цю воду, вона мертва, і якщо відрубаєш драконові голову, то не приросте вона більше». Так і зробив Полель і пішов назустріч молодому дракону, сину старого. Молодий дракон був ще моторніший, ще сильніший, ще спритніший. Та розуму у Полеля було більше. Перед тим, як зійтись у січі, дістав Полель гуслі і заграв. І була та мелодія така грізна й могутня, що замовкли не лише птахи, навіть вітер затих. І чим довше грав Полель, тим більше ставало сили у воїв, і все менше у Дракона і Орди, бо сама мати-земля повстала проти ворога, забирила сили у чужинців і додавала синам своїм. А потім одним махом відрубав Полель голову молодому дракону, після чого те ж саме зробив і з старим. Побігла Орда аж за річку Ра, звідки прийшла.

Звістка про звитязну перемогу через кургани швидко добігла до Наради. Зібрав він свою дружину і вирушив в Арту з великими дарами. Влаштували Тур з Нарадою великий бен-

кет з нагоди перемоги. І тоді до батьків підійшли Полель з Ені, які з першого погляду покохали одне одного, і попросили батьківського благословення. Піднялися Тур і Нарада та й мовили: Ми вже немолоді, настав час відійти від справ. Тож хочемо, щоб віднині наші народи, як і колись, були єдині. Благословляємо вас і віримо, що Полель буде найкращим вождем, провідною зіркою не лише для нинішніх артанців-троянців-трипільців, а й для всіх майбутніх поколінь Роду. А Ені буде вічною захисницею, берегинею і покровою Роду».

Довго й щасливо жили Полель і Ені на рідній землі, в благословенній Ра-їні, а коли настав час іти з Землі, то підняв їх Рід до небесного Інду, звідки й до цього часу сяють нам Ені-Ра, або, як ми зараз звемо її, Венера, і Полель – понинішньому, по-грецьки Сіріус. Це дві найяскравіші зірки в царстві Дива, які найчастіше можна бачити перед сходом Сонця в нічному небі. То Полель і за ним Ені сповіщають, що закінчується час п'ятми і настає час світла. Правда, іноді Ені так захоплюється справами людей, що забуває про свій обов'язок сповіщати світанок, і тоді Ра-Сонце нагадує, що вже час іти на відпочинок. Тож зразу після заходу Сонця ми бачимо Ені, що забарилась і хутко поспішає за Ра до відпочинку.

Легенда про землю Орійську, царів Сварога та Гермеса

Колись у сиву-сиву давнину, тоді, коли сама давнина від старості побіліла, жили наші прабатьки – українці вздовж усіх рік, що впадали в Чорне море. По Дунаю мешкали серби, хорвати, словени і словаки, по Дніпру – поляни, сіверяни і руси, по Дону і Дінцю – аси, сіверяни і руси, по Кубані – касоги і руси, по Сожу – радимичі-родичі, по Березині і Верхньому Дніпру – дреговичі і кревичі, по Дністру і Пруту – білі хорвати і тіверці, по Бугу – угличі і бужани. Пізніше, коли слов'ян стало ще більше, розселилися вони ще й по Оці, Німану, Віслі, по Західній Двіні, по Одрі і Лабі (Ельбі). А всі прабатьки разом називались орійцями, або райцями, дітьми бога Сонця – Ра. В ті часи Азовського моря ще не було і Крим не був півостровом як зараз, а Дон впадав прямо в Чорне море. Більше всього людей було по Дніпру та його притоках і називалась та земля Могучарська: могуча і чарівна. Більшість родів, що на ній мешкали, величали себе русами, а царем був у них Рус-Сварог. У кожного роду був свій цар, що називався по імені роду: у хорватів – Хорив, у сіверян – Сіва (сяючий), у чехів – Щек, у киявців – Кий і тому подібне. Але всі царі за старшого визнавали Руса, а тому й називали його Сварог. Жив Сварог біля гори Меру, що підіймалась до самого Сонця біля Руського моря, яке потім стало називатися Чорним.

Жили прабатьки дружно, розумно й були щасливі. Все у них було з того, що необхідне для життя, тож і називали це місце Раєм. Та одного разу стала земля Руська дибом, море закипіло, будівлі почали падать, по землі пішли тріщини і провали такі, що люди і тварини в них провалювались і гинули. Тоді Сварог наказав взяти найнеобхідніше, всім сідати на човни і галери і відпливати швидше в море. Вийшли галери і човни в море і попливли на південь. Тим часом пішов дощ, потім посипався попіл, стало дуже темно. Знову затряслася земля і гора Меру почала вогнем горіти. Стало видніше, та лише хвилі, як гори, ходили навколо. Багато тоді потонуло

кораблів, та на ранок море заспокоїлось, і всі, хто залишився живий, зібралися біля царя Сварога. Всі дивилися на північ, туди, де стояли їхні хати, але там, де була земля і Меру стояла, лише пар клубочився великою хмарою та літали морські птахи. І рідну землю, і тих, хто залишився, поглинуло море.

Заплакали руси і попливли далі на південь. На тому березі моря назустріч їм вийшли люди і серед них було багато тих, хто знав руську мову, і прийняли вони прибульців як рідних. Залишилися руси жити на новій землі, тільки мало там було землі доброї, родючої. Тож залишив Сварог замість себе ца-

Гермес Том

рем Януша, а сам з дружиною і кількома дружинниками поплив шукати край Єгипетський, де, казали, землі багато і земля та щедра та родюча. І доки плвли до Єгипту, то скрізь бачили людей, що не вміли ні одяг робити, ні посуд, ні землю обробляти. У Єгипті люди були чорні і теж нічого не вміли. Залишився Сварог у них царем, тільки назвали його фараоном, що світить, сяє; подібним до Ра, бо мав білу шкіру і русе волосся, як Сонце. Тридцять років правив Сварог у Єгипті, навчав людей у мирі жити, залізо варити, скотину розводити, масло бити і сир робити, виготовляти одяг і посуд, будувати житло. А через тридцять років вирішив Сварог повернутися на Батьківщину. Замість себе царем в Єгипті залишив свого сина Гермеса, героя-месника, воїна-захисника. Дуже розумним і вправним був Гермес. Все перейняв він від батька і матері та ще й сам багато чому

навчився. Тож інших навчав бойовому мистецтву, розуму й вірі своїх батьків. За це прозвали його Тричімогутнім, або Трисмигістом. А щоб люди в Єгипті не втратили знання, залишив Гермес Трисмигіст «Книгу Тота», де в «Смарагдовій скрижалі» записані закони будови всього Всесвіту:

- те, що наверху, те й внизу; або в великому мале, а в малому – велике, щоб здійснилося чудо одного-єдиного;
- Всевишній – це все, що існує;
- людина може зрозуміти лише маленьку частку з того, що є навколо;
- все в світі живе і рухається в одному ритмі (як оркестр);
- все в цьому світі полярне: добро протистоїть злу, правому – ліву і т. п.;
- все в світі побудоване за правилом ієрархії, ускладнення будови знизу вгору;
- все у Всесвіті живе і рухається за одними й тими ж законами;
- світ розвивається за задумом Всевишнього і нічого просто так, випадково, в ньому не відбувається.

Відпливши з Єгипту, Сварог повернувся до тих русів, яких залишив на південному березі Руського моря. Зібрав він там родичів та й мовив: «Не може ця земля всіх прогдувати. Бог Ра більше не гнівається і Макош-земля

Книга Тота

не трясеться. Подякуйте родичам, що дали вам притулок, і повертайтеся на Батьківщину». З цими словами почив Сварог, а за ним відійшов до Нави, до світу душ людських, і Януш, залишивши по собі царем Могучара, названого в честь землі Могучарської. Зібрав русів Могучар і повів їх до Дніпра сивого, в землю батьків, в землю Сіндську (Сіндською її назвали за річищем Дніпра Індом від порогів Дніпра до Чорного моря). І знову заселили руси землю батьків на семи ріках і зажили щасливо на Самарі й Хоролі, по всій землі Орійській Могучарській.

Лелеки

Того літа Сонце весь час ховалося за хмарами, немов не бажало більше дивитися на Землю. А на самій Землі панувала незвичайна тиша і вологий липкий туман повис над житлами і ланами... Повітря пригнічувало, давило, неспокій і тривога охопили все живе. Люди не знали ні радості, ні весілля. Ось тоді і з'явилася на небі величезна Ка-мета, як космічний символ жаху і передвісник надзвичайних подій, що наближаються.

Зима настала несподівано. Не встигли навіть урожай зібрати. Небо, що тільки-но з'явилося із-за хмар, і тільки-но люди побачили небесну гостю, знову затягнуло суцільною пеленою, а потім задув холодний всепроникаючий північний вітер. День за днем ставало все холодніше й холодніше. Не встигнувши оперитись, вирушили у вирій птахи, глибокі сніги вкрили все навколо. Від голоду люди знесилювалися, старі та хворі не витримували і помирали.

Ось тоді від хати до хати, по всіх валах і курганах покотилася звістка: старий Полель збирає вождів і старійшин на Ве-

лику Раду. На Велику Раду збиралися вожді дуже рідко, лише за особливих, надзвичайних обставин. Зібрались у найбільшій хаті центрального валу, у Полеля. Розсівшись по колу біля вогнища, почали радитися, що робити далі. Вислухав усіх Полель та й мовив: «Скільки живу, ні я, ніхто зі старих людей не пам'ятають такої зими, як нині. І лише в переказах наших дідів-прадідів говориться, що колись давно жили наші пращури в інших краях і що туди теж прийшли холоди. І мали вони рятуватися від злого бога Мари, і просили бога Вишня, щоб їм допоміг. Під покровом богів Яра і Вишня прийшли вони сюди, і тут ми стали огнищанами і валинянами. Та, мабуть, Мара добрався й сюди, тож маємо йти ще далі за богом Вишнем до бога Ра. Іти туди, куди летять наші тотеми-лелеки. Маємо залишити тут лише стільки наших братів і сестер, скільки зможуть дожити до наступного літа, якщо воно тільки буде. А всі інші нехай збирають найнеобхідніше на вози і сани, бо будемо їхати і по снігу, і по землі.

Зібралися наші діди у великі зграї, як перелітні лелеки, і пішли, поїхали, полетіли в далекі-предалекі краї. Ішли через залишені села й хутори, по кризі замерзлих річок і озер, по узбережжю замерзлого Руського моря. Багато людей не витримало того переходу, багато пропало тварин і птиці, та решта йшла і йшла. І лише за морем не стало снігу. Тут і зупинилися лелеки-пелазги, як назвали їх місцеві жителі, і тут почали будувати місто-храм в честь бога Ра, що врятував їх від Мари.

Місто мало нагадувати Сонце, а тому будинки будували коло за колом, а з центру в усі боки розходилися промені-вулиці до воріт. Навколо міста височів величезний вал, оточений ровом-каналом, що з'єднувався з морем. Назвали місто Троєю в честь Всевишнього бога Ра, космічним символом і тотемом якого був трисил, та на згадку про свою батьківщину Трою, що знаходилася на берегах могутньої Дани-Ра (Дніпра).

Скрижаль Гермеса

Мало доброї для землеробства землі було біля Трої, а тому, залишивши частину роду в Трої, полетіли лелеки ще далі на південь через гори і вздовж узбережжя, пішки й на возах, на кораблях, побудованих у Трої, поки не дісталися землі, випаленої Сонцем. З гір по тій землі текла ріка, навколо якої було багато родючих земель. Назвали лелеки ту землю паленим станом, або Палистаном, а річку – Орданою – Йорданом. Та й побудували на ній ще одне місто, біле як Сонце, і назвали його Салим, що значило на прадавній нашій мові – санскриті – Біле. Про ту назву нині нагадує лише знайоме біле сало. Можна було далі й не йти, та місцеві жителі, що були чорні, як чорнозем, а волосся на їх головах було як вовна на вівцях, розповідали, що ще далі, ще ближче до Ра, є велика ріка Ніл і що там ніколи не буває зими. Більшість пелазгів-лелек не захотіла йти через пустелю в невідомі землі і залишилася в Палистані. І лише найсміливіші і наймолодші на кораблях попливли далі, аж до Єгипту, куди з собою принесли свої звичаї і свої знання, свою майстерність і винахідливість, а тому досить швидко в цій країні, заселеній не-

грами, стали володарями, представниками бога Ра на Землі – фараонами.

Ось тільки на відміну від Батьківщини тут було незвично жарко. І перші свої будівлі для порятунку від Сонця і задухи почали заглиблювати і засипати піском. Одна біда – пісок швидко розносили вітри, особливо з царських курганів, що мали відрізнятись серед інших своїми розмірами. По берегах Нілу в багатьох місцях можна бачити поклади вапняку, що залишилися тут з часів, коли вся північ Африки, відома нині як пустеля Сахара (або Це-Кара) знаходилася під водою величезного Середземного моря. Вапняк легко добувати, він міцний і будови з нього мають гарну форму і колір. Помітивши це, білошкірі й синьоокі фараони з русявим волоссям почали відтворювати кургани Батьківщини, або гори-ганки для спілкування з богами.

З часом прибульці змішалися з місцевим населенням і від змішаних шлюбів пішли семіти. Давно забули нащадки про свою північну Батьківщину, і лише в переказах та в перепо-віданнях античних істориків дійшла до нас ця незвичайна подорож-переліт пелазгів-лелек із Подніпров'я до Єгипту.

Троїця

Сьогодні не лише в оселі, а й навколо неї, у дворі святкова метушня. Вся родина готується до великого свята. Завтра Троїця, а сьогодні бабуся з мамою готують смачні страви, старші діти наводять порядок в оселі, прикрашають її польовими квітами, підлогу застелили осокою. Тато приніс дві великі гілки клена, «посадив» їх на вході до хати. Навколо дідуся зібралися найменші і слухають його розповідь.

– Серед усіх свят світських, релігійних і народних на першому місці у нашого народу завжди було свято Троїці, – розповідає дітям дід Тарас.

– А чому свято Троїці? Інші теж гарні! – дивується Дмитрик.

– Ну, по-перше, тому, що воно припадає на час літнього сонцестояння, коли день найдовший; на час найбільшого розквіту Природи, коли все навколо набуває надзвичайної краси, буяє і радіє життю. А по-друге, тому, що це свято Всевишнього.

– А чому його назвали Троїцею, якщо це свято Всевишнього? І хто такий Всевишній? – не вгамовується Дмитрик.

– Всевишній – це Батько й Мати всього, що є у цьому світі. В кожній істоті, в кожній комасі і в кожній рослині Він присутній і Його там немає. Ось подивись на себе: кожна клітинка твого тіла є твоєю частинкою, але вона ж не Дмитрик і навіть не здогадується, чиєю клітинкою вона є. А тим більше не знає і не розуміє, чим ти займаєшся і про що нині мене питаєш. Це клітинка Дмитрика, але це не Дмитрик; Дмитрик в ній присутній і його там немає. Так і Всевишній, це не істота і не зірка. Ти Його бачиш і чуєш, але лише трішечки, бо бачиш, і чуєш, і розумієш лише малесеньку частку з того, що навколо тебе і в тобі. І як твоя клітинка не уявляє, хто такий Дмитрик, так і людині важко уявити, як «виглядає» Всевишній. Як і всі ми, як і все, що існує навколо, так і Всевишній троїчний, бо в ньому, як і в нас, поєднані тіло, розум і душа. А тому космічним символом Всевишнього є Триглав.

Дмитрик замислився, а потім знову питає дідуся:

– Якщо Триглав це знак Всевишнього, то чому він є гербом, символом України? Всевишній – Він же скрізь, а не лише в Україні?!

— Про те, як ми отримали цей символ, існує давня легенда, — відповів дідусь. — Давним-давно, коли всі люди були однакові, з'явився на Землі величезний триголовий Змій. Одна голова у Змія була дуже розумною, друга — дуже сильною, а третя — ненаситною. Звідки він взявся, ніхто не знав, кажуть, що був він з Небес, тобто з Космосу. А ще кажуть, що прилітає він в кінці часу, коли закінчується життя старого Всесвіту і має народитися новий. Відбувається це в час царювання богині Калі, в часи життя Калі, або Калі-Юги, коли все набуває кольору осіннього листопаду, кольору калини, кольору одягу богині Калі. Богиня Калі перед появою Змія будує міст Каліновий, або Калиновий. Змій поїдає старий світ, а поки він це робить — Калі переносить насіння нового, молодого Всесвіту на другий берег Лети і руйнує міст за собою, щоб Змій не перебрався через річку життя. Після того накриває все снігом і пільмою і засинає до наступної Калі-Юги.

Та одного разу Змій вирішив перехитрити Калі й з'їсти зі старим і юний Всесвіт. Замість того, щоб залишити Землю, він перелетів до Лети і сів там, де Калі мала збудувати міст. З розпачу заплакала Калі багряними сльозами і пішла до Всевишнього просити поради. Вислухав її Всевишній і сказав: «Перемогти Змія не може ніхто з богів, бо в кожному з них головна одна сутність, а у змія їх три. Перемогти його може

лише трисутня людина, що ні в силі, ні в розумі, ні в дусі не поступиться Змію. Та й то за умови, якщо матиме вона чарівний меч Світлозір, тонкий, як світло, і гострий, як зір орла. Людину цю звать Тристан і мешкає він в царстві Дани. Якщо ти не знайдеш його, то загине Всесвіт і загинуть боги». Подякувала Калі й попрямувала в Подніпров'я до богини води і життя Дани.

Богиня Калі

«Є такий чоловік, – сказала Дана, – але він ще юнак і навіть можливостей своїх не знає. Маємо його випробувати і підготувати до зустрічі зі Змієм». З цими словами змахнула Дана рукою-водою, і над Дніпром враз постала Рай-дуга. Дана й Калі перейшли по Рай-дузі на другий берег і там побачили могутнього юнака, що виривав з корінням столітні дуби і складав їх біля берега. «Що це ти робиш?» – спитала Калі. «Готую лан для жита, а собі хочу збудувати хату».

«Це ти ще встигнеш зробити, а зараз від богів до тебе прохання», – сказала Калі і розповіла Тристану про Змія. «Добре, – відповів Тристан, – але ж він і сильніший, і розумніший за мене!» «Сили тобі дасть матінка-Земля, а розуму маєш набратися за час, що залишився до Калі-Юги, за три юги: Кріта-югу, Двапара-югу і Тріта-югу; за час, поки Всесвіт завершить коло від Калі-Юги до Калі-Юги». З цими словами Калі подала Тристану чарівні окуляри, і коли він їх надів, то враз перед ним все зникло, а в порожнечі перед

собою він побачив сім великих книг. І були ті книги як гори по величині, ширини і довжини невимірної. «Це книги знань про Всесвіти, що були, є і будуть, і той, хто їх прочитає, знатиме минуле і майбутнє», – промовила Калі. «Коли ж я їх встигну прочитати?» – занепокоївся Тристан. «Встигнеш, маєш встигнути, та ще й знайти меч Світлозір, інакше нікому не буде ні читати, ні орати, ні будувати в цьому світі», – після цих слів Калі з Даною зникли, а Тристан залишився сам на сам з книгами про створення і будову Всесвіту. Без сна і спокою читав і читав Тристан, поки не почав розуміти все в цьому світі. А закінчив читати тоді, коли Калі покрила Землю багрянцем. Із останньої книги Тристан узнав, що меч Світлозір можна викувати із Сонячного світла, зібраного на зорі в крапельках-діамантах вранішньої роси. Якщо це світло опустити в воду, воно затвердіє і стане таким мечем, гостріше за який нічого в світі не буває.

Зробив собі такого меча Тристан і вийшов на двобій зі Змієм. А Змій стоїть на Калиновому мосту, посміхається, думає, що його ніхто не може перемогти. І стали вони битися, та так, що гори з місця рушилися, ріки міняли русла, листя обсипалося з дерев, а Земля покрилася багрянцем. Не встояв Змій перед Тристаном, зрубав йому богатир всі голови, а потім разом з Калі і молодим Всесвітом перейшов на інший бік Лети.

За цей подвиг Всевишній подарував Трисил Тристану і став Трисил гербом України й українців.

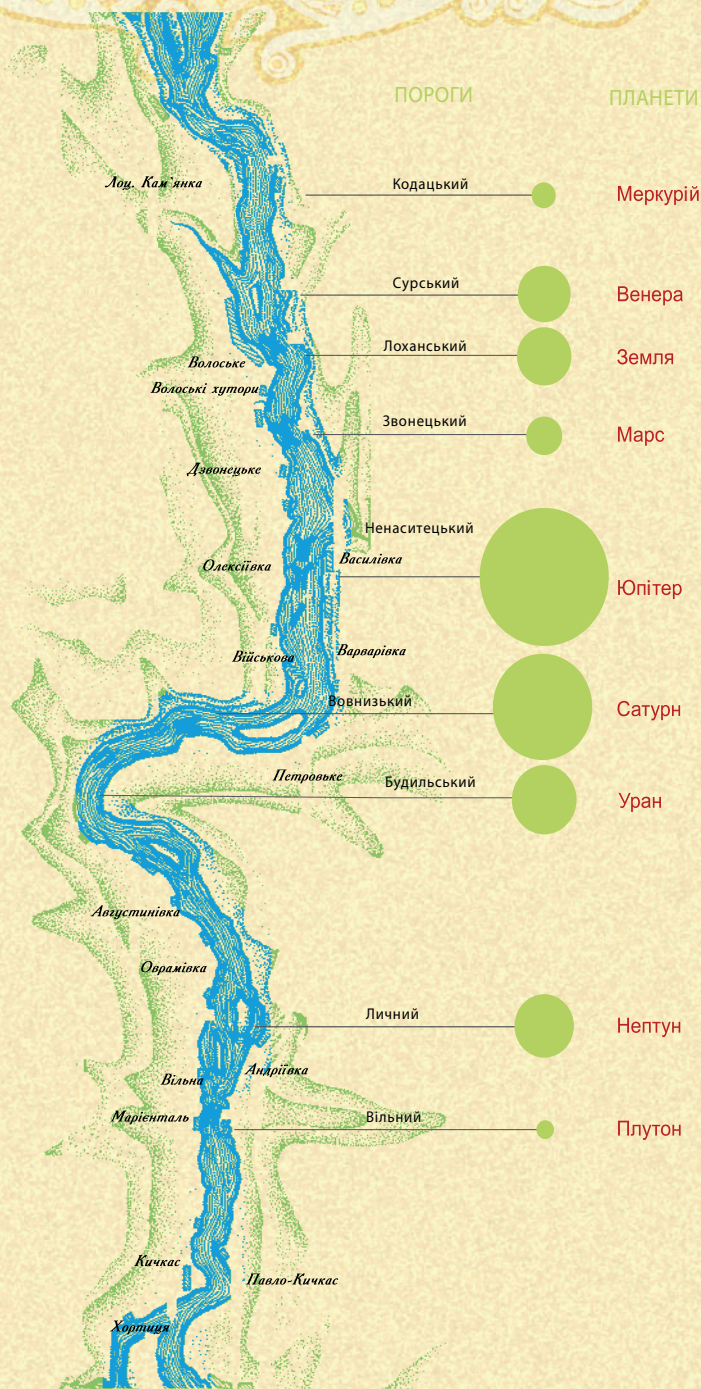
Повернувся Тристан в Україну і побудував дім не лише собі, а й перше місто на Землі Трою на честь Триєдиного Всевишнього. З того часу цей символ завжди з українцями і жоден ворог не зміг ні забрати, ні знищити його в душах наших батьків.

– А де тепер Тристан? – питає Дмитрик.

– А он дивись туди, – показав дідусь на небо. – Бачиш, он там сузір'я нашого Прабатька Орія – Оріон, а в середині нього три зірочки – то Тріта, або охоронець Орія Тристан. Коли він закінчив земний шлях, Всевишній взяв його на Небо, щоб усі бачили його і завжди шанували тих, хто не шкодує навіть свого життя заради щасливого майбуття людства і Всесвіту!

Шлях орійців

«А хто такі орійці?» – питає Яромир у дідуся. «Орійці – це наші пращури», – відповідає дідусь. «А що, всі-всі пращури були орійцями?» – не вгаває Яромир. «Та ні, – відповідає дідусь, – це так взагалі нас називали, а в дійсності орійцем потрібно було стати...» «А як? А я можу стати орійцем?» – знову за своє Яромир. «Орійцем можна стати, але це дуже важко, бо орійць має бути не тільки справжнім лицарем-захисником, а ще й лицарем розуму – вчителем, та лицарем духу – прикладом доброти, гуманності, відданості справі і служінню своїй сім'ї й своєму народові!..» «А як раніше ставали орійцями?» – знову питає Яромир. «Не знаю, – відповідає дідусь, – бо нині втратили ми знання, навчання і посвяти... Знаємо лише те, що розповідали нам наші дідусі, а їм їхні.., бо було це давним-давно.

Тоді, коли наш Дніпро був набагато ширшим і могутнішим. Це зараз його закували в кайдани, наставили електростанцій, нарobili по всій Україні гнилих боліт-водосховищ. А раніше мало хто міг впоратися з його могутньою течією.

Жили на берегах Дніпра наші прабабтки – орії і слава про їх звитягу, їх розум і дивовижні здібності котилася далеко від Дніпра і від України. Як же вони ставали оріями? Коли хлопчикам виповнювалося сім років – віддавали їх батьки на навчання в храм бога Ра, що знаходився на острові Ойра, там, де течія Дніпра повертає зі східного напрямку на південний перед могутніми порогами. Цілий рік навчалися діти турбуватись про себе і про тих, хто поряд, вчилися розуміти природу і зоряне небо, де кожного дня з'являвся даючий життя Ра. На день Троїці, в час свята Всевишнього бога Ра вони проходили обряд посвяти в дітей Ра. І було це таким радісним святом, що Ра-діти почало означати радість, радіти.

Після посвячення перебиралися діти до першого порога на Дніпрі, що називається нині Кодацький. Біля порога височів курган, на якому весь час горів вогонь. Курган той називали Меру, бо на його вершині біля вогнища сиділи чарівники-віщуни, що передбачували долю людини. Вважалося, що вони мали при собі книги майбутнього і могли прочитати долю кожної дитини. Всі новоприбулі хлопчики поодиноці підіймалися на курган, сідали за вогнищем так, що позаду у них пінився Кодак, а чарівники кидали в вогонь у заведеному порядку різні рослини, дивилися крізь дим і полум'я на піну порога, слухали його голос і визначали подальший шлях майбутнього орійця. По закінченню цього обряду хлопчиків переводили до чотирьох храмів, що стояли по чотири сторони біля кургану. В тих храмах учителі навчали дітей азбуці двобою з ворогом, азбуці спілкування з природою, давали знання з господарства, учили музиці. А головне – вчили як отримувати необхідну інформацію звідусіль, а не лише від зору та слуху. Всіх, хто вчився в цьому храмі, називали учнями Меру, що курить, або учнями Меркурія, першої і найближчої до Сонця планети.

Всіх хлопчиків, що успішно пройшли навчання через рік, у день Троїці, посилали до другого порога, Сурського, а ті, хто не витримав навчання, продовжували навчатися баченню і передбаченню того, що відбувається. Біля порога Сурсько-

го, в густій діброві височів храм Тари-Зорі-Венери. Цілий рік тут діти продовжували опановувати те, що почали раніше, а ще вчилися заряджатися енергією від рослин і каменів, від води, землі, вогню і грози, від Сонця і Місяця, від інших людей і тварин. Ті, хто засвоїв цю науку, через рік вирушали до наступного порога – Лоханського, до храму Ма-коші, матері Землі. Саме в цьому храмі діти вчилися надзвичайно важливим речам: поєднанню розуму з духом, голови з серцем, бо найрозумніша людина без душі вже не людина, а робот, бездушна тварина, яка як і душевна людина без розуму, нагадуватиме ласкаву і нерозумну тварину. Тут вчили тому, як людина, принижуючи себе, підвищується, і як падають низько ті, хто не може скласти собі ціну. Не всі витримують іспит у цій школі і не всі переходять до наступного класу, до храму наступного порога – Звонецького. Тут, у храмі Марса-Ареса-Орія, орєнята проходили навчання і оволодівали мистецтвом характерництва. І той, хто повною мірою оволодівав цим мистецтвом, ставав невразимим, невловимим, непоборним. Характерник миттєво зникав в одному місці і з'являвся в іншому, володів якою завгодно зброєю і навіть без зброї не залишав шансів своєму супротивнику. Він був як блискавка, як привид, він був скрізь і ніде, міг бути людиною і звіром, птахом і каменем, міг проходити крізь стіни і йти під водою. Тут набували майбутні орєнята-орлята імунітет від небезпек, що чатували на них у майбутньому.

Наступним порогом був найбільш грізний – Ненаситець, батько-поріг, біля якого знаходився храм Сободая-Юпітера або патера-Дива – батька нічного Неба. В цьому храмі хлопці навчалися великим законам будови і творіння світів, гармонії і співпричетності до діянь Всевишнього. Оволодівши цим мистецтвом, ще через рік перебиралися підлітки до храму Вовнизького порога – храму Сатурна, якого називали ще Це-тур. Якщо Сабодай учив творити, сіяти і вирощувати, то хтось має збирати вирощене, орати поле і готувати його до нового посіву. Розумній, вічній руйнації сьогодення навчали дітей у цьому храмі. Тут учили технологіям відбору кращого, життєздатного, придатного для рішення задач Всевишнього. І якщо творити подобається всім, то не кожен здатен зруйнувати створене, а лише те і так, щоб з нього можна було збудувати ще красивіше, ще розумніше, з більшою душею і ще

більш люблячим цей Всесвіт Серцем. Не всі витримують цей іспит і не всі перебираються через цей рік до Будильського порога, до Храму бога Неба Урана. Тут засвоюється орлятами мистецтво бути титанами і давати життя новим титанам розуму і духу.

Передостанній поріг у навчанні орійця – Личний, з розташованим біля нього храмом Нептуна. Саме Нептун тримає сам і дарує Дані й іншим богам Трисил. І саме в цьому храмі орієць вибирає й коригує шляхи своєї долі, надаючи перевагу матеріальному, розумному чи духовному служінню своїй родині, своєму народові, людству і планеті.

Останній рік орієць проводить біля порога Вільного, де уже немає вчителів і де він збирає все те, що додатково знадобиться йому у вирішенні складних, часто по-нелюдськи важких задач у розбудові і захисті своєї родини і своєї Батьківщини.

Після закінчення навчання орій переїздив до храму, що називався Орій-там або Хоривтам, до Хортиці. З цієї миті орій

сам ставав учителем, титаном незвичайного розуму і можливостей, залишаючись при цьому людиною, сином Божим».

Замислився Яромір, а потім питає: «А чому всі храми були біля порогів та ще й називалися так як планети?»

«З цього приводу існує інша легенда, – сказав онукові дідусь. – Як ти думаєш, чи може жива людина народитися від мертвої глини

чи каміння? Звичайно, ні. Живе може народитися лише з живого, а розумне з розумного. Кажуть, що коли народжувалася Сонячна система, то планети народжувались, як і люди, живими і розумними. І побудовані вони однаково. Той, у кого особливий зір, може побачити у спинному хребті вісім особливих точок – чакр (від чак-ра). Точніше, не точок, а немовби невидимих багатопелюсткових троянд. Кожна чакра є енергетичним центром однієї зі складових систем нашого організму. Такі чакри в кожній живій істоті, є вони і в Землі, і розташовані, кажуть, під порогами на Дніпрі. У всіх планет є такі чакри і через подібні чакри відчувають вони одна одну і спілкуються між собою. Ось тільки після того, як побудували греблі, зникли пороги під водою і багато в чому втратили вони свою силу не лише для планет, а й для людей. І ще кажуть, що тоді, коли люди зрозуміють свої помилки і знесуть греблі на Дніпрі, знову відродиться Славута, а біля порогів знову проляже шлях орійців. І знову в усьому світі лунатиме слава про орійців-українців – добрих, багатих розумом і щедрих душею!»

– А зараз, дідусю, є характерники?

– Не знаю... Може, що й є... Хоча, кажуть, що останнім орійцем-характерником був козак Іван Сірко. Та про нього, Яре, своя розповідь.

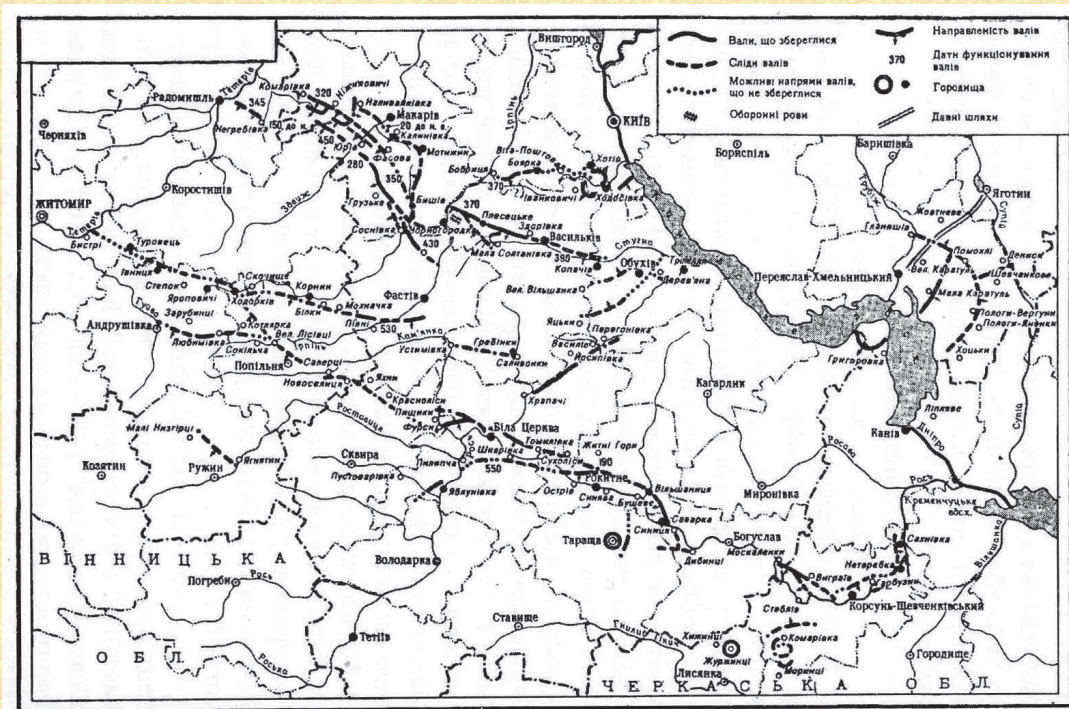
Іван Сірко. Худ. Г. Єгорова

Змійові вали

Уздовж річок Росі і Стугни, в межиріччі Тетерева та Ірпеня, неподалік від Києва можна бачити величезні за розмірами і протяжністю в сотні кілометрів Змійові вали. Подібні вали розкидані майже по всій Європі від Белгородщини на сході до Адріанових валів у Великобританії. Та найбільша їх кількість знаходиться в Україні, в басейнах рік Дніпра, Дністра і Дунаю, де вони відомі під назвою Троянових. Із істориків ніхто нині не знає ні їх призначення, ні часів спорудження. А може, й не хоче знати...

А було це все ще тоді, коли не існувало ні Шумерії, ні Єгипту: за тисячі років до Вавилону і пірамід. Тоді, коли в Подніпров'ї й Подунав'ї розквітла перша відома нині історикам людська цивілізація, яку називають трипільською. Уже тоді люди навчилися будувати перші житла і пристосовувати їх для захисту від ворогів і хижих звірів. Будинки-хати були найчастіше двоповерховими і розташовувалися впритул один до одного стіною назвні. Стіни складались із несучих дубових палів, в пази між якими набиралися плетені із лози простінки. Все це обмазувалося глиною і в деяких випадках

Карта Змійових валів України

білилося крейдою. Дахи вкривалися соломою або очеретом. Така забудова призводила до частих пожеж і при цьому нерідко вигорало все місто. Поряд з містами облаштувалися села, а навколо них хуто-ра. В хуторах люди жили в оселях-землянках, в яких половина помешкання, а іноді майже все помешкання знаходилося під землею. Якщо дах зробити з дуба і засипати зверху землею, то отримаємо підвищення-ганок, в якому з димаря курить (іде дим). Такі підвищення почали називати курганами.

До того часу, поки кочові племена не оволоділи вогнем, жили наші предки спокійно й мирно. Та коли настали великі холоди, коли родючість ланів зменшилась і збідніли ліси та степи на дичину, настали часи ворожнечі. Почали горіти трипільські міста й села, а їх мешканці потерпати від холодів. Саме тоді, щоб запобігти підпалам і пожежам, щоб легше було переживати суворі зими, більша частина трипільців змінила свій спосіб життя. Основним їх житлом стали хати-кургани й вали. Більшість людей у ті давні часи жили племенами, а тому біля кургану батьків свої помешкання-кургани насипали діти, що одружувалися. Розташовуючи кургани в лінію і вибираючи землю для цього з одного боку, отримували одночасно і укріплення: з одного боку вал висотою до десяти метрів, з іншого – рів такої ж глибини. Переходячи з хати в хату під землею, можна було не лише сховатися від ворога, але й під час облоги добратися до води, зберегти скотину.

Тоді й з'явилися вали, що тягнулися на сотні кілометрів, звиваючись як змії та підлаштовуючись під рельєф поближче до річок. А людей, що жили в тих валах, називали валинянами. Зараз ця назва збереглася лише на Волині, де й нині, звичайно, не в валах, живуть під назвою пращурів валиняни – волиняни.

Було це тисячі років тому, хоча за даними радіоізотопного аналізу вік деяких дубових клітей у валах не перевищує півтори тисячі років. Тож, можливо, що ще в середині першого тисячоліття, під час навали гунів-егунів, а пізніше обрив, «валола» культура добре прислужилася нашим прабатькам.

Легенда про ромів

На уроці історії Сашко запитав учителя: «А чи правда, що нашому місту тисяча років?»

– Археологи доводять, що так, але я думаю, що воно набагато старіше, – відповів Нестор Іванович. – Історія вчить, що місце для поселень люди вибирають не де завгодно, не випадково. Перш за все поряд має бути достатньо води для вживання значною кількістю людей і худоби. Це місце має бути природною фортецею, такою, щоб ворог не міг напасати зненацька, і де можна було б витримати тривалу облогу. Окрім того навколишня місцевість повинна давати все необхідне для існування такого поселення: продукти харчування, сировину для одягу і предметів вжитку, матеріали для будівель і укріплень. Всім цим вимогам і відповідало наше місто. Висока круча над Сулою, з якої видно на багато кілометрів усе навкруги, гарні родючі землі і пасовиська, великі ліси біля річки. Тож у глибині нашарувань, особливо ближче до кручі, знаходять залишки діяльності людей дуже давніх ча-

Місто Ромни сьогодні

сів. Зустрічаються навіть прикмети того, що тут знаходилися ще стоянки первісних людей. Пізніше тут була фортеця, огорожена стіною з дубових загострених зверху паль. Звичайно, особливого інструменту тоді не було, тож дуби кололи колом, верхівки ставали гострими, а огорожу називали «колунь». Пізніше тут була стіна з цегли та каміння, але все те було ще за часів Русі, до татаро-монгольського нашествия. Орда зруйнувала місто, та з часом воно знову постало на цьому місці, вже в сучасному вигляді.

– А це правда, що під містом існує ціла сітка підземель, переходів, сховищ? – знову питає Сашко.

– Так, – продовжує розповідь Нестор Іванович. – Коли копають погребі й колодязі, часто зустрічають підземні переходи, точніше, їх залишки, бо вони давно пообвалювались, а розкопувати їх ніхто не пробував. А якщо і пробував, то зусиль однієї людини для цього замало. Яке призначення тих підземель? Коли люди живуть весь час в очікуванні нападу ворожих племен, і навіть своїх сусідів, завжди готових поживитися за рахунок інших, то необхідно мати додаткові можливості порятунку сім'ї і предметів першої необхідності. Ось і копали люди підземні схрони, де можна було сховатися під час навали, якийсь час там пересидіти і непомітно залишити місце перебування. В тих

схронах часто зберігали найцінніше – гроші, прикраси, металевий посуд, зброю. Завдяки цьому до цього часу викопують скарби, і ще довго на місцях історичних поселень будуть знаходити різні цікаві речі старовини. Крім особистих схронів будувалися підземні переходи між різними об'єктами укріплень, обов'язково з виходами у віддалених від міста схилах, найчастіше до річки, щоб за необхідності можна було непомітно сходити по воду або взагалі залишити фортецю.

– А чому наше місто називають Ромнами? – знову задає запитання Сашко.

– Існує дуже давня легенда про походження назви Ромен. Ще кілька тисяч років тому жили тут наші пращури орії. В залежності від роду-племені поділялися на сіверян, русів, полян, древлян, кравенців. По лівому берегу Дніпра жили сіверяни і руси, обробляли землю, розводили худобу, будували села й міста. Та періодично, з інтервалом у півтори-дві тисячі років, клімат змінювався, ставав сухим і холодним. Так було в шостому тисячолітті до нашої ери, коли частина оріїв в пошуках кращих умов для життя і землеробства досягла Індії й Китаю, та в четвертому тисячолітті, коли наші пращури дійшли до Месопотамії та Єгипту. В середині третього тисячоліття пішли на південь хатти (ті, що жили в хатах), або хетти, на південний захід – мек-кени, ті, що пасли мекаючих кіз та коней (швидше за все їх називали мек-коні), на захід – ті ж хетти, або хельти – кельти, та скоти – скити – саки.

Десь у тисяча трьохсотому році до нашої доби на південний захід вирушили племена вольків (вовків) і русів. Вовками тоді називали сіверян за суворість, витривалість і звитязність. Вовки дійшли до адриатичного узбережжя Середземного моря, де й заснували місто Антум, за назвою одного з вождів сіверян Анта. Пізніше це місто дало назву всьому античному світу: стародавній Греції, Риму і Візантії. Племена русів вела волхвиня Рея*. Волхвами в давнину називали людей-чарівників, які жили окремо від поселення, в землянках-норах, як вовки, або по тодішньому вулфи – волхви. Волхви лікували людей, робили заговори, організовували ритуальні дійства, пророкували майбутнє. За пророцтвом Реї руси мали йти аж до самого синього моря, де знаходиться їх майбутня щаслива Раїна. Діставшись Апенін, руси розселилися по всьому півострову, давши назву рікам і містам і принісши туди мову, культуру,

національні страви, наприклад, борщ. А сини Реї Рем і Ромул заснували вічне місто Рим. Та з часом місцеве населення, освоївши досягнення русів-етрусків, почало виживати їх зі своєї території. Частина русів розчинилася серед італійців і галлів, а частина разом з тими, хто зберіг традиції антів – сіверян, повернулася на свою Батьківщину. Тільки тепер вихідців з Римської республіки в рідному краю почали називати ромами, а наше місто, яке заснували роми, назвали Ромни.

Назва ж антів збереглась аж до третього-четвертого сторіччя нашої ери, коли на берегах Дніпра виникла могутня держава слов'янських племен – Антія, спадкоємиця Арти – Оратти – Оріяни.

– Звичайно, це легенда. Але легенди не виникають на порожньому місці, – продовжував Нестор Іванович. – Нині маємо багато історичних свідчень, у тому числі кліматичних, мовних, епічних та інших, на користь того, що все так і було, як мовиться в легенді. І, можливо, що з часом саме тут археологи знайдуть переконливі докази походження і назви нашого міста.

* Можлива версія, що Ре-я було Ра-я, а Рем і Ромул були Ра-м і Ра-мул внаслідок зміни деяких звуків-фонем при переході з однієї місцевості до іншої.

Обереги

Жили собі чоловік і жінка. Всього у них було повно, а от діточок Бог не дав. І до ворожок ходили, і до чарівників, і Богу свічки ставили – нічого не допомагало. Та одного дня поїхав чоловік у ліс по дрова й забарився. А тут ще й хмар нагнало, вітер піднявся, потемніло в лісі, загуло, застогнало, заревло. Вирішив чоловік перечекати бурю, коня прив'язав до старезного дуба і сам сів під деревом. Навколо блискавки, грім не вщухає ні на мить, а дощ – стіною! Враз – як блисне, аж засліпило! І так загриміло, немовби небо навпіл розкололося! Від страху чоловік і очі заплющив, а коли розплющив – дивне диво побачив. Величезний дуб, що стояв на другому боці галявини, розколовся навпіл, по ньому язика полум'я бігають, а в розщелині звивається вогняний Змій. Такий, як його земні брати й сестри змії, і не такий. Все, як у зміїв, тільки все немовби з вогню. І голова не зміїна, а якась людська. І очі теж як у людини. Дивиться той Змій на чоловіка і каже: «Знаю я твоє горе і допоможу тобі, якщо ти пристанеш на одну умову». «На яку?» – питає чоловік. «Коли твоя дитина виросте і їй виповниться вісімнадцять років, я її заберу до себе», – мовив Змій. Подумав чоловік, подумав та й каже: «Згоден». А сам міркує: все-таки буде дитина, а там що-небудь зміниться і залишиться вона з батьками.

Змій тим часом якось миттєво зник, буря стихла, чоловік відв'язав коня і поїхав додому. Не минуло й року, як у подружжя народилася донька. І така вона була довгоочікувана, що назвали батьки її Долею.

Росла собі дівчина, росла і виросла в таку красуню, що хлопці за нею «розум втрачали». Стільки було залицяльників – не полічити! І бідні, і багаті, і царі, і царевичі. Всім відмовляла Доля, бо давно подобався їй Яруна, дуже моторний, розумний і надзвичайної доброти юнак.

За вісімнадцять років і чоловік забув про свою обіцянку. Та в день, коли відзначали Долине повноліття, знялася страшна буря, потемніло, дерева до землі гнуться, ось-ось і хати позносить. Враз як вдарить блискавка, аж вогняний стовп серед двору став. А в тому стовпі Змій, дивиться на чоловіка і каже: «Не забув про свою обіцянку? Прийшов я

за Долею!» І тут же стовп вогню перетворився в неймовірної сили чорний вихор, схопив Долю, підняв угору і зник у хмарі...

Заплакали батьки, а що робити – не знають... Де шукати свою Долю? Потемнів світ і для Яруни без Долі, бо не стало поряд найгарнішого, найсвітлішого сонечка, життя без якого він навіть уявити не міг. Минуло кілька днів – жодної вісточки про Долю, безвісти пропала...

Прийшов тоді Яруна до батьків та й каже: не можу я жити без Долі. Піду шукати, де б вона не була. І доки не знайду, не повернуся...

Піднявся батько, вийшов з хати, а через кілька хвилин повернувся. В руках він тримав меча, торбину з рунами і кресало. «Візьми, сину, ці обереги. Вони споконвіку виручали наш Рід, і тебе виручать». Пішла й мати в комору, дістала зі скрині сорочку, рушника й гаманець. «Ось тобі, Яруне, й мої обереги. Татові захистять тебе від зовнішньої напасті, а мої дадуть тобі сили від самого Роду. Сорочка зігріє тебе нашою любов'ю

і захистить від ран і хвороб, рушник зніме втому і завжди вкаже шлях додому, а рідна земля, що в гаманці, дасть тобі сили в борні з будь-яким ворогом».

Подякував Яруна татові й мамі за обереги, сів на свого відданого коня Дружка та й поїхав туди, звідки прийшла буря.

Їде, розпитує, може, хтось що-небудь бачив або чув про Змія та Долю. Та ніхто не може зарадити юнакові. На заході сонця доїхав до перехрестя. Неподалік, біля невеликого ставка, в чарівному садочку стоїть хатина. Постукав юнак у двері, ніхто не відчиняє, постукав у віконце – теж. Пустив Дружка пастиись, а сам присів на колоду, задумався, що робити далі. Почало сутеніти. Дивиться, а в хаті світло горить. Заглянув у віконце – нікого. Ще раз постукав, а потім зайшов усередину, вклонився, привітався. Присів, роздивляється. Ніби й порядок у хаті, а речі не на своїх місцях. Заходився юнак порядкувати, а потім знову присів. Аж чує – хтось іде. Відчинилися двері і зайшов дідусь. Старий-старий, аж мохом обріс. Подивився навколо, на Яра та й каже:

– Молодець, що все прибрав. Ось тільки домовий за це на тебе розсердиться. Це він останнім часом бешкетує, мені спокою не дає. Раніше завжди мені в усьому допомагав, а це за товаришував з Вієм, носить невідомо де, по ночах грюкає, регоче, голосить, все по-своєму хоче зробити. А як я наведу порядок, сердиться, то в дім не пускає, то з дому, то понаводить в хату всякого непотребу, як сказився.

– І давно це так? – питає Яр.

– Та ні. Після того, як я людей від Вія вирішив захистити.

– А хто такий Вій? І що за непотріб водить сюди домовий? – перепитує Яр.

– Вій – це бог вітру і перемін. Гуляє де хоче, одним допомагає, а іншим своїми перемінами лише неприємності приносить. Та як би ж то сам уже робив. А то зібрав навколо себе всіляких бешкетників:

відьом, нечисту силу, блудників, водяних, млинарів, лісовиків та іншу бісову породу. Їм пустоші та розваги, а людям горе. Унадилася вся ця орава до сусідніх сіл, і ніхто людей в них захистити не може. Доки я молодий був, то боялися мене, а як постарів, то вже й свій домовий наді мною кепкує. А ти як сюди, козаче, потрапив?

Розповів юнак свою історію та й питає дідуса про того Змія.

— Ні, не чув. Та тут в усій окрузі ніхто про нього нічого не знає, бо інакше б і я знав. Хіба що у Вія спитати, він скрізь літає, може, і зі Змієм товаришує...

— А як Вія знайти?

— Якщо не боїшся переночувати, то залишайся, а вранці підеш на перехрестя, там про все і визнаєш.

— Добре, — сказав Яруна. А сам надів сорочку-оберіг та й ліг спочивати. Та тільки-но заснув, щось як грюкне, як закричить смертним криком... Скочив Яруна, дістав кресало, запалив свічку. Аж дивиться, сидить за столом дідусь, тільки маленький якийсь, і ніби не справжній, бо справжній спить на печі, не ворухнеться. «Мабуть, це дідько-домовик», подумав Яруна. А дідько зле так дивиться і питає:

— Ти чого сюди прийшов? Зараз друзі мої сюди прийдуть, а ти тут вештаєшся! Іди звідси, поки я за тебе не взявся!

— Та не боюсь я тебе, — відповідає Яруна. — Ось якби ти допоміг мені з Вієм зустрітися, я б тобі дуже вдячний був!

— Ти дивись, який хоробрий знайшовся, — засміявся дідько. — Он ідуть мої гості, зараз подивимося на тебе...

У ту ж мить свічка згасла, на голову щось навалилося так, немов її обценьками хтось здавив, щось почало душити за шию — дихнути ніяк, хтось почав лоскотати так, що хоч умри на місці, зверху на все тіло посипались іскри, а руки й ноги звело так, що ворухнути ними не можна... І з усіх боків регіт, крики, голосіння такі, що душа не те що в п'яти провалилась, а швидше взагалі кудись із тіла втекла.

«Ну не здамся, далі ще гірше буде, — промайнуло в голові в юнака, — не піддамся всякій нечисті, й нехай мене моя сорочка-оберіг захистить». І тієї ж миті все десь поділось, а за столом сидить той самий дідько, тільки замислений якийсь, і каже юнакові: «Дякуй своєму Оберегу, а то б живий звідси ти не вийшов. Допоможу я тобі зустрітися з Вієм. Ось тільки

чи буде він тебе слухати, не впевнений. Завтра підеш на перехрестя і повернеш наліво. Доїдеш до села, там і заночуєш».

Вранці сів Яр на Дружка, доїхав до перехрестя. А там лежить камінь, на ньому вибиті три стріли: одна наліво, друга направо, а третя прямо. Над першою напис: хто поїде наліво – втратить коня, хто поїде направо – захворіє на смертельну хворобу, а хто прямо поїде, той і коня втратить, і себе занастить.

Прочитав усе те Яруна та й поїхав наліво, як дідько казав. Довго їхав, аж поки село не показалось. І село гарне, тільки на вулицях нікого, навіть собак немає і пташок не чути. Постукав Яруна в крайню хату, відчинила йому бабуся і забідкалась: «Як ти, козаче, сюди потрапив? Біда у нас страшна! Кожну ніч налітає на наше село страшний буревій, а з ним приходять величезний, злючий чорний вовк і поїдає всю звірину і пташину. Вже поїв не лише собак, а й всю худобу. Люди бояться навіть на вулицю вийти...»

– Подивимось, що то за вовк, – сказав Яруна. А коли стемніло, взяв дідового меча і вийшов на вулицю до Дружка. Через якийсь час потемніло так, хоч око виколи, вітер піднявся та як завіє! Дружок захропів, затремтів, та Яруна міцно його тримає. Коли чує – щось біжить, аж земля тремтить. Нічого не видно, тільки два ока, як два вогні, все більші і все ближче. Підняв меча Яруна і промовив: «Захищай мене і людей, бо ж ти Оберіг!» Враз меч засяяв, та так, що все

видно навколо стало. Бачить Яруна, біжить на нього вовк у два людських зрости, ноги як стовпи, а зуби як ножі. Та лишень вовк наблизився до Яруни, як меч так завертівся в руках, наче був живий, і не зчувся юнак, як голова вовка упала біля його ніг, а з тулуба полилася кров і на очах почала перетворюватись у безліч маленьких зміюк, що кинулися на Яруну. І тут меч закрутився як вихор і через ще якусь мить не залишилося жодної змійки. А звідкись зверху почувся: «Нічого, козаче, це лише перше твоє випробування! А чи впораєшся ти з іншими?»

Вітер стих, засяяли зорі і до ранку більше нічого не порушувало спокій у селі. На зорі сів Яруна на Дружка і поїхав до села, що на перехресті було направо. А коли приїхав туди, то побачив, що там усі від малого до старого хворі. І така та страшна хвороба, що ніхто навіть на ноги стати не може, і ніхто ліків від неї не знає. Спішився Яруна і відчуває, що й сам ось-ось захворіє. Дістав тоді він руни, кинув їх угору зі словами: «Ви – мій Оберіг, рятуйте мене і людей». Руни впали на землю, і Яруна почав читати по них, які ліки можуть допомогти від хвороби. Пішов Яруна на луки, до лісу й степу, назбирав трав, приготував ліки, як руни сказали, пішов від хати до хати і давав їх усім хворим. І робив це до самої ночі. А коли повертався, то з темряви, з небес почув той самий голос: «І друге випробування ти пройшов, а чи зможеш третє?!»

Наступного дня поїхав Яруна прямо, до третього села. І чим ближче під'їжджав він до нього, тим холодніше й холодніше ставало навколо. Небо затягнули хмари, пішов дощ, потім сніг. Посилився вітер і почалася заметіль. Чим далі їде Яруна, тим більші кучугури і все холодніше; а вітер такий, що й коня збиває з ніг. Завиднілося село, все в кучугурах і ніде жодного вогника. Заїхав юнак у село, заступає до найближчого двору, в хату зайти не може, так її снігом занесло. Розгріб сніг, зайшов, а там і дорослі, і діти напівзамерзлі лежать.

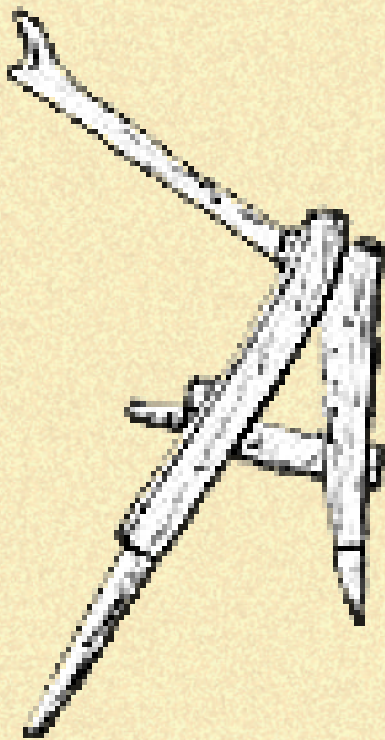
— Ви що, не можете піч розпалити? – питає Яруна.

— Прийшла до нас велика біда, чоловіче, – говорить господар. – Усі іскри й жарини, що були, погасли, а все, що може горіти, – не горить... І піти з села ми теж не можемо, бо навколо села такий вітер крутить, що ніхто через нього й кроку ступити не може.

Дістав Яруна кресало й промовив: «Ти, Оберіг, ти наша надія і порятунок. Зігрій цих людей і мене...» Підніс він кресало до печі, посипалися з нього іскри, висушили дрова і ті враз спалахнули, запалали й зігріли всіх, хто був у хаті. Пішов Яруна від оселі до оселі і скрізь загоралося багаття, а в вікнах з'являлося світло. Село ожило, потеплішало, сніг почав танути, а зверху почулось: «Ти виконав усі випробування. Чого ти хочеш від мене?»

— Вію, я хочу, щоб ти допоміг мені знайти вогняного Змія, що з'являється в хмарі і з нею зникає. Він забрав мою кохану і я маю її знайти, бо то моя Доля!

— Добре, я тебе віднесу до вогняного Змія, — почулося зверху. — Та знай, що ще ніхто не зміг подолати його!

Тут налетів смерч, підхопив Яруну і поніс у чорні-пречорні хмари. Враз як блисне, як засяє все! Дивиться Яруна — перед ним гора із чорного скла, а на ній стоїть золотий палац з безліччю гострих, як піки, башт. Між ними блискавки блискають, грім гримить, кулі вогняні літають. Перед палацом стовп із світла, а навколо нього кільцем обвився Змій, весь із вогню. Дивиться на Яруну і сміється: «Що, Долю хочеш повернути? Переможеш мене — забереш». Із цими словами кинувся на Яруну. Дихнув на нього полум'ям, а на

Яруні сорочка-Оберіг. Обвив тоді Змій Яруну кільцями, а Яруна дістав гаманець із землею-Оберегом, і така сила від неї пішла до Яруни, що розірвав він кільця, розрубав Змія і скинув його з гори. Зайшов у палац, знайшов свою Долю і пішли вони від заклятого місця. А куди йти – не знають. Тоді дістав Яруна рушник-Оберіг. Взяв його за край, а той немовби за вітром повернувся в тому напрямку, куди мали йти молоді. Йшли вони, йшли, поки не побачили Дружка. Сіли на нього і незабаром уже були вдома. Всі порадили, а потім зіграли весілля. Побралися Доля з Яруною. А батьки їм подарували нові Обереги: святую хатку на ніжках, всередині якої добре зберігається жар для вічного священного подружнього вогнища, прялку-ткалку

і сорочку, та не просту, а як Оберіг при народженні дітей. То все для Долі. А для Яруни батьки подарували Сокиру, щоб затишний дім збудувати, Рало, щоб рослини садити та хліб збирати, і Колиску, щоб дітей ростити. А для єдності й взаєморозуміння, щоб жили душа в душу, щоб звучали над світом пісня, манти-ра і сут-ра, – кобзу і скрипку.

Перше пророцтво Сивілли

На високій горі, що розташувалася на лісистому крутому правому березі Славути-Дніпра, біля невеликого вогнища сиділа стара-престара жінка. Якого вона була віку, сказати було важко. Зморшкувате обличчя, порепане як земля, обрамляла хмаринка сивого волосся, руки й ноги нагадували засохлі гілки дерева. Одягнута вона була в довгу полотняну сорочку, вишиту чорними й червоними меандрами-візерунками. Все в ній було подібним її віку і лише погляд був глибокий і гострий; у ньому немовби затаїлася невимірна космічна

глибина й якась нелюдська сила. Від вогнища тягнувся, звивався вузем дим, від нього розносилися чудернацькі присмаки різнотрав'я і ще чогось такого, що важко було порівняти з іншими відомими і зрозумілими запахами.

Про що думала чарівниця Сивілла, знала лише вона одна. Як і те, що бачила вона своїм внутрішнім зором. А бачила вона не тільки те, що є і що відбулось, а й те, що має бути. Здібності ті були у неї від мами, а у мами від бабусі... Передавався цей дар із роду в рід, від мами до доньки. Уже ніхто не пам'ятає, яка Сивілла першою навчилася споглядати майбутнє, тільки переказують, що колись давно-давно навчила її цьому ненька Роду богиня Інь, і що ця здатність передається лише по жіночій лінії, і лише одній з дочок; тій, яка в час відходу зі Світу Земного чергової Сивілли сама ставала Сивіллою.

Із невеликої хатинки, що стояла неподалік від вогнища під тисячолітнім дубом, вийшла дівчина, підійшла до бабусі й тихенько спитала: «Бабусю, що сталося, чому Ви не спали всю ніч? Що Ви там побачили між зірками і в темних Дніпрових водах? Хто приходив нині до Вас по місячній стежці через Славуту? Про що розповідали Вам дуби і трави?» Сивілла сиділа нерухомо й далі, а потім заговорила: «Краще було б мені не бачити те, що чекає на наш Рід» – та й знову замовкла. А потім повернулася до дівчини і наказала: «Піди до джерела, наברי в глечик води і постав на чистий рушник. Надінь свій кращий одяг, будеш зустрічати князя Святослава. Зорі віщують, що сьогодні, ще до обіду, завітає він сюди, щоб узнати своє майбутнє...» Знову замовкла Сивілла, лише пильно вдивлялась у схід Сонця, що виринали з-за обрію. Сонце було червоне, якесь тьмяне, все в грізних грозових хмарах. Непростий сьогодні був день – день літнього сонцестояння, свято Всевишнього, свято Троїці. Кожного року по тому, якою буде погода, як поводитимуть себе зірки, Місяць і Сонце в цей день, можна багато чого узнати про наступний рік Всевишнього.

Та серед цих днів є такі, за якими можна передбачити події не на рік і навіть не на десять, а на сотні, а то й на тисячі років наперед. Сьогоднішній день був саме таким. Пильно вдивлялася Сивілла в схід Сонця й обличчя її ставало все сумнішим.

Незабаром, майже за сходом Сонця, почувся стукіт копит і за якусь мить з'явився вершник. Вітер розвівав коротко обрізане волосся на голові, на засмаглому обличчі можна було бачити шанобливу посмішку. Вершник легко зіскочив з коня, зняв з нього вуздечку й пустив пастись, а сам попрямував до Сивілли. Був він середнього зросту, міцної статури, з пильним поглядом розумних блакитних очей. На вигляд було йому років сорок, але в волосі де-не-де можна було побачити перший сніг сивини. Це був славетний князь Русі Святослав.

Уклонившись Сивіллі, Святослав звернувся до чарівниці зі словами: «Матусю! Слава про Ваші чари і про Ваш зір далеко котиться по Русі. Ви знаєте, що майже все життя я провів у походах, примножуючи славу і землі Русі. Багато у мене друзів, не менше й недругів. Мені хочеться знати, що очікує мене і весь наш Рід у майбутньому. Кажуть, що Ви можете читати по рунах книги Долі, що Ви можете побачити навіть те, що дано бачити лише богам. Розкажіть, матусю, чого мені чекати і на що сподіватися?»

– Князю, – відповіла Сивілла, – он там стоїть глечик із джерельною водою. Піди вмийся і випий три ковтки, потім прийдеш сюди.

Випив джерельної води князь, умився, підійшов до Сивілли і сів поряд, обличчям до Сонця. Сивілла дістала з торбини навмання кілька дубових рун, подивилася на них, потім пішла в хатину і винесла велике мідне дзеркало. «Ходімо до води», – сказала. Біля джерела, трохи нижче, розташувалася велика криниця глибиною десь по коліна. Дно було засипане чистим річковим піском, а вода була настільки прозорою, що здавалося, немовби її немає зовсім. Сивілла опустила дзеркало в воду на дно і сказала: «Як тільки Сонце заирне в криницю, дивись уважно на дзеркало. А я тобі буду розповідати».

Сонце піднімалося поволі, то занурюючись у хмари, то визираючи з-за них. Ось воно повністю звільнилось з їх полону, засяяло, заграло в воді, заирнуло в дзеркало...

Почав придивлятися Святослав до дзеркала і здалося йому, що бачить він там вершників, диких, несамовитих... І мчать вони на своїх маленьких конях над селами і містами руськими, вбивають, беруть у полон, катують... «Це

хазари», – сказала Сивілла. В цю мить Сонце зайшло за хмару і в дзеркалі нічого не стало видно. Через деякий час Сонце вийшло знову з-за хмари, і побачив Святослав руські дружини на чолі зі своїм дідусем Олегом. Гнали вони хазар, а ті, як вужі, ховалися по містах руських, заповзали в найтемніші місця, ховаючи там награвані і нечесно здобуті скарби. А ось його батько Ігор і матуся Ольга збирають землі руські, а оце – він

сам на чолі руської дружини йде берегом невідомої великої ріки, а попереду хазари розбігаються, кидаючи свої палаци, і по норах ховаються.

Знову набігла хмара, й привиділося, що він, Святослав, один на якомусь острові, а над ним чорний ворон кричить, говорить: «Ти думав, що я твій син? Так, я твій син, але не син твого народу. Я син народу, якому ти заподіяв лихо, і те ж саме з тобою буде...» Здригнувся Святослав, і марево зникло... Ось тільки побачив він далі, як по воді пливуть боги руські, всі руси плачуть, а над ними варяги з півночі і граки-греки з півдня мечами і батогами заганяють їх у воду, а позаду стоїть князь і регоче... а після наступної хмари уже ціла купка князів кидалась один на одного, вбивала своїх братів, палила й грабувала міста руські.

Та ось зі сходу з'явилася стіна кінноти, якій не було ні кінця, ні краю... Чорна-пречорна хмара в цей час затягнула Сонце, почалася гроза. Потемніло все навкруги, налетіла буря, згинаючи дерева до землі. Темною стала вода, нічого в ній не можна було розгледіти...

Святослав із Сивіллою зайшли до хати, де за накритим столом їх уже очікувала онучка Сивілли. Запросила до столу Сивілла Святослава, а сама почала розповідати.

«У кожного Роду є невидима зброя, що дає можливість своєму народові вижити й захопити територію життя побільше. У одного народу – це розум, у іншого – агресивність, у третього – обдурювання, у четвертого – доброта і доброзичливість, у п'ятого – підступність... Бог Рід-Яхха одного з народів добре розумів, що в відкритому бою його воїни слабкі й боязкі, але йому дуже хотілося бути над усіма царями і князями. Тож взяв він на озброєння підлість, підступність, зраду, риси земних плазунів і гадів. Лестощами, грошима, запопадливістю й зрадливістю входив він у довіру до багатьох царів і народів, а коли ті втрачали пильність, вирізував і знищував їх, захоплюючи владу над ними.

Твій дід Олег вигнав їх із Києва, звільнив землі руські, а ти, Святославе, зруйнував їх царат. Та залишилися вони в землі руській, затаїлись і чекають своєї нагоди. В чарівному образі під іншим іменем прийде до тебе їх красуня Гадда і не пізнаєш, хто вона. І народить вона сина від тебе, але буде він її сином. В змові з твоїми найвірнішими воєводами уб'ють вони тебе, руських богів знищать і народ руський силою поженуть у підданство до інших, чужинських богів. І тоді почнеться розбрат на Русі і повстане брат на брата, і не буде кому зібрати русів до купи і захистити Рід. А потім накотиться хижка хвиля дикого народу зі сходу Сонця і запанує від Дніпра до самого сходу Сонця жорстокий цар Тар-Тар. І буде правити він 1000 років. Старий Рід не зможе боронити свою землю і передасть Триглав своєму синові. На три сторони буде боронити молодий Рід свій край і від тар-тарів зі сходу, тюркотамів з півдня, катівників із заходу. Не встоїть молодий Рід і загине в борні з ворогом. Ще темніші хмари ляжуть на землі наші, лише нащадки хазарів, як і хижакі інших мастей, будуть себе почувати добре на цій землі, бо гадам, що ховаються в розщелинах від Сонця, краще полювати в темряві.

І все ж, незважаючи ні на що, народиться та зросте ще зовсім юний Рід. Через неймовірні випробування доведеться пройти йому. Об'єднавшись з Тар-Таром, Яхха зробить усе, щоб знищити наш народ, щоб і згадки не було на землі про нього. Та через тисячу років зміцніє наш Рід, поверне руських богів на землю свою. І прийде туди наша небесна мати Інъ, і знову народжуватимуться руси, славний і могутній народ...»

Гроза майже минула, визирнуло Сонце, над Дніпром пови-
сла велична подвійна веселка... Князь сидів задумливий і суво-
рий... Спитав: «Чи можна змінити візерунки Долі, матусю?»

– Ні, – відповіла Сивілла. – Уже йде до тебе Гадда і чор-
ний ворон зліта з небес. Але від того, як житимеш ти, яким
словом і ділом залишишся в серцях дітей, такою і буде Русь
через тисячу років. І від тебе, князю, залежить чи відродить-
ся в майбутньому наш Рід, чи знищать його гади в сутінках
матінки Русі!..

Подякував Святослав Сивіллі та й поїхав за меандрами
своєї Долі. І що б не було на його шляху, він завжди був
прикладом не лише своїм дружинникам, а й усім русам. Жив
просто, скромно і нічим не вирізнявся від підданих своїх.
Любили його руси, а Святослав, навіть йдучи на ворога, по-
переджав його: «Іду на ви!..»

З того часу минула тисяча років...

Друге пророцтво Сивілли

На високій кручі над темною дніпровською водою ледь горіло невеличке багаття. Біля вогнища тьмяніли дві майже нерухомі постаті: одна здалеку чимось нагадувала старого степового орла, а друга невеличка – пташеня, що зовсім недавно вилетіло з гнізда. З ближчої відстані можна було розгледіти старого-престарого, але ще досить міцного, кремезного дідуся і хлопчину десь років восьми-дев'яти. Після спекотного дня від Дніпра тягнуло прохолодою. Внизу, біля річки, і десь у степу, перегукувалися птахи, в траві вигравали свої одвічні мелодії коники. На рушникові, поряд з багаттям, стояла вже порожня від юшки миска з двома дерев'яними ложками, поряд лежав краєць житнього хліба. В руках дідусь тримав таку саму стару, як і він сам, кобзу, потихеньку налаштовуючи струни.

Хлопчина дивився на застигле дзеркало води, по якому до протилежного берега простягнулася срібна мережка місячного сяйва. Зі сходу все вище й вище на небосхил викочувалося колесо повного Місяця, немовби розглядаючи Землю під собою і питаючи: а що сталося за пройдешній день у моєму нічному царстві?

Та ось дідусь закінчив налаштувати кобзу і потихеньку, про себе, якимось надтріснутим, але на диво молодим голосом, почав співати:

*Ой, Місяцю-Місяченьку,
Зійди, зійди над горою,
Де сном вічним козаченько
Спить над чорною водою...*

*Гуля вітер, грає степом,
У Дніпра пита.., питає:
«Козаченьку, де ти? Де ти?
Бо з людей – ніхто не знає...»*

*Пливе небом Місяць-лебідь,
Кличе козака, шукає...
А душа козацька небом
По зірках, Дніпром гуляє...*

Дідусь замовк, а хлопчина, прилігши на траву і дивлячись у зоряне небо, запитав:

– А хіба можна гуляти по небу?

– Місяць же гуляє, – усміхнувся дідусь. – А взагалі то приказка така. Он бачиш скільки там зірок? Вони теж такі, як люди... Кожна має своє обличчя і свій характер... Може, тому й кажуть, що кожна зірка, то чиясь душа...

– А чому в тій смузі зірок як маку, а далі – зовсім мало?

– То Чумацький Шлях. По ньому чумаки, що везуть сіль із Сиваша, узнають, як їхати додому...

– А коли чумаків не було, то його й тоді називали Чумацьким?

– Та ні. То його так чумаки прозвали. А ще до чумаків його інакше називали. Уяви, що там, на небі, як і на Землі, через зоряні лани, поміж бездонних, моторошних у своїй темряві берегів безмежного Всесвіту, несе свої споконвічні води життя й смерті Небесний Дніпро... Навколо нього зоряні ліси, степи й байраки, озера й ріки, гори й доли. Придивись і послухай зірки – вони переглядаються, перегукуються, розмовляють між собою дивовижною й незрозумілою для людей мовою... Та той, у кого відкриті духовний слух і

духовні очі, може бачити не зоряний пісок у неземній глибині, а зовсім іншу Землю, іншу Україну і інший Дніпро! І тече той Дніпро по небесній Україні, через дев'ять планет-порогів до нашого краю, до нашої Ра-їни. А над небесною Україною височить прозора, немовби виткана із сонячного світла, гора Роду нашого. Якщо ж наблизитися до тієї гори, то можна розгледіти, що та гора має три вершини і називається вона Тріта, або Троя. Пік однієї з них золотий і він найвищий. Це пік Духу Вишнього. Трохи нижче знаходиться блакитна гора, гора розуму, гора доль людських. А ще нижче можна побачити гору справ і діянь наших. І ця гора червонувато-рожевого кольору. На різних висотах тих гір можна побачити багато знайомих облич наших пращурів. А найвище знаходяться постаті боголюдей: Орія – на вершині золотої гори, Рами на блакитній і Одина – на червоній. З кожної вершини витікає річка того ж кольору, тільки кожна та річка із світла. А біля підніжжя всі річки зливаються в одну – в життедайні води Небесного Дніпра.

– А що, всі річки мають свої небесні витоки?

– Не всі, а лише деякі... Є Небесний Ніл, Небесний Ганг, Дунай, інші великі ріки, навколо яких живуть численні народи.

– А небесні гори над іншими ріками й країнами теж є?

– Звичайно, тільки висоти і за кольором – різні. Не однакові вони і за віком.

– А які найдавніші, дідусю?

– Кажуть, що найдавніші були над таємничою країною Атлантидою, але зараз їх не видно, бо вони розчинились у часі, як і сама Атлантида. А потім наші «гори», трипільські.

– А звідки ти знаєш дідусю, що вони найдавніші?

– Бо найдавніші досягнення людства знаходяться саме в Україні. Тут знаходять найдавніші людські винаходи: перші рукотворні будівлі, перші ознаки землеробства, обробки металів, ткацтва, домашнього господарства: перший ткацький верстат, найдавніша упряж на домашніх тварин, перше рало і перше колесо, перша випалювальна піч для посуду.

– А може, дідусю, то інші люди зробили, а нас навчили як це робити?

– Може, що й так. Але існує давня легенда, за якою на нашу землю упали з неба золотий плуг, золотий серп

і золотий молот. Але були вони такими гарячими, що тільки наші пращури змогли взяти їх у руки.

– А все інше де взялося?

– Кажуть, що Рама подарував нашим батькам чарівні фарби, гуслі і руни; Орій – рало, упряж на коня, серп, молот і ткацький станок, різні знання, а Один – меч, живу і мертву воду, закони державотворення...

– А наші гори найвищі?

– Колись були найвищими. Та боги деяких народів виявились хитрішими, підступнішими, жорстокішими. Внаслідок небесної борні прийшли на землю до нас великі біди і багато наших пращурів пішли в інші краї. Йшли на схід, південь і на захід. І там будували свої нові духовні гори... Якщо подивитися на сліпучу гору Роду нашого, то її вершина знаходиться над Дніпровими порогами, а на однаковій відстані від неї піднялися вершини дітей Роду нашого. Над прадавнім Аркаїмом сяє дещо розмита кольорами ісламу і християнства вершина тюркутів, над Тегераном – вершина ірано-кавказької гілки, над Римом – романо-германської, над Соловецькими островами – гілка угро-фінських народів білої раси людства. На тій самій відстані знаходяться вершини, закладені нашими предками сумерами – над Баг-

дадом і над Руссалемом – Єрусалимом, над Міланом, де колись етруски заклали підвалини Риму, а також над Хайдельбергом...

– А де зараз найвищі «гори»?

– Найвищі «гори» знаходяться на Великому Хресті. Якщо йти на захід від Дніпрових порогів, то прийдемо до витоків Дунаю. Там знаходиться пік усіх романо-германських народів. Там, де колись була столиця Золотої Орди, Золотосарай на Волзі, височить уже майже відірваний від Землі пік тюркських народів. Це на тій же широті, що й Пороги. А якщо йти з півночі на південь, із Соловецьких островів, де вершина угро-фінських народів, то через Пороги прийдемо до Єрусалима. Як бачиш, знаходяться наші Пороги на перехресті доль народів.

– Але ж тут окрім степу та байраків нічого немає!...

– Це зараз немає. А колись тут були святі місця, де наші батьки вклонялися не чужим, а нашим богам... Кажуть, що тут колись була столиця короля готів, прашурів германців, Германареха, який володів більшою частиною Європи; нижче, за Порогами, знаходилася столиця Мамає, а нині вже імператриця Катерина будує свою столицю над Порогами... Незвичайне це місце – Пороги... Бачиш, в усі часи сюди збиралися волелюбні люди, не кажучи вже про козаків...

– Не козаків, а козаків, дідусю!

– То зараз так кажуть. Скільки існує наш Рід, завжди тих, хто захищав Раїну – Україну, називали козаками. Бо своє волосся вони заплітали в косу, щоб не заважало. А коса в бою ще й шию від шаблі чи меча захищала. Це зараз замість коси «оселедця» носять.

– А де зараз козаки, дідусю? Де Січ?

– Кажуть, що на Дунаї.

– І що, не буде більше Січі на Дніпрі?

– Не знаю, синку. Ось тільки, коли я був ще малим, таким, як ти, то розповідав мені мій учитель-кобзар, а йому його вчитель, пророцтво знаменитої віщунки Сивілли... Кажуть, що колись тут жив рід жінок-пророчиць – Сивілл. І остання з них залишила пророцтво про майбутнє Порогів і Роду нашого.

Дідусь замовк, деякий час дивився на вогонь, а потім заговорив знову:

– Боги багатьох народів із заздрістю дивляться на землю нашу і навіть уві сні бачать її своєю, мріють захопити і привласнити не лише земну, а й Небесну Раїну, Небесний Дніпро. Ще за часів Русі захопили нашу Раїну прибульці небесні й земні й установили свою владу над нами. Але доки живі Пороги, ніхто не може царювати на цій Землі. А тому прибульці зроблять усе, щоб позбавити Пороги їх сили. Спочатку вони побудують за Порогами велику греблю і затоплять Пороги, щоб їхнього звияжного, вільного голосу більше ніхто в Україні не почув. Потім збудують ще одну греблю і затоплять усі місця, де були козацькі Січі. А там, де донедавна була Кодацька фортеця, зроблять кар'єр, щоб навіть місця не залишилося для волі Роду нашого, щоб ніщо не нагадувало про звияжні часи козацтва й не будило свідомість нашу...

– І що, дідусю, невже ніколи не відродиться Рід наш?

– Багато бід і випробувань має пережити народ наш. Не лише духовно, а й фізично будуть знищувати нас. Настануть часи, коли багато українців забудуть свою мову і свій родовід, чужу тітку мамою називатимуть, а перед Родом займуть передвістя небуття. Ось тоді з Небесної височини, з Порогів Небесного Дніпра зійде на Землю нашу Праматір наша Ені-Леся, Енліль! І тоді спаде облуда з очей наших і свідомості нашої, і всі побачать хто є хто, і чиї ми діти. Тоді знесуть наші онуки греблі Духу нашого і Волі нашої і знову заговорять Пороги, і постане над Небесним Дніпром Великий Хрест Всевишнього! І стане наш народ, як і колись, великим і могутнім, а нашу землю перетворять у Рай на Землі. І будуть говорити в усьому світі про українців, що це дуже розумні люди, добрі, щирі й милосердні. І що мають вони Дух незламний і горить в їх серцях і світить всьому людству Світло Всевишнього!

Дідусь замовк, а хлопчина дивився зачарованим поглядом в зоряну глибину, де несе свої споконвічні води через Небесну Раїну Небесний Дніпро!

Про Рай і богів, про Україну й українців, або Третє пророцтво Сивілли

Є дивне місце на нашій планеті. Нічим особливим серед інших земних територій ніби й не вирізняється. Живуть у цьому краї люди-українці, про яких більшість населення Землі нічого не чула, а якщо й чула, то майже нічого не знає.

Знаходиться це місце в самому центрі Енеї – Європи, там, де до Руського моря, яке нині називають Чорним, стікаються ріки, що носять ім'я прадавньої нашої богині води і життя Дани (Тани): Данай – Дунай, Дана-Стра – Дністер (стра – зірка), Дана-Ра – Данапра, або Дніпро, Дон-Дан з Дінцем; А ще Кубена – Кубань, що в прадавній нашій мові означало Звивиста, та Ра-Волга, яка нині впадає в Хвалинське – Каспійське море, а раніше, кажуть, впадала в Руське. І назва-

А Б В Г Д Е Ж З
З Н І К Л М Н
О П Р С Т У Ф
Х Ц Ч Ш Щ
Ъ Ъ Ъ Ю Я
Ѡ ѡ Ѣ Ѥ Ѧ ѧ

ли це дивне місце наші прабабки трипільці-орійці Раєм, або Раїною, нині Україною. А чому Україною? Тому що ті, хто був далеко від Батьківщини, казали: іду до свого краю, в Україну. Можливо, краще було б називати нашу країну Раїною, або хоча б Руссю, та так уже склалось. Дійсно, тривалий час ми називалися Руссю, і мова, що нині зветься українською, називалася руською. Та сталося так, що інша держава,

Тартарія, яка колись була Золотою Ордою, перейшла від релігії ісламу до християнства, а Біблія була перекладена болгарами – братами Костянтином (в монашестві Кирилом) і Мефодієм на слов'янську староболгарську мову. Саме в той час Тартарія взяла собі назву Московія – Росія, мову староболгарську – російську стали називати руською, а себе жителі Росії – руськими. Відтоді наші дідусі й стали себе називати українцями, щоб інші не думали, що ми тартарці – татарці.

Якщо називатися русами, то теж буде не зовсім правильно, бо ще раніше ми називалися орійцями, від яких пішли поляни, сіверяни, древляни, кривичі (від слова крев, або кров) і руси – предки українців. То, мабуть, краще було б називати нас орійці, що, на прадавній нашій мові санскриті значило – люди великих знань, учителі, землероби.

Орійцями ми теж стали не відразу, а від тата Орія, який учив наших прабатьків землеробству, гончарству, бджолярству, ткацькій, кравецькій і шведькій справам, столярству і ковальству. А до тата Орія були у нас ще Рама і Яруна, Один і Гермес, великі вчителі і пророки людства. Рама вчив людей будувати перші житла, як одомашнити коня, корову, козу і вівцю; як робити зброю на коня і вола, як орати землю і вирощувати корисні рослини. Та сталося так, що в ті далекі-далекі часи природні умови в цій місцевості різко погіршились, і Рама повів тих наших батьків, що шукали кращої долі, до інших станів: Туркменістану, Казахстану, Киргизістану, Узбекистану, Афганістану і Індостану. Та й там спіткала нелюдська доля орійців: потопи і землетруси примусили більшу їх частину повернутися назад, до рідного краю. Кажуть, що вів їх назад великий вождь – бождь, або боголюдина Яруна – Арджуна, сонячний бог, бо назад на батьківщину йшли вони за Сонцем – Яром, зі сходу на захід. Повернулися додому орійці, та знову невідомі та невидимі сили принесли в рідний край негоду. Знову прийшли в Подніпров'я люті холоди, і знову людям треба було кидати домівки і йти шукати кращої долі. Одні пішли на південь, інші на захід. На південь туди, куди відлітають лелеки, вів людей герой-месник Гермес. Тоді наші батьки дійшли до Месопотамії, або Дворіччя Тигру і Євфрату, до Палестини і Єгипту. Там Гермес навчив людей як жити і господарювати на нових місцях. А ось тих, хто пішов на захід, вів інший бог

– вождь Один, бо одним оком дивився в цей, земний світ, а другим – у світ потойбічний, у Вірий, туди, куди відлітають наші душі після смерті і де на горі Меру живуть боги нашої людності.

Це вже після них був Орій, якого називали ще Ор-тур, або, як багато хто нині чув, Ар-тур, або рицар – лицар, король Артур.

А чому, питаєте, Україну називали Раєм, якщо ці місця весь час переслідувала недоля. Який же це Рай? Справа в тому, що на гарне місце охочих завжди багато не лише серед людей, а й серед богів. У кожного народу свої боги, іноді їх багато, іноді один. І кожен з богів турбується про свій народ, хоче створити йому найкращі умови, оселити його на найкращих землях.

Звичайно, жоден народ і жоден бог цього народу добровільно зі своєї території-батьківщини не піде. Необхідно звільнити територію, що сподобалася, від українців і зробити її своїм раєм. Тож майже кожного сторіччя знаходилися бажаючі на наш край. Одні пробували загарбати нас силою, другі – грошима й золотом, треті – різними технологіями, четверті – знищуючи наших богів, замінюючи їх своїми з тим, щоб наш народ став їх придатком. Кажуть же, що війни на землі передреує війна на небесах. Ось тільки масштаби тих воєн набагато більші; настільки, наскільки бог сильніший і розумніший за людину. А тому «війни на небесах» з багатоходовими комбінаціями та варіантами і розраховуються на десятиліття і сторіччя. Лише за останні тисячі років зазіхали на Україну яги – егуни – гуни (від бога Яга), обри, угри, печеніги, татаро-монголи, тюрки і греки, перси і римляни. Іноді навіть брати-слов'яни починали претендувати на Русь-Україну, як то литовці чи поляки. Та найбільше постраждала наша Батьківщина від Золотої Орди. Спочатку Орда захопила Русь, а коли сама почала розпадатися, то її докупи збрала Москва. Триста останніх років жив український народ під ігом Орди. Великий Бог Орди Жругр весь час намагався «перетравити»

українців, перетворити їх у татар – росіян. Та не так сталося, як бажалось...

У Землі, як і в інших планет і зірок, є свої боги-господарі, невидимі для людей. У кожного господаря є немовби два полюси, два крила: біле й чорне. Біле називають Білобогом, чорне – Чорнобогом. Не завжди «крила» однакові, а тому на деякий час на одних планетах переважає добро, на інших – зло. У кожного з цих двох богів є народи-провідники, робочі руки, що виконують задачі господарів.

У давні-прадавні часи Білобог вибрав наших пращурів орійців в якості провідників світла і добра, зробив учителями і наставниками людства. На противагу українцям Чорнобог вибирає в якості свого знаряддя то один народ, то інший, використовуючи недоліки і слабкості людей.

У задуми всякого Чорнобога входить не лише протистояння з Білобогом, а повне захоплення його території, одноосібне господарювання на Землі. На заваді планам Чорнобога була завжди Оріяна – Україна і, побачивши, що Жругр таратарців не може ніяк подолати українців, Чорнобог надіслав йому на допомогу представників – солдат бога Яхха.

Це відбулося на початку двадцятого сторіччя, коли зусиллями посланців Чорнобога були розв'язані дві найкривавіші війни на Землі. Особливо відзначився особисто підготовлений Чорнобогом для великої місії на Землі кат Сталін. Передбачуючи події кінця двадцятого сторіччя, Білобог почав

готувати нового провідника для людства, бога-вчителя, бога-аватора, який як Рама, Орій та інші великі пророки, своїм життям і вченням мав стати прикладом і водієм для народів світу. Розуміючи, що така людина швидше за все має з'явитись у народі-вчителів, Чорнобог спрямував свій удар по всіх білих народах Європи, але найбільш нищівного зазнав український. У двадцятому сторіччі зусиллями Сталіна та його підопічних було знищено й перепрограмовано

майже 40 мільйонів осіб – половину орійців-українців.

Та, незважаючи на титанічні зусилля Чорнобога, ні Сталін, ні Жругр, що стояв над ним, так і не виконали задачі на фізичне знищення тих, хто може дати життя новому Аватору людства. Знищення фізичне, цілеспрямоване називається геноцидом. Та народ – що дерево, яке пошкодила, але не зламала буря. Якщо здорове коріння і цілий стовбур, то воно живе, відновиться і забуває з новою силою. Тож довершити справу нині мають «месники» Чорнобога, що створили атмосферу геноциду душі і свідомості українців. Захопивши в свої руки багатства України, владу і всі засоби масової інформації, вони ллють і ллють бруд і помиї в людську свідомість, розтлівають і руйнують душі людей. А де гниє душа, там гниє й тіло.

Страшні часи настали для України, бо це часи поразки Чорнобога, який, розуміючи її невідворотність, нищить все, що йому може протистояти.

І все ж, не зважаючи ні на що, приходить час Білобога і, як і передбачували великі пророки людства, як пророкувала Сивілла, народиться в Україні новий Аватор і стане знову Україна духовним і інтелектуальним провідником людства в його космічне майбутнє, а майбутні покоління українців перетворять свою країну в Раїну, в Рай на Землі.

Останнє пророцтво Сивілли

*З Гори спустилась ніч на гори
У вир Небесного Дніпра!
Стоїть над Києвом Покрова,
Нечутний лине дзвін: пора!
Пора вставать, пора в дорогу,
Шлях не близький і не простий,
До себе шлях і шлях до Бога
Крізь час, що в майбуття струмить!
Постав над нами нічно й денно
Хрест України – Духу хрест!
Нове нести для людства вчення,
Що світить всім, луна з небес!
З Гори засяяли нам зорі,
Дніпра в серцях свята вода:
Вставайте, лицарі! Покрова
Вас збереже! Пора! Пора!*

– Дідусю, я вже чув від тебе про пророцтво Сивілли. А яке пророцтво було останнім? – питає хлопчик-поводир у старого кобзаря.

Дідусь, злегка торкаючись струн кобзи, помовчав, а потім заговорив.

– Для того, щоб зрозуміти останнє пророцтво Сивілли, треба тобі, дитино, розповісти одну легенду про те, хто ми і звідки на цій Землі.

Колись, давно-давно Земля була не такою, як нині. Не було Дніпра, Руського моря, Карпат і Кавказу, а на цьому місці хлюпали хвилі величезного океану. Серед океану знаходився великий острів, що займав більшу частину нинішньої України. Ту, де зараз найкращі чорноземи в світі і для утворення яких необхідно, щоб земля довго-довго не була під водою. Жили на тому острові наші пращури, що дали родовід усім білим народам. І богом-царем у них був Сварок. У Сварока царя-бога було два сини: Білобог і Чорнобог. Хоч і братами були, а не мирилися, бо кожний вважав себе сильнішим і розумнішим.

Коли підросли брати, то все частіше почали сваритися між собою і доводити, хто з них головний. І тоді їх батько Сварок покликав синів і сказав: щоб жили всі в мирі і справедливості, будете правити на землі по черзі, по дві тисячі років кожний. Добре, погодились брати. Кинули жереб і перший зійшов на трон Чорнобог. Було це майже дванадцять тисяч років назад.

Не сподобалося Чорнобогу, як було влаштовано життя людей на Землі, і вирішив він усе переробити по-своєму. І

як люди переорюють поле, щоб зробити новий посів, так і він вирішив знищити все зроблене до нього і зробити по-своєму. Там, де був океан, він підняв землю, а там, де була суша, — опустив її під воду. Тоді, під час потопу, майже все живе згинувало, загинуло й багато людей. Та ще й до всього після потопу прийшли на Землю великі холоди. Щоб врятувати тих, хто залишився живим, в наступному періоді Білобог послав до наших батьків п'ять великих мудреців: Раметея, Рамадію, Могучара, Магараду і Радомисла. Раметей навчив людей розводити вогонь, Рамадія вчив як жити і працювати, Могучар — як розуміти чари природи і користуватися ними, особливо при лікуванні. Магарада радив людям що і як робити, а Радомисл давав знання про Всесвіт, вчив людей думати і будувати своє майбутнє.

Не сподобалося це Чорнобогу, знову захотілося йому переробити все по-своєму. Розділив він землю батьків на п'ять ве-

ликих островів, що отримали назви: Туле, Великий, Фаворський, Аріана, а посередині Золотий. На кожному острові він створив різні умови і випробування для людей: на Великому степи і пустелі з вітрами-суховіями, в Аріані гори і ущелини, на Фаворському все вкрив лісами і болотами, на Туле – змішав все до купи, додавши річок, озер та вітрів. І лише на Золотому все залишилося без змін, бо за цією землею наглядав сам сонячний бог Ра. Спочатку всі люди говорили однією мовою санскритом, а потім, як розселилися по п'яти островах, стали говорити різними.

Важко жилося нашим пращурам на тих островах: на одному не було лісів і ні з чого було будувати оселі, на другому ніде сіяти хліб, на третьому випасати худобу, на четвертому – нічого для виробництва предметів вжитку. На Золотому було все: та на нього Чорнобог постійно насилав то хвороби, то сарану, то інші природні напасті, то ворогів усіляких.

Щоб покращити життя людей на кожному з островів, Білобог дав на острів Великий кіз, овець і верблюдів, на Аріану – корову, на Фаворський – для полювання собаку, на Туле – коня. А на Золотому зібрав усе це та ще й додав вепра. Для захисту островів від Чорнобога кожному острову призначив свого бога. Тих, хто жив на Фаворському, взяв під захист

бог Спас; тих, хто на Великому, – бог Ваю; тих, хто на Туле, – бог Коваль; тих, хто на Аріані, – бог Митра. А на Золотому володарем став Перун. Зажили собі люди, горя не знали, доки знову не прийшла черга Чорнобогу правити на Землі. Підняв він багато землі з моря і знову з'єднав острови в один материк Енею. Ті, хто жив на Золотому, стали орійцями, на Туле – романо-германцями, на Фаворському – угро-фінами, на Великому – тюрками, на Аріані – ірано-кавказцями. А коли всі знову

стали жити поруч, то народам-братам став нашіптувати Чорнобог, що брати-сусіди захоплюють їх землі і їх статок, що вони хочуть забрати собі все, а господарям не залишити нічого. Краще не чекати ворога, а напасти на нього першим, щоб він не зруйнував твою домівку і не занастив твою родину. Посіяв Чорнобог між братами ворожнечу, і почали вони спустошувати землю один у одного. Забули, що вони одного роду-племені, що виростили з одного кореня. Та ще й інші народи нацькував на Енею.

Щоб могли наші пращури захистити свої домівки, дав їм Білобог зброю для захисту і великих вождів. До романо-германців Туле він послав із Золотого острова Тора, який

навчив робити молото-сокири, до угро-фінів – Світовіта зі списами, до Аріани – Святогора з мечами, до Великого – Індру з луками і стрілами. І лише для Золотого не знайшлося у Білобога зброї, бо не можуть діти йти війною на батьківську домівку і руйнувати її. Батько має не карати, а дітей навчати, тож послав Білобог до людей Золотого острова Ора з рунами-буквами від Перуна, бо той, хто знає, хто має розум, завжди знайде як захиститися.

Та знову настав час Чорнобога, і зброя для захисту перетворилася на зброю для завоювань і руйнації. Сторіччя за сторіччям, навала за навалою накочувалися народи-брати один на одного, вбивали і нищили братівські родини, а найбільше дісталася батьківській, золотій землі. Кожен із народів-братів, на той час «братів-ворогів», прагнув загарбати її, підкорити, зробити власною домівкою. А наша земля слов'янська навіть оборонятися надто не могла, бо то все її діти були! А як дітей своїх убивати? А Чорнобог ніяк не заспокоїться. Дуже йому хочеться знищити ті народи, які шанують Білобога.

Тож, дитино, відносно майбутнього білих народів і було останнє пророцтво Сивілли. В ньому велика чарівниця і провидиця пророкувала дуже важкі часи для землі Золотої – нашої України. Чорнобог за допомогою своїх помічників з-поза її меж і в самій Україні, та й не лише в Україні, а й в Енеї, доведе білі народи до межі самознищення. Тоді народиться в Україні дівчина від нашої прадавньої праматусі, богині життя і води Дани-Тани і знову об'єднає всі народи Енеї в одну родину. Ось тоді, за пророцтвом Сивілли, постане над Дніпром сяючий всім людям і народам Європи – Енеї надзвичайної сили Хрест Духу і його Світло осяє землі від витоків Дунаю до Уралу, від Соловецьких островів до Руссалима. І тоді Україна, Золота земля, стане духовним провідником і прикладом для всіх народів планети. Цей час, дитино, уже зовсім поруч... Відбудеться це на початку третього тисячоліття, при царюванні на землі Білобога...

Кобзар замовк... Хлопчина посидів, про щось думаючи, і запитав: а що далі буде з Україною, слов'янами та Енеєю?

– Ніхто того не знає, навіть Білобог, бо потім знову приїде черга Чорнобога... А про що він думає – лише він і знає...

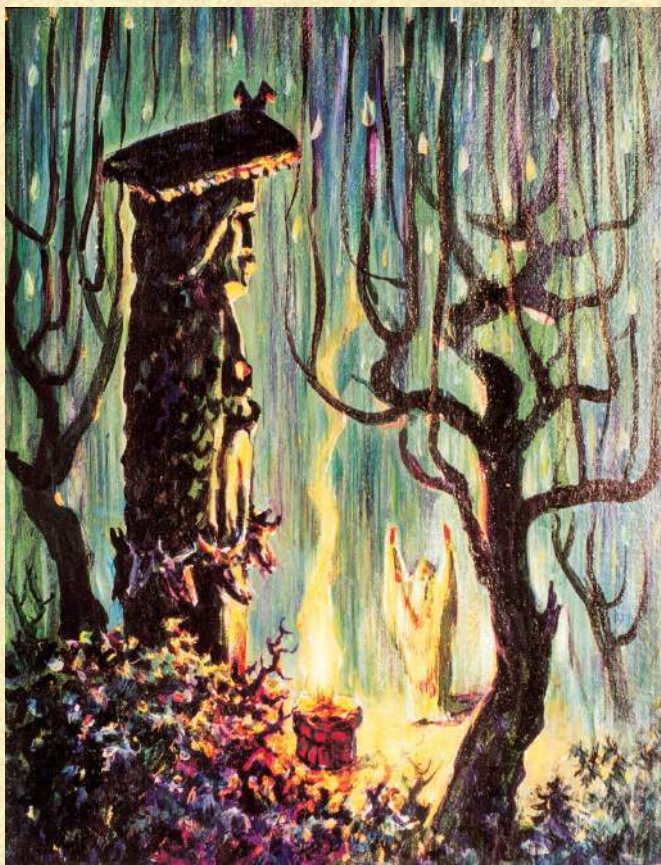
ВІЧНА СІЧ

Перекази й легенди
Слобожанщини

Блукаючий каганець

З боку Стягайлівки поміж Рубанкою та Овечою розташувалася долина, з якої далі на схід тягнеться ярк аж до маленької річки Митяйки. Долину називають Миколина, кажуть, що колись ця земля належала козакові Миколі. В долині розташувалося невелике озеро, поросле лозою, осокою та очеретом. За радянських часів, коли розорювали кожний клаптик землі, пробували розорати й Миколине озеро, після чого воно зійшло майже нанівець. Лише в деякі роки стоїть там вода, а ось лозняком та очеретом заросло як в старі часи. Ще перед війною озеро було глибоченьке, місцями вода доходила до пояса, а береги були болотисті, з густою високою рослинністю. Чи то в озері били джерела, чи то ґрунтові води виходили тут на поверхню, але вода в озері завжди була чиста й прохолодна, а з озера витікав ручай, не пересихаючи ні влітку, ні взимку. Уздовж ручая росли величезні верби, а від них до поля тягнулися луки. До чого ж гарне там було різнотрав'я. Худобу там не пасли, бо на тих луках була дуже рівна поверхня і косити траву було насолодою для косарів. Влітку там стояли копиці сіна і на луки часто сходилася молодь і з Овечої, і з Рубанки. Після перших заморозків та осінніх дощів Миколина (долина) ставала схожою на болото. Хто їхав кіньми в Рубанку, об'їжджав її далеко степом, роблячи великий крюк. А той, хто йшов пішки, – пробирався на другий берег через ручай, стрибаючи

по старих пеньках. Стежка була знайома настільки, що кожен парубок міг іти нею із зав'язаними очима.

Літо змінювалось зимою, зима – літом, все йшло своєю чергою, аж поки Анатолій Войтенко не закохався в рубанську дівчину Наталку. Парубок був відчайдушний, норовистий, з характером. А до того ще й бідний. Не сподобався він Наталчиній матері, а що робити, щоб відвадити парубка, не знала. За порадою сусідки пішла вона до старої Грбарки...

Тоді все й почалося. Пішов з друзями Анатолій в Рубанку, та й забарився. Хлопці додому пішли, а він за Наталкою ув'язався. Поки провів, останні вікна в селі погасли. Повертався до хутора уже в суцільній темряві. А тут ще й туман ліг, густий, як молоко.

Спочатку все було добре, дорога начебто знайома, та не стало дороги, точніше, стежки. Хоч би вітерець подув, так і вітру немає. І собак не чути, не гавкають. Куди йти – не знає... Став, слухає... Аж дивиться – недалеко вогник горить. Він до нього, а вогник від нього. Такий невеликий, як від каганця. Анатолій зупинився і вогник зупинився. Так і ходили аж до півнів. Як заспівав десь перший півень, вогник зник. Почало сіріти. Чує парубок поруч собака загавкав. А то їхній Сірко знайшов господаря. Далеченько тоді вогник завів Анатолія, кілометрів за вісім, аж за Малий Хутір.

Відтоді, як тільки піде парубок у Рубанку, так з'являється вогник і починає його водити. То цілу ніч парубок кружляє на одному місці по полю, то в байраки зайде, то в чуже село.

Не з тих був парубок, що здаються, та й він почав думати, що не для нього Наталка...

Розповів Анатолій Наталці про свої пригоди, дівчина й здогадалася, що до чого. Взяла пирогів і пішла до баби Грабарки. Вислухала її Грабарка, посмінулася та й каже: «Твоя мати зобразила твого милого розбишакою, гультьєм і неробою. Та бачу, що не завжди можна довіряти людям, навіть коли вони плачуть. Іди, люба, все буде гаразд». З того дня на дорозі у парубка більше не з'являвся вогник, а через деякий час побралися молоді...

Що ж стосується того, що і як робила баба Грабарка, ніхто крім неї не знає, а вона не розкаже...

Давно немає баби Грабарки. А ось Григорій зробив через ручай невеликий місток, і почали їздити не навкруги, а через Миколину долину. З часом зробили насип, і тепер там, де була парубоча стежка, тягнеться рівна, як стрічка, дорога... Через ручай повз Миколине озеро...

Дивна пригода Петра Дорошенка

Сонце схилилося на захід, а до хати було ще далеко. Коні втомилися, бо вантаж був не з легких – сіль. Петро Дорошенко не був чумаком, а лише їздив за сіллю до Липової Долини. Можна було б ближче, в Ромнах купити, так у Липовій сіль була дешевша. Туди доправляли її з Криму чумаки волами. Чому, питаєте, волами, а не кіньми? Бо воли можуть тягнути вдвічі важчі вози, на поганій дорозі не зупиняться і на гору круту витягнуть... І взагалі, в степу всі ласі на коней, так і дивись, щоб татари або власні злодії не перестріли. А воли – кому вони потрібні, м'ясо з них і то так собі...

Біля Заруддя сонце зовсім сховалося за обрій, зі сходу потяглися сутінки. «Через годину буду вже дома», – думав Петро. Та враз щось занепокоїло коней. Вуха настовбурчили, тривожно заіржали і прискорили ходу. Подивився Петро – нікого, все тихо і спокійно. А потім глянув назад і очам не повірив. Позаду, від Заруддя, понад шляхом щось наближалося, наздоганяло, зростаючи на очах. Було воно чорне і віяло від нього чимось таким, що кров у жилах почала холонути. Незважаючи на вантаж, коні почали бігти рясю, а потім понесли так, що ось-ось воза перекинуть. Слава Богу, що дорога була рівною, без ярків та ям. А те, позаду, наближалося...

Хмара – не хмара, скирда – не скирда, птах – не птах. Темно стало, шляху майже не видно, руки зі страху заклали; добре, що коні по цій дорозі десятки разів їздили. Почав Петро про себе молитву казати, та слова повилітали з голови... А воно все ближче, хропе і летить так, що аж земля тремтить. Нарешті показалися перші хати і вже майже перед хутором оте чорне наздогнало і... пролетіло над головою. Тільки іскри зверху посипалися. Знизу темне, як величезний шмат повсті і форми якоїсь дивної: і не птах, і не змії... Не встиг провести очима Петро перше страховисько, як вслід за ним друге, немов наздоганяло першого. Заскочили коні у двір, зупинились, а з них піна так і пада... Погукали сусідів,

щоб допомогли розвантажити воза, розпрягли коней та й посідали вечеряти. А розмови все про те, що сталося. Усі версії перебрали – від змія до біса, та так нічого і не придумали.

На другий день, під вечір, запрацювала «слухова» пошта. Хтось приїхав із Курманів і розказував, що там у річці вода закипіла і риба варена поспливала, а на Січі без хмар і дощу страшна гроза була. Такі блискавки били, що десятки дерев попало. А ще далі, за Січчю, зірка упала, аж земля здригнулася, все попало навколо і велику яму зробила. Вночі ніхто не наважився йти туди, де бабахнуло, а вранці на місці падіння, серед луку, уже криниця стояла і вода в ній дуже тепла була.

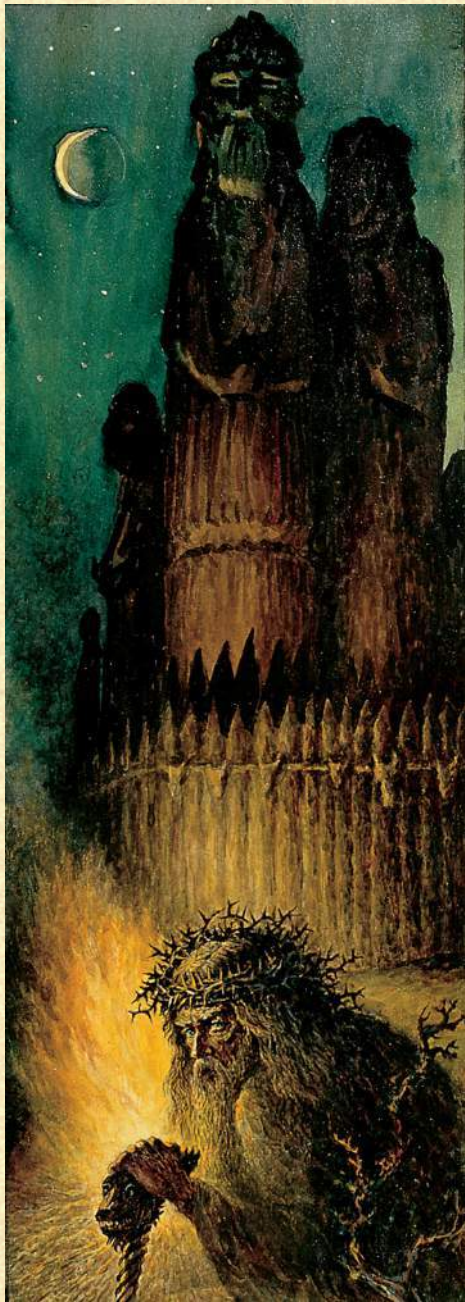
До самої осені ходили розмови про те диво, а потім люди потроху стали забувати бачене і незабаром уже майже ніхто про те не згадував... Натомість Петро почав відчувати в собі якусь силу, не ту, що богатирська, а якусь іншу; так, немовби може те, чого інші не можуть. Почав лікувати не лише людей, а й звірину всяку. І погляд у нього став якийсь дивний, іноді як гляне – страшно стає., хоча чоловік добрий і на всяку доброчинну справу зразу відгукувався. А в усьому іншому був такий самий, як і всі.

І все ж, коли-не-коли згадують старі люди ту дивину і ніяк не дійдуть єдиної думки: що ж воно було? Одні впевнені, що то Змії побились, інші – що одна нечиста сила від іншої постраждала, а треті – що все те Петрові привидилось, а може, то був вихор...

Ладо й Кащека

Було це давним-давно, тоді, коли багато люду жило навколо, скрізь по ярах ставки стояли, а біля них по декілька косацьких хат купкою. «Чому косацьких? – перепитує дід Панас, – та тому, що ножиць та іншого інструменту для стрижки не було, а щоб довге волосся не заважало в борні і в борозні – заплітали чоловіки його в коси. Звідси й назва наша була косаки, або козаки.

У нас тут лісів було багато... Це зараз тільки біля ярків та річок залишилися, та й то або байраки, або вільшана, діброва чи гай. А тоді, як кажуть, лісостеп тягнувся аж до Хоролу та Ворскли. За Хоролом більше степ. І в степу жила наша рідня поляни-половці. Ось тільки ми більше уваги землі приділяємо, а скотині менше, а вони, навпаки, більше худобою переймалися. Снігу у них менше бувала і зима коротша, то навіть узимку коні, вівці та кози могли щось знайти поїсти. А коли вже траплялися занадто суворі зими, то залишали чоловіки свої хутори і з худобою йшли на південь, щоб там перечекати до весни.

Одного року далеко на сході, аж за Доном, сталася страшна засуха. Вигоріла під сонцем вся трава, дерева серед літа листя покидали, а деякі зовсім засохли... Кочували там люди, що пасли табуни коней та овець, а корів у них не було зовсім. Ось тоді й посунули вони в наш край. Та якби з добром, то й наші б їм

допомогли. А то ж почали палити наші хутори (хут-ра) і села, худобу забирати, а людей вбивати. І були вони на лице, як печені яблука, тож і назвали їх печеніги. З'явилися вони і в нашому краю, вже після Різдва. Грабували, хто не встиг у лісі сховатись – вбивали, скотину забирали та й назад у степи поверталися.

Якщо йти за водотечею від нашого хутора, прийдемо до Хоролу, а там є, може, чули, село Берестівка. Тоді це село було невеличке, а жили в ньому більше поляни-половчани».

– А як нас звали? – питає Іванко.

– А ми сіверці, – відповідає дід Панас. – Жили наші родичі від Ворскли до Сожу, де і деревина є, щоб хати будувати, і земля гарна для обробітку.

– Що ж далі було? – цікавиться уже Митя.

– Ось саме там і відбулась ця незвичайна історія. В лютий мороз, серед ночі розгулялася страшна завірюха. Ніхто не чекав на ворога, а печеніги тут як тут. Чоловіки, в більшості з отарами, були далеко на півдні, а ті, хто залишилися, майже всі загинули в нерівному бою. Жила в тому селі дуже гарна дівчина-половчанка Любава. Мати у неї померла, коли Любава була ще малою, а батько з отарою кочував аж за Самарою в степах. Ніхто не встиг попередити Любаву, тож захопили її печеніги та й забрали з собою. А каганом у печенігів, князем по-нашому, був Кащека, або Кащей.

– А чому його так назвали? – перепитує Іванко.

– А ти чув, як каркають ворони? – відповідає дід. – Там, де смерть, де є чим пожитися, там завжди першими – ворони. Сідають на загиблих і кричать: «Ка-рра! Ка-ра». Ось тому «ка» завжди значило жах і смерть. А ка-ган, це страх на ганку або на троні. Страшний-престрашний, жорстокий і кровожерливий був цар печенігів, а тому і звали його Каще-ка, або жах-ще-жах, жахливий жах. Ніхто його не міг перемогти, бо, як і всякий жах, він був безсмертний. Так і прозвали його «Кашей безсмертний».

Був у Любови коханий із наших сіверців, Ладосил. Сили був незвичайної, але не так, як у інших – дурної, а розумної, до ладу. Тож і звали його Ладосил. Та ще й розуму неабиякого був молодий козак. Почув він про страшну звістку, сів на коня, помчав до Берестівки, а там хати догорають та люди лежать побиті. Мало хто врятувався і ніхто не бачив Любови. Не було її й серед загиблих. Може, печеніги забрали, може, в лісі десь замерзла, а печенігів і сліди замела завірюха.

Невимовний біль краєв серце Ладосила. День за днем шукав він Любову до самої весни, аж поки сніги не розтанули і крига не скресла...

А потім поїхав на Чорну Січ, що за Сулою, до старогостарого волхва Могучара, могутнього чарівника. Жив Могучар у дрімучому лісі, що за Січчю, під горою в землянці. А вхід був вузький, як нора у вовків. Тож і звали таких людей, що жили самотньо, подалі від людей, та ще й уміли лікувати людей, вулфами – волхвами, або, по-нинішньому, вовками. Скільки років було Могучару – ніхто не знав. Був він такий старий, що шкіра стала схожа на дубову кору, а волосся білим як сніг. І хоча ніякого зла нікому Могучар не зробив, та боялись його люди, обходили далеко стороною житло чарівника. Говорили, що розумів він мову не лише птахів і звірини, а й дерев і річок; а ще міг Могучар читати не лише минуле, а й в майбутнє заглядати...

– Хіба це можна знати? – спитав Ладосил.

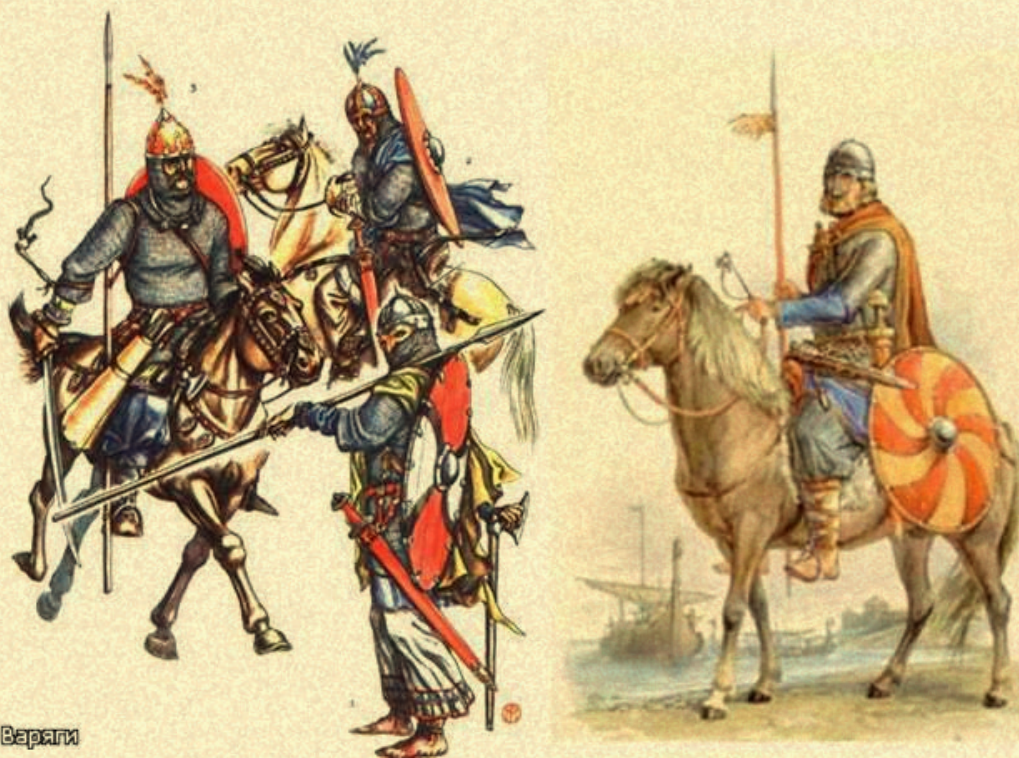
– Можна, – відповів Могучар. – Якщо народжується велике зло, то має народитись і велике добро. Допоможу я тобі Ладо... Жива твоя Любова. У Кащеки вона. Хоче він, щоб вона йому за дружину була, та не може добро жити в мирі і любові зі злом. Тож і хоче Кащека спочатку зачарувати Любову і зробити її відьмою, такою, як він сам. Та ще щоб

і залишалася вона такою ж гарною, як нині, назавжди. Але що не робить Кашека, нічого в нього не виходить, бо ніякі чари в світі не можуть подолати велике кохання. І все ж не полишає надії Кашека на успіх. Сподівається на те, що час усе перетре, що потроху Любава забуватиме тебе, і тоді чари подіють... Поспішати йому нікуди, він же безсмертний... А ось тобі, Ладо, треба поспішати, щоб Любава не зів'яла від страждань...

– Що ж я маю робити? – питає Ладосил.

– Візьми з собою сопілку, цей меч-хрещенець, сваргу лютючу, сіль строкату, налігач-зашморг і розрив-траву. Все це тобі знадобиться у двобої з Кашекою. Їдь на схід сонця, доки не подолаєш три великі ріки. За останньою, на високій горі стоїть палац Кашеки. Перед ним і в ньому – скрізь охорона – не пройдеш до Кашеки. А ти сядеш перед палацом і на сопілці грати почнеш. Охорона засне, а Любава почує твою сопілку та й відчинить ворота. Іди з нею до найвищої башти. Там і знайдеш Кашеку. Непросто його подолати, бо він буде доти безсмертним, поки буде цілою його Жива, голка-іскра...

Зробив Ладо все так, як навчив його Могучар. Довго він їхав на схід, долав ліси, степи й ріки, пустелі й гори. І ось одного дня на високій чорній горі побачив він чорний палац.

Варяги

Дістав він со-
пілку і заграв
на ній нашу
чарівну мело-
дію... Охоро-
на вся заснула
непробудним
сном, а Люба-
ва почула, ви-
бігла, відчи-
нила ворота,
повела Ладо

до найвищої башти, до хоромів Кащеки. Не чекав Кащека, що знайде його Ладо. Почав кликати охорону, а та спить, не чує. Схопив він тоді свого кривого меча, та куди було проти Ладосила. Одним помахом відрубав Ладо Кащеці голову, а на її місці виросла вмить голова Змія, руки перетворилися на крила і вилетів Змій у вікно. Кинув Ладо вслід сваргу-блискавицю і розітнув Змія навпіл. Потекла з нього вода, почала заливати все навкруги. Тоді дістав Ладо сіль жарку строкату, кинув у воду і випарувалася вода, піднялася, закрутилася та й перетворилась у вогняний вихор. Кинув на нього Ладо налигач-зашморг, затягнув його, нічим стало ди-хати вогню і погас він. А на тому місці залишилася скринька маленька. А як відкрити її – не знає Ладо. Тоді поклав на неї він розрив-траву і рознесло скриньку. Залишилася голка-іскра і схопив її Ладо та й зламав Живу Кащеки. Взяв свою Любаву, та й поїхали вони назад у свій рідний край. Там одружилися. Жили довго і щасливо, було у них багато дітей і поважали їх усі добрі люди.

– А що сталося з печенігами? Де вони тепер? – питає Митя.

– Після загибелі Кащеки перетворився в пил його палац, а гора – в пісок. І тепер там пустеля, називають її Кара-Кум. А як пропав Кащека, то й печеніги втратили сили, та й розсіялися десь по світу... І ніхто тепер не знає, де вони.

Ось така, дітки, історія трапилася тут давним-давно. А ви пам'ятайте, що всяке зло не безсмертне, що добро завжди переможе зло!

Перун та Ідол

Спека почалася з самого ранку. Пекло немилосердно, а тому все живе потягнулося поближче до води. Тож і ми, пастушата різного віку, погнали корів до Русакового ставка, бо там було кілька джерел з холодною-прехолодною, кришталево-чистою водою. Худоба не лізла в «шкоду», паслася біля води, а тому можна було і купатись, і грати в різні дитячі ігри. Перед обідом, коли погнали худобу додому, в небі почали рости величезні копиці грозових хмар, що переростали в величезні вежі дивовижних замків. Зверху вони нагадували сріблясто-білі кучугури снігу, а знизу були темні, важкі, аж чорні.

Ось здалеку озвався перший грім, і ми поспіхом погнали корів на обід. А трохи згодом потемніло, налетів буревій і почалася злива. В небі блискало і гриміло майже без перерви, та так, що часом виникало враження немовби прямо над головою хтось трощить молотом небосхил. І не десь, а саме тут, біля самісінького двору. А коли дощ трохи стих, то старші сестрички і я з ними вибігли на вулицю, щоб побігати по величезних калюжах, в яких була дуже тепла вода. Несподівано замість телефонних стовпів, що тягнулись із району до Рубанки, вздовж шляху ми побачили розщеплені обпалені уламки. Блискавки розтрощили підряд сім стовпів: від нашого двору і аж до Миколиного ярка. Вийшла і мати подивитись на те диво, та й почала розповідати:

– Давним-давно на цьому місці, від Овечої і до водотечі, був великий гай. А ось там, на пагорбі біля водотечі, знаходилося святилище, в центрі якого стояв бог наших предків Перун. Скільки він там стояв і скільки віку було тому капищу – ніхто не знав. Змінювалися покоління, минали сторіччя, а Перун все стояв і стояв, немовби і часу для нього не існувало. Та ось налетіла на ці землі Орда. Зруйнувала і спалила капище, згорів з нею і Перун. А на місці спаленого святилища ординці поставили свого: чи то

монгольського, чи то татарського ідола. Ось тоді і відвернувся від цього місця Перун. Три роки підряд не те що грози, а навіть дощу не було, не стало корму для ординських коней і пішла Орда назад в степи. А свого бога-ідола закопали глибоко в землю, щоб не потрапив він під сонячні промені і щоб, повернувшись, відновити його владу над нашими краями. Розсердився Перун і почав бити того ідола блискавками. Після кожного удару блискавками ідол все глибше й глибше в землю занурюється, кличе назад Орду. А Орда приходить, наробить лиха і знов іде звідси. Найстрашніше було в двадцять роки, коли владу в Україні захопила Хазарсько-Московська Орда. Особливо лютувала вона перед Другою світовою війною, в тридцять роки. Тоді від ординського голодомору спустіли цілі села, і нашого Роду наполовину не стало. Кажуть старі люди, що не буде спокою на нашій землі, поки не знищить Перун Ідола, поки не піде звідси Орда. Ось і кидає Перун блискавки в це місце, та ніяк не влучить в нього, бо він в землі й ординський бог його охороняє. А ще кажуть, що має народитися в цих краях Святогор – богатир, який витягне Ідола з землі, щоб побачили його люди і зрозуміли, хто тримає їх душі в рабстві. І тоді під сонцем розсиплеться Ідол на порошок, і знову будемо славити Перуна і тата його, Сварога.

(Легенда записана й відтворена О. В. Шевцовим)

Три сестри

Якщо йти на схід або на захід від села по водорозділу Сули і Хоролу, то буде три долини без водостоку: Рокитянська (Росяна), Стягайлівська (Плакуча) і Гавришанська (Срібна). Назви як назви, та й самі долини дуже звичайні для цієї місцевості. Трава росте край поля, пасуться корови та кози. Іноді пробували їх орати, та нічого не виходило. Річ у тому, що періодично в долинах з'являється вода, та така, що стають озера, співають болотні птахи, а хлопці навіть карасів ловлять. Буває, що декілька років стоять озера, а буває, що наступного року ніщо, окрім очерету, вже не нагадує минулорічної рибалки. І що дивно – ніякої залежності від того, чи багато снігу було взимку, чи йшли дощі, чи напроти – краплини не впаде, не було. В найзасушливіші роки стоять озера, а буває кілька тижнів лле з неба – на тому ж місці тільки калюжі, а то й зовсім сухо. Та в усьому тому є одна особливість. Озера не з'являються і не зникають окремо одне від одного. Розташовані вони не так, щоб далеко, але й не близько – до найближчого житла кілометрів зо два-три. Тому, коли хтось, повертаючись зі жнив, скаже: «А Рокитянське ж зовсім зійшло, сьогодні косили біля нього, сухо, як на дорозі...», то й на Плакуче вже ніхто рибалити не піде. Знають, що немає вже там нічого... Хоча минулого року там можна було спіймати аж відро карасів. Така дивина для місцевих така сама звичайна річ, як і те, що після ночі буде день. Ще змалку всі про ті озера знають і малечею цілими днями пропадають на тих озерах, бо там гарно, озера неглибокі та теплі. Пізніше, виростаючи, їздять порибалити. Ніякого збитку від тих озер немає, навпаки тільки користь. Якщо є озера, то й худобу пастухи напоють, і малеча награється, а все інше – то до Бога. Є щоденні справи і перейматися, чому трапляється так, а не інакше, так само, як і за дідів-прадівів, ніхто не збирається. Чесно кажучи, і мене це не дуже чіпало малим. Ну було того року Гавришанське, коли ходили з батьком до тітки в Діброву, а зараз немає. Ну то й що, а може, я щось переплутав, а може, ми не тією дорогою ходили. Я ж

тільки кілька літніх тижнів відпочивав у селі, за рік спогоди розпливаються, забуваються. Пригадую, що йшли за Овечанським ставком біля гречаного поля, потім біля соняшнику, потім лісосмуга, від неї ліворуч, знову ж біля соняшнику...

А на наступний рік там уже жито, і лісосмуга десь загубилася, нема й нема, а сонце палить і скоріше б уже прийти... Може б, я й не помітив нічого, коли б одного літа Рокитянське не привернуло нашу з батьком увагу. Ми тоді неквапливо йшли з Діброви, стояла спека, і я, хлопчик з міста, вже з півгодини канючив у батька напитися. На Рокитянському було сухо, долина як долина. Пам'ятаю, ми її всю обдивилися, шукаючи яке-ніяке джерело чи криницю – бо озеро нізвідки ж не буває. Але... так і пішли далі. Та що ми. За радянських часів по району їздили геологи, шукали нафту і газ, бо не дуже далеко від нас було колись досить багате Роменське родовище нафти.

Голові колгоспу до біса набридли озера, що є і яких немає. Партія, в особі секретаря райкому, вимагала розорати все, що можна,

в тому числі й долини для покращення показників засіяних площ. Тож за нагоди голова звернувся до геологів посприяти з'ясувати загадку озер. Геологам стало цікаво, тим більше що пошуки загадкових підземних річок чи водосховищ можна було вести паралельно з основними. Та марно. Ніяких ознак значної кількості води не було, ґрунти ті ж самі, що й поруч, та й інших якихось геологічних відмінностей не знайшли.

Може, колись хтось і відгадає таємницю появи озер, але того ж вечора, коли ми повернулися додому, почув я історію про ті озера, яку і вам пропоную. Коли готували вечеряти, батько згадав долину Рокитянську та й спитав бабусю Орину, що люди про те кажуть. В літній кухні, біля печі, де щось смажилось, я слухав незвичайну для мене розповідь. Незвичайну, тому що вона різко відрізнялася від тих казок, що я чув раніше, до того ж зовсім не схожу на повсякденні розповіді бабусі про селян, де в кого хто народився, хто помер, кого діти забрали до міста, в кого яка норавлива корова, або скільки поросят брати в колгоспі на наступний рік.

Бабусі тоді було вже за сімдесят, вона пересувалася по двору тільки за допомогою палиці, розмовляла дуже тихо. Чесно кажучи, я її побоювався. Ритми нашого життя не співпадали. Мені все було цікаво, і я ліз туди, де треба і де не треба. Бабуся ж, піднявши на ноги сімох дітей і маючи величезну купу онуків, ставилася до моїх досліджень сільського природного простору і її двору без будь-якої поваги, тож мені доволі часто діставалося на горіхи. Зрозуміло, що я намагався, щоб наші шляхи на подвір'ї не перетинались. Але того дня я втомився багатогодинними мандрями і мені вже не кортіло нікуди бігти і кудись лізти. Розповідь бабусі я пам'ятаю дуже чітко, хоча й минуло з того дня більше двадцяти п'яти років.

Колись на цих землях жили люди, яких звали сіверцями. Кажуть, що то були наші пращури. Жили вільно, мирно, хліб вирощували, діточок колисали. Але одного дня, як хмара, зі сходу насунулася Орда, стільки йшло чорних, з плоскими лицами, обрипенів. Чоловіки як один стали до бою, багато набили ворогів та й самі усі полягли. Залишилися лише жінки та діти, що ховались у печері в темній діброві. І тоді три сестри стали біля статуї бога Перуна. Заплакали, взялися за руки й почали вимовляти закляття, приносячи себе в жертву

Перуну, аби він захистив Рід. Як саме відбувалося жертвоприношення, яким чином прийняв жертву Перун, бабуся не розповіла – може, з огляду на мене, може, нічого надзвичайного при цьому не було, то й люди не згадували. Хоча особливою гуманністю приношення Перуну ніколи не відрізнялися. Як би там не було, а Перун, мабуть, прийняв свою жертву, бо тоді піднялася страшна буря, полив дощ стіною.

І там, де стояли таборами обрипени, земля опустилася – і залило їх водою з конями та возами. Кажуть, що перетворив Перун сестер в озера і з'єднав їх між собою підземною рікою-руками. А за вірність Роду і самопожертву дав їм життя вічне. Живуть вони зі своїм Родом у Вирії, але періодично повертаються до того краю і дивляться, чи, бува, знов не прийшли обрипени. І тоді знову стають озера, а з-під води люди інколи чують лемент, стогін та іржання коней.

Ця історія мала своє продовження. Років зо три по тому два моїх двоюрідних чи троюрідних племінники дванадцяти та десяти років пішли на ранкову рибалку на Плакуче. Але через кілька годин повернулися. Трапилося так, що тільки вони позакидали вудки на прикормлені заздалегідь місця, їм обом почулося, що один кличе другого. А рибалили вони в різних місцях і один одного не бачили через очерет. Кожен вирішив, що другий спіймав щось неабияке, та й пішов подивитися на здобич. Так і зустрілися. Коли раптом знову

хтось гукає, і ніби кінь десь заіржав. А озеро посеред полів, до обрію ні на дорозі, ні в полі нікого не видно. Ну що... посідали знов рибалити, але якось вже і не так воно, якось моторошно. Збиралися до обіду пробути, пострибати з тарзанки після рибалки, але через півгодини зібралися та й пішли. Ні, хлопці не злякалися, про те іржання вони так, між іншим, згадали – може, вітер приніс, може, хтось на поле з водою їхав, але не рибалилося... Про бабусину історію вони гадки не мали, а я їх спеціально не допитував, знають вони щось із тої давнини озер, чи ні.

Сам я ніколи на озерах нічого незвичайного не чув і не спостерігав, тому чи чули хлопці дійсно щось, не знаю. Може, й насправді водовіз на поля їхав, може, обрипени з-під води кляли той час, коли прийшли на ці землі...

Перевірити це нескладно, якщо є час і бажання. Треба їхати з Ромен до Коровинець, там попуткою до Овечі чи Рубанки, а там спитати – покажуть.

У ніч на Троїцю

У старих селищах багато всякої старовини. Старі трюхляві тини й будівлі, старі верби понад ставками, старі дідусі й бабусі, і навіть дороги та вулиці... Їжджені-переїжджені, вони в'їлися в землю, наче глибокі зморшки на старечому обличчі. Взимку їх засипає снігом – ні пройти, ні проїхати, навесні і восени калюжі й багнюки по коліна, а влітку пилюки – як пір'я в подушках.

В Україні з прадавніх часів святкували чотири великих свята: Різдво – це тоді, коли день починав збільшуватися хоч на мить; Великдень, коли після рівнодення день ставав більшим на мить від ночі; Троїцю – в день літнього сонцестояння і Покрову – в день осіннього рівнодення. Троїця була особливим святом,

бо вважалася святом Всевишнього, творця нашого Всесвіту. За тим, яка погода на Троїцю, визначали погоду на все літо, види на урожай та майбутнє благополуччя. Трої-ці передував Зелений, або Клечальний, день. У той день хати прикрашали польовими квітами, долівки встеляли осокою, а біля входу в хату ставили дві великі гілки, символ молодих дерев, молодого життя в домі. Дівчата плели собі вінки з польових квітів, господині готували найкращі страви й обов'язково пекли пиріжки до зеленого борщу.

З пиріжками, з вінками, сміхом та піснями збиралася вся молодь біля найлюднішого місця в селі і довго не розходилася. На нашому хуторі це було на перетині центральної вулиці і шляху, що спускався до ставка та мандрував далі до великих сіл і міст. Центральна вулиця була старою, вибитою в глибину метра на півтора, а про шлях – годі вже й казати. Місцями, особливо на спуску до ставка, він заглиблювався метрів на п'ять. На схилі цього шляху, на перехресті між Войтовцями та Ткаченками, і полюбляли збиратися на гулі хлопці та дівчата.

Одного разу, ще тоді, коли мати, ваша бабуся Орина, була молодою, збралася на тому улюбленому місці майже вся молодь – від дітей до нещодавно одружених пар. Надвечір прокотилася літня гомінка злива і це було дуже гарною прикметою, бо вважається, що якщо на Троїцю не пройде дощ, то літо буде посушливим, урожай злиденним, а рік поганим. Тож всі раділи дощу, умитим рослинам і вимитим від пилуки вулицям. За танцями та піснями непомітно минув вечір, повний Місяць виліз на середину неба, все навколо сяяло сріблом. Заморившись танцювати, сіли співати улюблених пісень. І ось, в перерві між піснями, коли домовлялись якої співати далі, всі почули дзвіночок. Подивились, а по шляху, під гору, котиться бочка, а з неї лунає сріблястий звук дзвіночка. Докотилася бочка до людей і промовила: «Сто років у землі пролежала, сто років під водою простою». І покотилася далі, тільки чути дзвіночок. Парубки за нею, а близько підійти бояться. Спочатку думали, що хтось

жартує, так бочка міцно забита з обох боків обручами... Доки думали що робити, бочка докотилася до містка і шубовсть у воду. Та й зникла в глибині. Якби порожня була, або там була людина – не потонула б. Мабуть, щось дуже важке в ній було. «Може, золото?» – роздумували хлопці, та лізти у воду ніхто не хотів. Що під містком весняним

виром вибиває ями на велику глибину – те знали всі, але не те страшно було... Справа в тому, що раніше греблі ставків були земляними і при великій воді, найчастіше навесні або після тривалих дощів, греблю проривало і тоді на інший бік не можна було ні проїхати, ні пройти. Тож для безпеки, поряд з греблею робили місток. Ставок вирве, а вода під містком витече. А коли тече такий потік – уявляєте, яку яму він видовбає під містком? Та ще й нанесе туди чого завгодно: і корчів, і уламків усяких...

Вирішили хлопці вдень пошукати бочку. І наступного дня, на свято, зібралися біля містка майже всі хуторяни. І пірнали, і «кішкою» (інструмент, що нагадує якір, для виловлювання затонулих відер в колодязях) пробували зачепити – та так нічого й не знайшли...

Спливло відтоді багато часу. Майже всі, окрім старих людей, забули про ту історію. На місці земляної греблі тепер кам'яна, з водотечею, і моста немає старого – стоїть залізобетонний. А що ж із бочкою? Через якихось десяток років минає з тих пір сторіччя і в ніч на Троїцю... Що ж воно там буде?

Дорошенки

Вечорами, навіть після важкого трудового дня, молодь рідко засиджувалася вдома. Взимку збиралась у баби Добриньки, а влітку, найчастіше, біля двору Григорія Дорошенка. Може, тому, що до всього у дяді Гриші була хватка. Як кажуть люди, мав золоті руки. Що завгодно налагодить, що захоче – змайструє. Несли йому на ремонт всяку-всячину: і годинники, і швейні машинки, і музикальні інструменти, не кажучи про безліч всяких інших дрібниць. Влітку дядя Гриша, як називала його малеча, в основному займався молотилками, косарками, віялками, а взимку любив робити скрипки, домбри, балалайки, кобзи. І сам умів добре грати на багатьох інструментах. А особливо на гармошці. Часто люди просто так збиралися та просили Гришу заграти щось для душі. А восени, коли після Покрови повсюди гуляли весілля – відбою від молодих не було. Дуже гарно співав Гриша, а вже пісень знав – безліч. Може, що й сам складав, бо більшість пісень рідко повторювалася. Та не закінчувалися на тому Гришині таланти. Ще й малювати любив, і портрети писав, хоч

ніде на те й не вчився. Ще потроху лікував людей різними трав'яними зборами та заговорами. Казали, що все те йому передала бабуся, коли помирала. А може, Бог дарував... Та все це приказка, а казка попереду.

Були у Гриші два молодших брати: Альоша і Василько. Альошу перед голодомором забрали в Червону армію, де й прослужив він аж до кінця війни. Плавав на кораблях Балтійського флоту. Багато кораблів загинуло, а йому пощастило. Після війни закінчив Академію художників, ту, де ще Шевченко навчався, і став досить відомим художником. А ось молодший, Василько, міг повторити який завгодно почерк і яку завгодно печатку. А гроші малював – не відрізнити від справжніх. Було Василькові 13 років, коли почалася колективізація. Людей примушували все добро нести до колгоспів, і ні продати, ні подарувати нічого не можна було без довідки сільради. Та в сільраді боялися давати довідки, щоб не потрапити в НКВС, до чекістів. Тож люди просили Василька, а він нікому не відмовляв, малював довідки на всі лади і від різних сільрад. Чи то хто доніс, чи вирахувала НК Василька, тільки приїхали три чекісти з району заарештувати хлопця. Зайшли вони до Гриші в хату, спитали хто Василь та й наділи на нього наручники. Чув Григорій, що ніхто з заарештованих не повертається, що зникають люди без суду... Одні кажуть, що розстрілюють їх як ворогів народу, інші – що висилають їх до Сибіру чи на Соловки, де люди гинуть як мухи... Почали виводити Василя, а Гриша каже: «Люди, рятуйтесь, вода!» Чекісти двері відчиняють, а двері ані руш, а в хаті скрізь вода і прибуває на очах. Вони до вікон – рук підняти не можуть і ноги не слухаються. А вода ще вище, уже до підборіддя доходить. Почали чекісти проситися у Гриші, щоб не губив – врятував. Пообіцяли, що ні його, ні Василя чіпати не будуть. Повірив їм Гриша, відпустив...

А через кілька днів, коли біля хати Григорія зібралася молодь поспівати пісень, знову приїхали чекісти, тільки тепер вже зі своїм начальником, людиною без душі, Яковом Блюмкіним. Не вірив Блюмкін ні в Бога, ні в чорта, не повірив і своїм підлеглим. Тільки тепер мали заарештувати ще й Григорія за супротив владі й контрреволюційну діяльність. Всім, хто був біля хати, наказали розійтися, та не побігла молодь додому, а поховалась і зі страхом дивилася, що буде далі.

Наділи наручники на Гришу, а потім до Василя підійшли. А Григорій і каже: «Он у вас машина горить, а ви тут дурницями займаєтесь». Озиралися чекісти, а машина, що стояла на вулиці, вся у вогні. Поки вони хапали відра та бігли гасити машину – Василь кудись у метушні зник. Добігли чекісти до машини, а вона стоїть як стояла.

Розсердилися, револьвери повитягували і до Гриші. А він руки подав і каже: «Мене забирайте, а хлопця не займайте... малий ще». Наділи вони на нього наручники, ведуть до машини. Озирнувся Блюмкін, а Гриша стоїть і сміється, бо наручники Блюмкін надів на свого ж чекіста. Підбігли чекісти знову до Гриші, схопили, зв'язали, до машини заштовхали. Останнім сів Блюмкін. Подивився на подвір'я, а звідти сміх. На даху хати стоїть Гриша і сміється. Страх охопив чекістів, оточили хату, стріляти почали по Гриші, поки він не впав. І наче падав, а на землі немає... Аж гульк, а він уже на хліві сидить і сміється. Залізли чекісти в машину, та мерщій з хутора. А Гриша з Василем того вечора зникли і жодної звістки відтоді про них не було. Ходили чутки, що бачили їх у Києві в цирку, а хтось бачив у Москві... Ось тільки до цього часу згадують на хуторі Гришу та його дивний талант...

Млин

За селом, на семи вітрах, стояв старий млин. Давно в ньому ніхто не молот, бо з'явилися сучасні мельниці, і старі млини залишилися без роботи. Від сонця, дощів і старості погнили й повідпадали дошки з крил, упав дах і лише скелет крил піднімав угору руки, які видно було здалеку. Біля млина й у млині гарно було гратись у хованки. Якось після заходу сонця, коли почало сутеніти, зграйка дітей побігла до млина, та не добігла, зупинилася, бо... Млин крутився. Крила були цілі й міцні, і хоча вітру не було, та вони крутилися на повну силу, а всередині ходили чоловіки, горів ліхтар, мірошник сипав у жорна зерно, а з лотка сипалося не борошно, а диво якесь, у величезний чорний мішок тік із-під жорен вогонь...

Діти завмерли від здивування, ніхто й слова не міг промовити. Лише чути було розмову у млині. Там мірошник весь час питав чоловіка з чорним пустим обличчям біля мішка: «Чи вже повно?». А той йому відповідав: «Гарно попрацював, часу багатенько намололи, але ще не повно, ще не зараз... Ще треба...». Враз все засяяло, щось блиснуло, загуло, застогнало... Діти від жаху попадали, а коли отямилися – перед ними

стояв той самий старий обшарпаний млин, було темно, і лише жорна злегка світилися і від них ішло тепло... Не стали діти гратися, а мерщій щодуху від страху побігли додому. Щоб не лаяли батьки, ніхто вдома нічого не сказав. І лише Іванко з Дмитриком наступного дня питають маму: «А що це було?...» Та й розповіли їй, що бачили. «Казала я вам туди не ходити,

а ви такі неслухняні, ось я вас лозиною...» А потім, заспокоївшись, розповіла те, про що сама чула від старих людей.

«Млин той збудували ще козаки. Дубовий, міцний, він вже сто, або й триста років стоїть. Ніхто не пам'ятає, коли його поставили. Змінювалися господарі, а млин молотів і молотів збіжжя. Стиралися жорна, їх міняли, ставили нові й знову крутився млин.

Та якось, давно це було, покликав мірошник свого сина й каже: «Старий я став, немічний. Тепер тобі наглядати за млином і за жорнами. Нікому я не казав, і ти не кажи нікому... Не прості ті жорна. Вони можуть молоти не лише зерно... Якщо щось трапиться, ти можеш розраховувати на їх допомогу. Вони мене виручали і тебе виручать».

Помер старий мірошник, а молодий взявся до справи. Все у нього було до ладу. І дружину гарну взяв, і дітей Бог дав, і люди поважали його за доброту й веселу вдачу. Та, мабуть, не буває щастя без нещастя. Сподобався той млин Вію. Любив він бавитися тим млином. Часто серед ночі починав він дути так, що аж крила тріщали, а жорна самі по собі починали обертатися.

Одного разу прокинувся мірошник, вийшов у двір, глянув на млин, а він крутиться. Прибіг мірошник до млина, а від нього вітер такий, що збиває з ніг. А в дверях стоїть постать, чорна, обличчя не видно, та й каже: «Забудь про млин, віднині я тут господар...» Нічого робити, повернувся мірошник і пішов додому. А зранку пішов до діда Панаса. Подейкували, що дід щось знає, і може таке!.. А дід лише посміхався та людям допомагав у скрутну хвилину: то хлібиною, то зіллям, то заговором. Вислухав Панас мірошника та й каже: «Ще ніхто не зміг подолати Вія. Є лише один засіб порятунку від нього – треба перемолоти його час. Лише час може забрати його силу...»

Згадав мірошник слова батька, прийшов до млина, підійшов до жорен та й каже: «Ви можете перемолоти все, але й ви не вічні. Чи зможете ви перемолоти час Вія?» Зітхнули жорна та й прогуркотіли: «Ми можемо, а от чи зможеш ти дочекатись?» – «Не віддам я млина Вію, батько мені заповідав його і сини мої мають на ньому працювати. Що мені робити?»

І відповіли йому жорна: «Скільки житимеш, приходь сюди щоночі і запускай млина. Ти будеш сипати зерно, ми будемо молоти його в час, а час має наповнити чорний лантух Вія. І як тільки стане повним, знімуться всі вітри і понесуть Вія аж до самих зірок. І тоді знову млин буде твоїм...»

Відтоді ніхто не ходить до млина, давно немає сім'ї мірошника і лише пізно вночі можете побачити, як там мірошник запускає млина і жорна перемелюють час і ніяк не перемелять...

– То що, вони так ніколи і не зможуть перемолоти час? – питають Іванко з Дмитриком.

– Люди кажуть, – відповіла мама, – що це станеться тоді, коли зітруться повністю жорна. Тоді млин розсиплеться, а Вій більше ніколи не турбуватиме мірошника...

Ще в дитинстві стояв на моїх очах млин, а нині й сліду від нього не залишилося. Зникли і жорна, чи то стерлися, чи то люди забрали. Ось тільки після того опустіло село. Хто виїхав, хто постарів, а дітей зовсім не стало. І спало на думку, може, й справді то жорна часу? Може, вони й долі людські разом з часом Вія перемололи?

Остап і Смерть

З далекого краю, з Січі, їхав Остап на батьківщину, в рідний край козацьких хуторів. Важкі ті часи були для України. З усіх боків навалилися вороги: з півдня – турки з татарами, з заходу – рідні брати, але іншої, католицької віри – поляки, з півночі і сходу – одновірці, але іншого роду-племені – московити. Ділили Україну на лівобережну й правобережну, на південь і північ, призначали вигідних для себе гетьманів і цькували одного на іншого, щоб чубились українці, били один одного. Розділяй і володарюй – вічне гасло поневолювачів було головною зброєю сусідів України. Обезлюдніла Україна, а тут ще три роки поспіль засуха, та ще й чума приєдналася. Дійшла до Остапа звістка, що батьків хвороба забрала, що півсела вимерло. Тоді сказав Остап курінному, що має на місяць відлучитися, сів на коня й поїхав, в надії побачити хоча б дружину з дітьми. Поспішав Остап, їхав вдень і вночі, зупинявся лишень, щоб попасти коня та дати йому відпочити. Ось, нарешті, і рідна земля, що між Сулою та Хоролом. Їде селами, а там мертві лежать, навіть поховати нікому. Бояться люди торкатися тих, хто помер від чуми, щоб не заразитися.

Надвечір і рідний хутір показався. Та ніхто Остапа не зустрічає. Ті, хто живий залишився, з хат виходити бояться, щоб вітром бува чуму не принесло. Доїхав до батьківської хати, а там і дружина, і діти уже злягли від хвороби... За-

плакав Остап, та робити нічого... І пішов до баби Лубенчихи, пам'ятав, як його самого вона колись лікувала від лишайв та інших болячок. Сподівався, що хоч вона жива та чимось допоможе. Зайшов до бабиної хати, а баба зовсім стара стала, уже й надвір вийти не може.

– Знаю, – каже, – що робиться, та допомогти нічим не можу. Смерть прийшла в наш край і поки не насититься – не піде.

– А де вона ходить? – питає Остап.

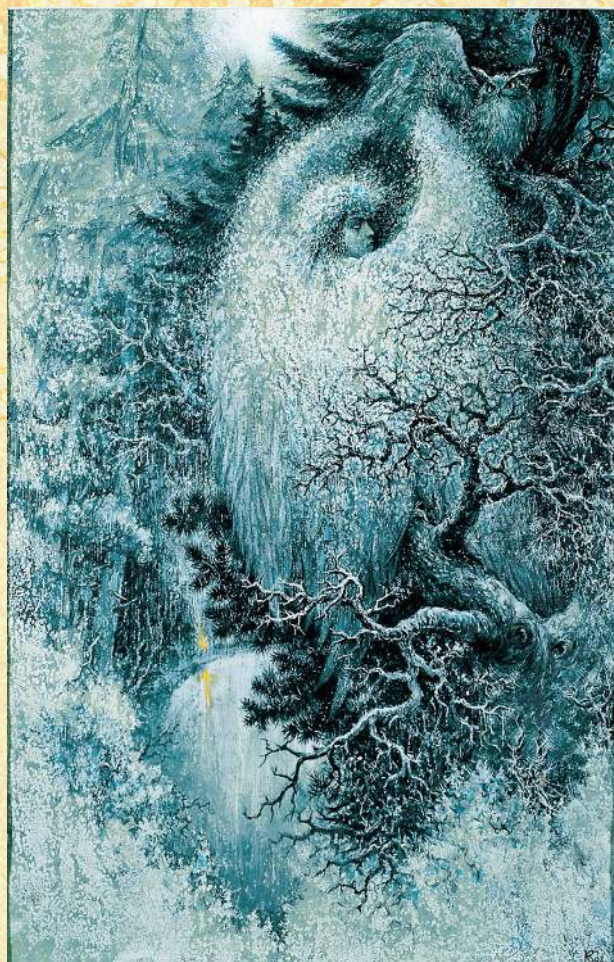
– Кожної ночі зараз ходить вона по селу. Плащаниця на ній біла, як місячне сяйво, обличчя під хусткою не має, тільки там, де зіниці, два вогники жевріють як свічки. Ніхто не може подивитись у ті очі і не вмерти. От якби знайшлася така людина, щоб витримала той погляд, то пішла б від нас смерть... Та хто ж проти неї встоїть?!...

А Остапові все рівно. Чого варте життя без сім'ї, без дружини і дітей? Нічого гіршого не може бути, ніж втратити майбутнє...

Заради чого тоді жити? Сказав Остап: «Я її знайду, хай вона мене лякається, а не я її». Сів на коня та й поїхав вулицями. Ніч була зоряна, але безмісячна, темна. Дивиться Остап щось біле йде від двору до двору, до його хати наближається. Він коня стьобає, а кінь хрипить, піна з рота йде, весь тремтить, став і ні кроку вперед. Зіскочив тоді Остап з коня, дістав шаблюку та й побіг. Добіг до хвіртки, аж тут і Смерть. І така лють охопила Остапа, що шаблюкою прямо Смерті по тому місцю,

де голова. А Смерть стоїть, тільки шматок плащаниці впав на землю. Дивиться Смерть на Остапа, а Остап на неї. Не витримала Смерть, та й відвернулася, нагнулася, щоб відрубаний шмат плащаниці підняти. А Остап – раз, і шаблюкою приколов її до землі, та й каже: «Що хочеш роби, але якщо не покинеш мою сім'ю і мій рідний край, не віддам тобі плащаницю». Підвелася Смерть, подивилася довгим важким поглядом на Остапа, а він не відводить очей... «Що ж, – сказала Смерть, – не можу я піти звідси, поки відрубаний шмат плащаниці на місце не стане. Віддай його мені, а я скажу, як людей врятувати. Он бачиш на вербі омела росте. Зірви її, завари і напої дітей...».

Віддав Остап Смерті її плащаницю, заліз на дерево, набрав омели, заварив чай, напоїв дружину і дітей. Потім пішов від хати до хати і всіх, хто ще живий був, поїв омелою, і ніхто більше не вмер. І Смерті після того ніхто більше не бачив, кажуть, що вона тепер якщо й приходить, то так, щоб Остапа не бачити, боїться його погляду...

Чорний вихор

Навесні, під час посівної, іноді досить тривалий час не буває дощу. І тоді можна бачити, як по пересохлій ріллі рухаються вихори, то набираючи силу, то затихаючи. Іноді штовхаються, потім розбігаються як живі. І коли я малим сказав про це матері, то вона засміялася та й сказала: «Може, що й живі. Бо розказувала мені бабуся Оксана одну історію... Закохався якимось один козак в гарну-прегарну дівчину. І вона його покохала. Та була вона кріпачкою і, на-сміхаючись над козаком, поміщик продав дівчину на втіху іншому, жорстокому і нещадному барину. Від болю й наруги наклала та дівчина на себе руки. Не знав про те козак, та й пішов шукати її поміж людей. А коли взнав, що трапалося, пішов до старого чаклуна, щоб той допоміг йому помститися панам. Чаклун йому й каже: «Якщо не хочеш брати гріх на душу, маєш припинити бути людиною». «Я на все згоден», – сказав козак. «Але пам'ятай, – відповів чаклун, – що небо ще не готове прийняти твою душу, а тому блукатиме вона по землі аж до судного дня». «Я згоден», – сказав козак. І тоді чаклун перетворив його на страшного чорного вихора.

Бачили люди, як налетів той вихор на поміщика, як підняв його високо під хмари і кинув об землю. Та сама доля спіткала й барина. Та з того часу блукав той вихор поміж селами, і все тікало з жахом від нього. Нікого він не займав. І лише іноді пастухи чули глухий голос: «Убий мене, кинь ніж!» Одного разу наблизився вихор до гурту парубків, усі полякались і розбіглись хто куди, а один і питає: «Чом ти просиш убити тебе?» «Не заспокоїться моя душа, поки діє закляття чаклуна, – почулось із вихора. – Зняти його може лише кров, але не чужа, а своя. Кинь ніж!» Парубок кинув ніж прямо в середину вихора, і вихор враз щез. Лише на тому місці лежав ніж і все лезо було в крові. Пішов парубок на могилки, викопав могилу, поклав туди ножа, а над могилою хрест поставив і написав: «Упокой, Боже, душу козака!»

Вогняні колеса

У серпневу теплу ніч після порання посідали молодиці на лавці біля Явдошиного дворища, а навколо бігала малеча, гралася «у Панаса». Несподівано, перекресливши все небо, пролетіла велика зірка. Була вона велика, як м'яч, і нагадувала розпечену залізяку. А після того, як вона зникла за обрієм, загуркотіло й стихло. Спочатку поговорили жінки про всякі чудернацькі астрономічні явища, а потім замовкли і лише дивилися у глибочінь зоряного неба: а чи знову не пролетить метеорит? І тоді почувся Явдошин голос: «Вірте чи не вірте, але минулого літа довелося мені бачити велике диво». Молодиці відразу переключилися з неба на Явдоху, а діти тут як тут, обсіли крúгом, аж роти порозкривали, слухають.

«Минулого літа, майже о такій самій порі, пішла я спати, а сон не йде, – розповідає Явдоха. – Спочатку слухала радіо, а в 12 і воно замовкло. Лежу собі, чую собаки щось розходилися, гавкають і гавкають. Вийшла я на вулицю, місяць на небі, зірки сяють. І тихо-тихо, вітру немає, навіть коники замовкли, лише собаки якимось не так себе поводять. Гавкають жалібно, немовби від страху. Дивлюсь, аж зі сходу по небу тріщина. Чорна така... І все більша, довша і глибша, немов росте. Перетнула zenit, та й до обрію простягнулася, як борозна. Всередині жодної зірки, одна темрява... А по тій борозні зі сходу з'явилося вогняне колесо... Як колесо від воза, зі спицями і ободом, тільки все немов з вогню. І котиться те колесо по тій борозні. Докотилося воно до найвищої точки, а від нього жаром, як від вогнища... І далі покотилось. І що ще дивно – Місяця не стало. Я й не помітила, де він подівся. Колесо те в сторону Ромен покотилося та й зникло за обрієм. Стою я, як стовп, руки підняти не можу. Оговталася, коли пес почав руку лизати... Лиже й скиглить від страху. Хотіла погладити його, а шерсть у нього стоїть, як щітка.

Думала, що кінець світу настав. А може, привиділось? Навіть розказувати боялась, щоб люди чого не подумали...»

Всі сиділи мовчки від враження почутого. А потім обізвавалась баба Килина: «Сама не бачила, а ось коли ще була малою, батько розповідав, що бачив подібне, та не зовсім. І було те не влітку, а взимку, перед війною. Тієї зими сніги

були дуже глибокі, й голодні вовки унадилися до села за собаками. Кілька собак роздерли й з'їли. Рушниць тоді ні в кого не було, тож, виходячи вночі на вулицю, брали в руки вила, про всяк випадок. А в ту ніч собаки особливо розгавкалися.

Вийшов батько надвір, вила взяв, розглядає все навколо. Собака гавкає в сторону садка, а там снігу вище голови і нічогісінько немає. Від Місяця сніг аж іскриться. А потім глянув і ледве не зомлів: зі сходу і з півдня через все небо простяглися дві канави, одна поперек одної. А потім з'явилися два колеса й покотились одне на захід, а інше – на північ.

І зіткнулись якраз посеред неба. І тоді небо все спалахнуло, як від блискавки, на перехресті утворилася велика вогняна куля, і загриміло як грім. Потім куля перетворилася на вогняну хвилю, що котилася в усі боки і поступово згасла. Небо, точніше, канави, почали закриватися і лише на місці перетину ще кілька хвилин можна було бачити білуватий хрест, та й той розтанув... Довго не міг заснути батько, все думав, що щось має трапитися. А потім почалася війна, забрали батька на фронт... І не повернувся він... Може, знак йому такий був? Кажуть же, що війні на землі передують війна на небесах!

Мертва й жива вода

*В краю ріднім, серед поля,
Там, де ходять грози,
Височіє курган Долі
При битій дорозі...
Над ним сокіл веде оком,
Внизу Дніпро сивий,
А навколо світ широкий,
Вітер білогривий...*

– А чому цей курган називають «курган Долі»? – питає у сліпого сивого дідуса-кобзаря поводитир, хлопчина-сирота років десяти.

– О, це давня історія.., – промовив дідусь і замовк, немовби прислухаючись до голосу степу.

Помовчавши якийсь час, кобзар почав свою розповідь:

– Було це ще за тих часів, коли не було ні країн, ні кордонів між ними, а люди жили племенами. Одні племена жили тим, що полювали, другі випасали скотину, треті займалися землеробством. Важко було першим, бо не завжди випадала удача вполювати дичину чи наловити риби. Харчувалися тоді

ці люди ягодами, горіхами та грибами. Але у кожного племені була своя територія, і якщо хтось з іншого племені заходив на неї, то треба було її захищати, бо самим нічого з природних дарів не залишиться. Але якщо своя територія збідніла, то голод примушував шукати поживу на чужій. Ось тоді племена-сусіди, а найчастіше й родичі, ставали заклятими ворогами.

Ті племена, що мешкали в степах, випасали худобу й жили за її рахунок. Звичайно, худоба не стоїть на місці, вона йде туди, де більше трави, а за нею мігрує й плем'я. Такі племена називалися кочовими, бо не мали вони ні хат, ні двору, ні саду, ні колодязя. Не повезеш же усе це з собою на возі чи на коні?

А ось наші предки обробляли землю, садили садки, займалися і тваринництвом, і бджолярством, й іншими ремеслами. Все у них було, а тому сусідів заavidки брали і вони зі зброєю в руках весь час хотіли у наших батьків все те загарбати.

Жив у нашому краю козак надзвичайної богатырської сили; такої, що міг найбільшого тура звалити на землю, коня з вершником над собою підняти, лом у вузол зв'язати. Любили його односельці за силу, доброту і ясний розум. Слава про нього линула далеко від села, і навіть вороги боялися його і поважали. Не одружений він був, але була у нього дівчина якоїсь неземної, небесної краси. Козака звали Троян, а дівчину Лада. Кохали вони одне одного, збиралися побратися, та сталося не так, як мріялось.

Одного дня налетіли на рідний край кочовики. І було їх як сарани. Одна справа битись у чистому полі один на один. А коли вороги, як мурашки, скрізь – не вбережешся. Скільки поклав їх спочивати в землю навіки Троян – не можна порахувати. Але й сам не вберігся. Знайшла ворожа стріла останньої вражини козака, упав без подиху на батьківську землю. І хоча не бачила того Лада, та щось, як блискавка, вдарило в серце, закололо, заболіло. Потемніло у Лади в очах і немов уві сні побачила вона Трояна на землі, а високо в небі над ним сокола. Навколо кружляли ворони, та боялись вони опуститися до Трояна, бо сокіл немовби охороняв козака. Побігла Лада за село, а там ворогів по полю, як снопів, і Троян між них. Знепритомніла Лада, впала біля коханого. І привиділося їй, що сокіл опустився, сів на Трояна і про-

мовив до неї: «Не тужи, Ладо, не втрачай часу. Поки душа коханого ще тут, не відлетіла до Вирію, є надія! Поспішай до чарівниці Сивілли! Вона знає минуле й бачить майбутнє, вона тобі допоможе. А я буду три доби, а потім покину це поле, бо на четвертий день уже ніхто й ніщо не допоможе Трояну. Поспішай Ладо, не барись...», – промовив сокіл і полетів до Сонця.

Схопилася Лада, стала, а куди йти, де мешкає Сивілла – не знає. Заплакала, а потім згадала татові слова про те, що «сльозами горю не допоможеш», подумала та й пішла до Лисої гори, що височіла серед лісу біля річки. Казали люди, що на тій горі при повному місяці збираються відьми – відуньї і творять різні дива. Ніхто сам того не бачив, але не буває диму без вогню...

Неблизький видався шлях, та до ночі дійшла Лада до Лисої гори. І, хоч як страшно було, сіла на камінь, що лежав на самій вершині і задумалась: що робити далі? Зійшов місяць і потихеньку поліз угору, на середину неба. Враз піднявся вітер, закрутило, зашуміло, налетів вихор і затих. Дивиться Лада, а на тому місці, де він зник, сидить бабуся, дивиться на неї і посміхається.

– Хто ви і звідки взялися? – питає Лада.

– Не питай, дочко, краще розкажи, що тебе сюди привело? – відповіла бабуся.

Розповіла Лада бабусі про своє горе, а та задумалась, а потім і говорить: «Чула я про Сивіллу, але де вона мешкає – не знаю. Може, мої старші сестри знають. З хвилини на хвилину вони будуть тут». І дійсно, через якусь мить над лісом щось майнуло вогнем, посипалося іскрами – і на галявину опустилася ще одна бабуся. В руках у неї була мітла, а з неї ще сипалися іскри. Не встигла Лада привітатись, як із-за дерев безшумно з'явилася велика сова, вдарила крилами об землю і також перетворилася на бабусяю. Сіли вони в кружок і про щось почали розмовляти. Слова для Лади були незрозумілі, а сама мова нагадувала шелест листя, і спів птахів, і журкіт ручаю.

Через деякий час одна з бабусь обернулася до Лади і сказала: «Давно живемо ми в цьому світі. Так давно, що вже самі втратили лік часу. Багато ми знаємо і можемо, та не на все дозвіл маємо. Ще старша за нас Сивілла. Вона може читати майбутнє, і якщо вона тобі не допоможе, то надія лише на богів. Далеченько вона звідси, аж біля Дніпра, та ми тобі допоможемо. У кожній людській душі є своя Доля, свій Шлях Даний у цьому житті, і втручатися в нього ми не маємо права, бо замість допомоги можемо лише нашкодити».

З цими словами зняла вона з себе білу

хустинку, зав'язала на кілька вузлів і, промовивши якесь закляття, кинула на землю. В ту саму мить замість хустки Лада побачила білого коня. А може, й не коня, бо мінився він різними кольорами, наближеними до білого. І по постаті ніби і кінь, і не кінь. «Сідай швидше на коня, – продовжувала бабуся, – він швидко тебе домчить до Сивілли». Сіла Лада на коня, а той так помчав, що часом здавалося, що це не їзда, а швидше політ. Не встигла дівчина опам'ятатися, як кінь зупинився на широкій галявині біля невеличкої затишної хати. Біля хати на дубовій колоді сиділа ще старша за бачених бабуся. В руках у неї було веретено, на яке вона намотувала пряжу... І пряжа та була якась дивна: срібляста, немов із місячних променів зіткана.

Привіталася Лада з бабусею та й питає: «Скажіть, бабуся, що це у вас за пряжа така? Ніколи я такої не бачила...» «Бачиш, доню, – заговорила Сивілла, – в людському житті присутні дві стежинки: сонячна й місячна. І кожна з них, як візерунок на рушникові, вишитому двома кольорами – золотим і срібним. Із ниток-променів виткані людські долі, і той, хто розуміє ті візерунки, може читати майбутнє і бачити минуле. А що тебе, дочко, привело сюди?»

Заплакала Лада, розповіла про своє горе, а бабуся заспокоює її: «Не плач, серденько. Того, що сталося, не змінити, а от якщо можна чимось допомогти, допоможу».

З цими словами бабуся несподівано легко піднялася, пішла в хатинку і винесла звідти глечик з водою. Потім поставила перед собою велику миску і вилила в неї воду, після чого почала розмотувати з веретена пряжу, опускаючи її у воду. Вода стала срібляста і в її глибині Лада почала впізнавати все, що відбулося в цю ніч, аж до розмови з Сивіллою... Та на цьому дива не закінчилися, бо далі пішло те, чого не було... «Дивись і запам'ятовуй, – сказала бабуся. – Все, що побачиш, тобі треба виконати до схід сонця. Спочатку ти підеш по місячній стежці до Дніпра і набереш мертвої води... «А навіщо мертвої?» – спитала дівчина. «Це її так називають тому, що напоена вона місячним світлом, мертвим, неживим, – відповіла бабуся. – Але те світло все повертає до того стану, в якому воно було спочатку. Воно зшиває і склеює все розбите, розсічене, розірване. Набрати тієї води треба з місячної стежки до схід сонця. А коли сонечко зійде – набери води

живої з сонячної стежинки. Коли дістанешся до коханого, поллеш його мертвою водою – рана заросте, а коли живою – душа повернеться до Трояна... Ще не час йому йти з Землі, ще має він прислужитися Роду і Батьківщині».

«А що, бабуся, вода лише з Дніпра цілюща?» – запитала дівчина. «Ні, – відповіла бабуся. – Ось у твоєму тілі від серця кров тече по артеріях до всіх клітинок організму і то кров «жива»; а назад повертається по венах – то вже кров «мертва». Або ти вдихаєш повітря – воно «живе», а видихаєш – воно «мертве», бо уже не годиться для живого організму. Отак, донечко, все у цьому світі. Якщо глянути з небес на Землю, то можна побачити її «артерії» і «вени», почути, як вона «дихає», бо Земля теж жива... Тож і світло, що йде від сонечка, – воно «живе» і робить воду «живою», а те, що від Місяця, – то вже «видих», використане проміння, і воно робить воду «мертвою», але не для всього живого. Одні істоти живляться «живою» водою, а для інших «мертва» – жива. Ось дощові черви живляться мертвими рослинами, і для них то «жива вода».

З цими словами бабуся винесла два глечики: один накритий срібним, а другий – золотим рушниками; подала їх Ладі і промовила: «Прощай, доню, і щастя тобі!»

Подякувала Лада бабусі, низько вклонилася, попросилася і пішла до Дніпра. Спочатку набрала мертвої води з місячної стежки, а коли сонечко зійшло – живої з сонячної. Сіла на чарівного коня й миттю добралася до Лисої гори. Бабусь там вже не було, а кінь ударив копитом і перетворився на хустину. Взяла ту хустину Лада і зав'язала собі на голові. І так легко і спокійно стало їй на душі, що навіть глечики з водою стали майже невагомими. Хутко пішла Лада до поля битви, знайшла Трояна, полила його мертвою, а потім живою водою. На її очах зникла рана, а потім глянула дівчина вгору і побачила, як сокіл злетів у промінні сонця в самий зеніт і розтанув, ніби перетворився в цілий сніп цілющих теплих променів, що впали з високості на Трояна... А той відкрив очі, глибоко вдихнув повітря, підвівся і сказав: «Ой, як довго я спав!» Кинулася на шию коханому Лада і зрозуміла, що не сокіл кружляв над милим, а душа його чекала повернення в свій дім.

Одружилися Троян і Лада, жили щасливо й довго. Було у них дванадцять дітей – від яких, кажуть, і пішли всі слов'янські роди...

Замовк кобзар, а хлопчина помовчав та й питає знову:

– Дідусю, а де ж тоді взявся курган і чому ти його називаєш «курган Долі»?

– А, – промовив дідусь, немовби щось згадавши. – На тому місці, де лежав мертвий Троян, зібрали молоді всіх, хто загинув на полі битви, і поховали всіх разом. Бо у кожного з них була своя родина, свої мрії й сподівання, своя доля й своя правда. А потім насипали над ними курган, щоб усі бачили його здалеку і щоб він нагадував про те, що в бою гинуть і той, хто правий, і той, хто неправий, що в борні гине життя і що це найстрашніший злочин на землі. Ось відтоді й називають цей курган «курганом Долі».

Панщина

Влітку день згасає повільно, а небо ніяк не хоче темніти. Поки ті зірки з'являться на небі, уже й півням прокидатися співати треба. Та в той день весь час ішов дощ, вітер гнав сіру пелену і вечір настав раніше, ніж звичайно. Тоді в селі не було ні радіо, ні телебачення і навіть електричного освітлення. Тож як тільки почало темніти, всі полягали спати. Старші – ті у клуні на сіні, а я, ще зовсім малий, з мамою у хаті. Крізь потоки дощу у вікні доносилося квакання жаб на ставку, шелестіння гілок і коли-не-коли гавкіт собак... Та ось в цей хор влився крик сича, що лунав десь там, над ставком. Від того крику ставало моторошно, якимось не по собі...

– Що це, – питаю у мами, – хто це так кричить?

– То сич, – відповідає мама.

– А чого він так плаче?

– То він за Оксаною та Петром тужить...

– За якою Оксаною? І хто такий Петро?

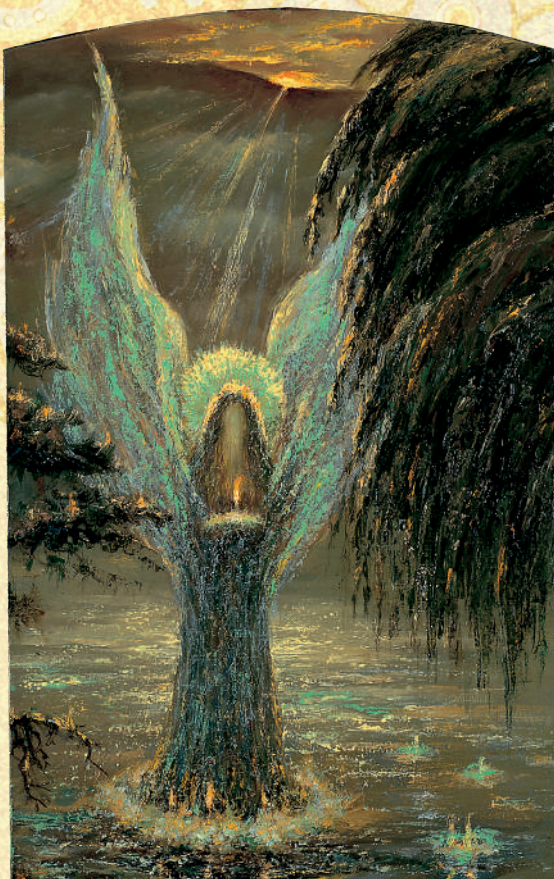
– Ну добре, – каже мама. – Слухай казку про те, що було тут ще за часів панщини. Тоді, коли люди були невільними і належали панам, і ті могли робити з ними, що хотіли. Могли вбити, могли продати; примусити робити їх що завгодно. І ні за що не несли відповідальності, бо люди були їх власністю.

— І ми були їх власністю? — питаю.

— Ні, — каже мама. — Ми з козаків. Навколо багато було козацьких хуторів: Тимощенки, Муховате, Юхти, Зозулі, Прудиси, Грабарі, Красножони, Гавриші, Шкроботи... А от сусіднє село, Рубанка, належало Корчинським; і частина нашого хутора теж. Там, де зараз школа, був дім Корчинських. Та за часів панщини не вони володіли Рубанкою, а бариня Анастасія — Настя по нашому. Жорстока була поміщиця. Кажуть, що землю нашу, козацьку, подарувала її чоловікові ще імператриця Катерина. Чоловік у Насті був військовий, та десь і загинув, а тому всі справи упорядковувала вона. Свавільна і примхлива, знущалася над людьми як могла. Замість коней і волів запрягала людей і примушувала орати й боронувати землю. Окрім сина ніякої рідні у неї тут не було, бо була вона родом десь з Московщини. Сина звали Петром і вдачі він був зовсім протилежної. Може, тому, що з дитинства грався і дружив з козачатами, може, від природи таким був, але поважали його люди і він нікому зла не чинив.

Серед кріпаків була і сім'я Самійленків. Жили вони дуже бідно, а діточок було багато. Серед них усіх красою і вдачею виділялась Оксанка. Коли піросла та дівувати почала — від хлопців відбою не стало — така вже гарна та приятна, як весняне сонечко. Закохався в неї і панич. Ще в дитинстві, бешкетуючи, він упав з фаєтона й попала його нога під колесо, а тому був кульгавим. Незважаючи на це, був Петро гарним і сильним парубком, добрим і кмітливим. Покохала його Оксанка, та не могли вони побратися, бо він панич, а вона невільна кріпачка.

Почав просити Петро матусю, щоб дозволила одружитися на Оксані, а мати, як узнала, аж посиніла вся!.. Її син благородної крові, щоб одружився на якійсь кріпачці?! Он скільки навколо дівчат з дворянської, князівської та графської породи!.. А син ні в яку, кохаю Оксану і все! І тоді Анастасія вирішила продати Оксану сусідському поміщику Юдину. За розпутство, за невірність прозвали його люди Іудою. Узнала про те Оксана, побігла до Анастасії, в ноги впала, проситься: робіть, що хочете, тільки не віддавайте мене Іуді. А Анастасія лише посміялася над нею і сказала: «Не треба було зазіхати на паничів, як сказала, так і буде!» Вийшла Оксана з маєтку, в сльозах добрела до мосту та й вниз головою... Утопилась... А ввечері повернувся панич з міста, – їздив до Ромен за гостинцем Оксані. Як почув, що сталося, в карету і до ставка. Та так гнав коней, що коли долетів до греблі, то прямо з каретою і кіньми зірвався з мосту і пішов під воду. Так і закінчилося кохання Петра та Оксани... Тільки з того часу, особливо в темні, глухі ночі, часто чують люди, як десь на ставку туже і плаче Оксана, кличе Петра... А опівночі чути як шаленіють й іржуть коні, що в піні несуть карету з Петром по шляху до ставка... Бояться люди виходити на шлях в такі ночі, і до ставка ніхто не ходить...

– Так це Оксана плаче? – кажу про сичів мамі.

– Ні, то Анастасія... Після загибелі сина вона стала ще жорстокішою, знущала над людьми, як могла. Особливо дошкуляла Самійленкам. Одного разу ні за що почала старого Самійленка цькувати собаками. Сильно вони його покусали, зліг він і помер, залишивши сиротами Оксаниних братів і сестричок. Та на ранок не стало й Анастасії, скільки не шукали, а знайти не змогли. Кажуть, що чули, як вночі неслась Петрова карета від садиби і як кричала бариня нелюдським голосом. Тільки після того на вербах біля ставка часто плачуть, людським голосом кричать сичі... А може, то душа Насті спокутує свої тяжкі гріхи...

Садиба після того запустила, а потім з'явився інший пан – Корчинський. Вийшла воля і пішло по-новому...

Мама замовкла, думаючи про щось своє, а я лежав, слухав дощ, жаб'ячий оркестр, що іноді переривався криком сича...

Різдвяна ніч

Усі знають, що трапилося в різдвяну ніч біля Диканьки. Та не тільки біля Диканьки бувають чудеса. Про подію, що трапилась у нашому краю, ще в дитинстві розповіла мені моя матуся.

Коли ще дід Федір був парубком, зібралася у різдвяну ніч молодь у баби Параски. Баба була самотня, тож і пускала до себе на досвітки хлопців і дівчат. Дівчата – ті більше пряли, а хлопці – грали на різних музичних інструментах або ж вчилися на них грати. Дехто вирізував іграшки з дерева, а хто займався

упряжжю або чоботарював. Жартували, співали пісні, всім було весело, тож розходилися по домівках уже перед світанком.

У той вечір, перед Різдвом, спочатку носили «обід» хрещеним батькам та родичам, а потім грали досхоchu на вулиці. Мороз був невеликий, снігу багато, а місяць – як колесо від воза. За північ, провівши свою майбутню дружину

Оксану, а нашу бабусю до хати, Федір повертався додому. Хутір Тимощенки, де того часу жили Дорошенки, ділився на дві частини трьома ставками: малим, середнім та великим. Повертався Федір по греблі між малим і середнім ставками, аж бачить прямо перед собою по кризі малого ставка ходить табун гусей.

«Хто ж це їх не зачинив?», – забідкався Федір. Та враз між гусей з'явився підсвинок, потім ще один, і ще... Ось уже ціла зграя кабанів бігає попереду... І все ближче, ближче!.. Оточили Федора з усіх боків, а очі у свиней злі, ось-ось кинуться на парубка. У Федора й душа в п'яти, йде й не бачить нічого, тільки тих кабанів. Хата дідова була майже поряд з берегом, то незчувся як через город і в двір зайшов. А відчинити двері не може, руки не слухаються. Він до вікна та шкряб-шкряб, навіть постукати не може. Прабабуся, його мати, почула та й каже: «І доки б ото тебе чорти носили!» В ту ж мить півень заспівав і все дець поділося...

Розказав Федір матері про свою пригоду, а та й каже: «Будеш так пізно ходити, і не таке може трапитись». І розповіла йому давню історію.

«У батька прабабусі Варвари Захарка було ще два брати: старший Ілько та молодший Гнат. Коли минуло Ількові 20 років, забрали його до царського війська. Служили тоді по 25 років. За той час батьки померли, брати одружились, а землю розділили між собою навпіл. А про старшого брата й забули. Через 25 років повернувся Ілько до своїх братів, а ті перелякалися – треба ж землю переділити. Заспокоїв їх Ілько – він завітав лише в гості, бо його шлях дуже далекий.

Прабабуся була тоді ще зовсім малою, але пам'ятає, як її бабуся наказувала малим: не дай Бог слово зайве скажете або не так подумаете про дядька – горе буде. А Ілько дива творив, людей і звірину лікував, показував, де криниці копати, та де й коли трави на ліки збирати.

На хуторі жила баба Аксінья. Звідки прийшла, ніхто не пам'ятав, тільки все охала й ахала. Робити не любила, а язик – як помело. Та завидюща, та злюща. І почала вона про Ілька брехні розпускати: що він чорну справу робить, що колосся в житах в'яже і зерно висипає, що від його погляду корови жахаються і доїтися припиняють... Увірвався терпець Ількові. Побачив він Аксінью та й каже: «За твою брехню будеш пластом лежати рік, після цього встанеш і буде все, як раніше. Але якщо знов за старе візьмешся, то будеш пташиною і звіриною, і не буде тобі ніде притулку ні влітку, ні зимою».

Після того Аксінья злягла та й пролежала цілий рік. Ілько погостював, сказав, що якщо все буде гаразд, то повернеться через сім поколінь на восьме, та й зник невідомо де. Аксінья через рік підвелася й все пішло як раніше. Забула вона про слова Ілька, знову взялася за старе. На Різдво прийшли до неї колядувати, а хата порожня. Де поділася Аксінья, ніхто не знає. Ось тільки після того тут і трапляються такі дива, як з тобою, Федоре».

Проводи Могучара

Після холодного осіннього дощу північно-західний пронизливий вітер розігнав хмари і над дібровою засяяло, заграло безліччю зірок-ліхтариків чорне, як смола, небо. Зірки висіли так низько, що здавалося торкаються верхівок старезних дубів, що обступили досить велику галявину. На галявині горіло багаття, але не в центрі, а по колу. По зовнішній стороні багаття можна було побачити ще два кола. В першому колі сиділо дванадцять дівчат, а навколо, по другому колу, спинами до дівчат, – дванадцять чоловіків. Обличчя дівчат були звернені до вогню, а чоловічі – від вогню вгору, до зірок. У середині вогняного кола на лаві, витесаній із стовбура віковичного дуба, лежав старий Могучар. Скільки йому було років – ніхто не знав. Всі, хто сидів навколо вогню, змалечку пам'ятали діда Могучара саме таким: високим, кремезним, з білим, як сніг, волоссям і з проникаючим наскрізь поглядом добрих сірих очей. Дід Могучар знав усе про все і міг творити такі чудеса, в які повірити було важко навіть тим, хто бачив все те на власні очі. Та не все можуть навіть боги, і старий Могучар знав, що в усього того, що має початок, має бути й кінець. Яким би могутнім чарівником він не був, але й його час добігав кінця.

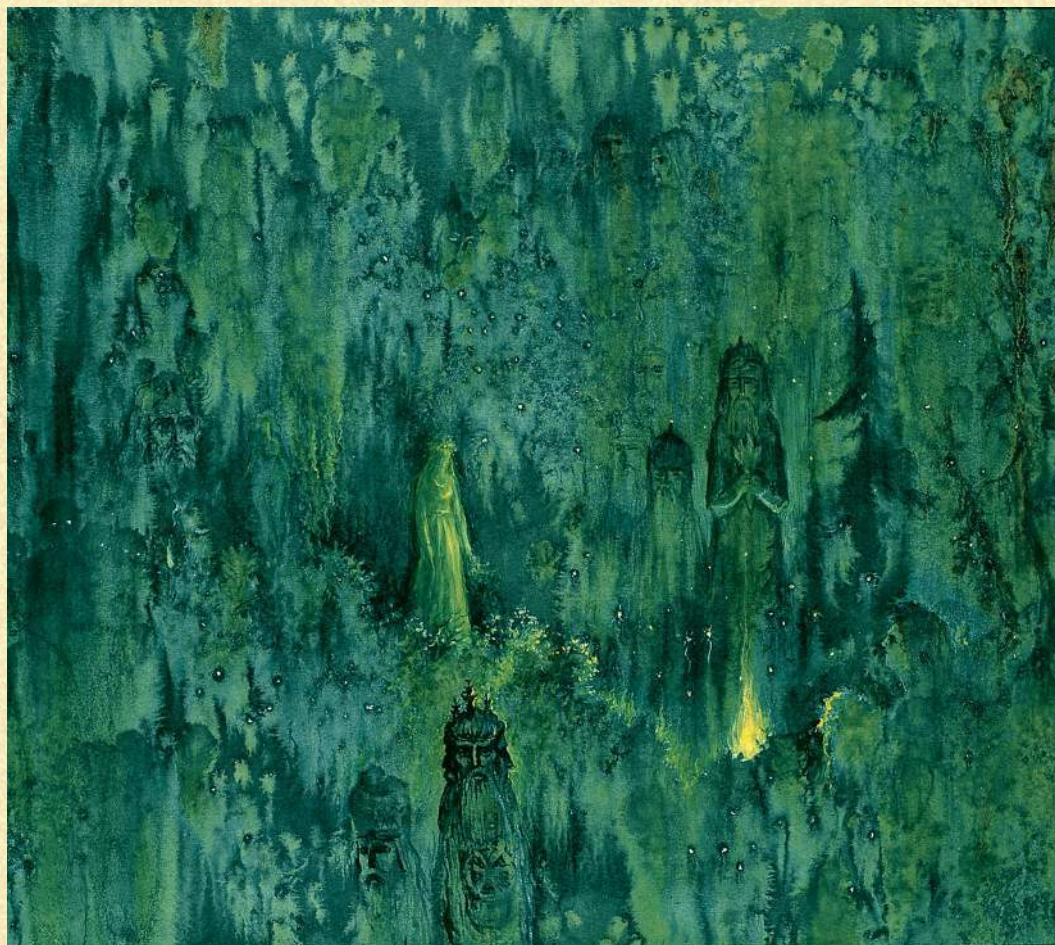

Готуватися до свого відходу Могучар почав давно. Вже багато років він шукав того, кому він може передати свою нележку, але таку важливу ношу – обов'язок перед Родом піклуватися про велику українську родину, захищати її, оберегати, навчати і готувати до продовження великого Шляху, заповіданого Роду Всевишнім. І ось, нарешті, на Небесах спалахнула ще слабенька, але з кожним днем набирала силу зірочка. Це була добра прикмета, бо віщувала про зачаття на землі малесенької людської істоти з надзвичайними можливостями в майбутньому. Ось тільки треба було знайти її і встигнути передати всі свої знання і вміння, встигнути підготувати свого наступника до ролі і обов'язків Могучара. Задача ця була непроста і нагадувала пошук одної-єдиної неповторної насінини на безмежному засіяному полі. Звичайно, якщо шукати її, перебираючи насінину за насіниною, або бруньку за брунькою на дереві, щоб знайти саме ту, з якої розвинеться наступна найбільш могутня скелетна гілка Роду. Та на те Могучар і був могутнім чарівником, щоб знати, як це зробити. В живому розумному Всесвіті кожна жива істота має два виміри, нагадуючи дерево. Як насінина, проростаючи, дає два паростки: один, корінець, в ґрунт, у світ людині невидимий, а другий, стебло, на поверхню, так і всяка істота проростає у два світи: своєю кроною у світ видимий, земний, і корінням у світ невидимий, у світ богів і душ земних, у Світ Нави-Ниви.

Не лише окрема істота має два виміри, а й Рід кожного народу, і навіть вся біосфера також. Ось тільки «крони» ми бачимо нарізно, а все «коріння» переплітається у світі невидимому в єдине ціле, в єдиний Корінь життя, в якому кожна істота пов'язана з іншими. І якщо ти знаєш як і вмієш це робити, то можеш дивитися на світ земний очима іншої істоти, чути її вухами, відчувати те, що відчуває вона. Необхідно лише налаштуватися на неї, ввійти в свідомість її душі і стати на якийсь час цією істотою для звичайної людини. Подібна мандрівка складніша за земну, але не для Могучара, бо він знав, що на відміну від Світу Земного, де все розділене в просторі і часі, у Світі Нави-Ниви все побудоване інакше. І як шукає одна людина іншу за якоюсь прикметою, так і в Світі Нави-Ниви можна знайти іншу, якщо дивитися на неї не звичайними очима, а зором душі, чути й відчувати її органами

тіла свого невидимого. А для цього душа Могучара має на деякий час, залишаючись у тілі, залишити його, як «clubок» розплестись у єдину нитку, один кінець якої залишиться тут, а інший буде там, де знаходиться той, кого шукаєш.

І допоки ти шукаєш іншого, на тебе чатує велика небезпека не повернутися назад до свого тіла, бо в Світі Нави-Ниви не менше ніж в земному всіляких незгод, перепон, збочень і хвороб. Тож найбільш надійним захистом мають бути ті, хто стоятиме на варті біля тіла, що залишилось, і слідкуватиме, щоб ніхто не обірвав Нитку Життя. Саме для цього треба було знайти щонайменше дванадцять чоловіків і дванадцять дівчат із необхідними можливостями. Чоловіки мають утворити зовнішнє коло – крону, що з'єднуватиме Могучара зі Світом Земним, а дівчата – внутрішнє коло, що оберігатиме його в Світі Нави-Ниви. А щоб ніяка невидима оку сила не проникла до тіла під час мандрів душі, навколо тіла, але так, щоб не зашкодити йому, розкладається і підтримується багаття.

Нарешті все готове. Дівчата з дванадцяти сторін запалили багаття і розсілися по внутрішньому колу. Спина до спини, по зовнішньому колу, сіли чоловіки. Сьогодні час Молодика, Місяця, що народжується. Цього дня душа Могучара вирушає на пошуки свого наступника і не повернеться доти, доки не знайде його, а знайшовши – не передасть, не прикріпить до душі, що народилася, все необхідне для майбутнього Шляху юного Могучара. Цього дня, після трьох Місяців від Зачаття, до тіла майбутньої дитини прикріплюється срібна нитка душі. І ця нитка буде вплітатись увесь наступний Місяць, і по цій нитці, увійшовши до неї, Могучар має передати частку своєї душі, свій земний досвід юній душі.

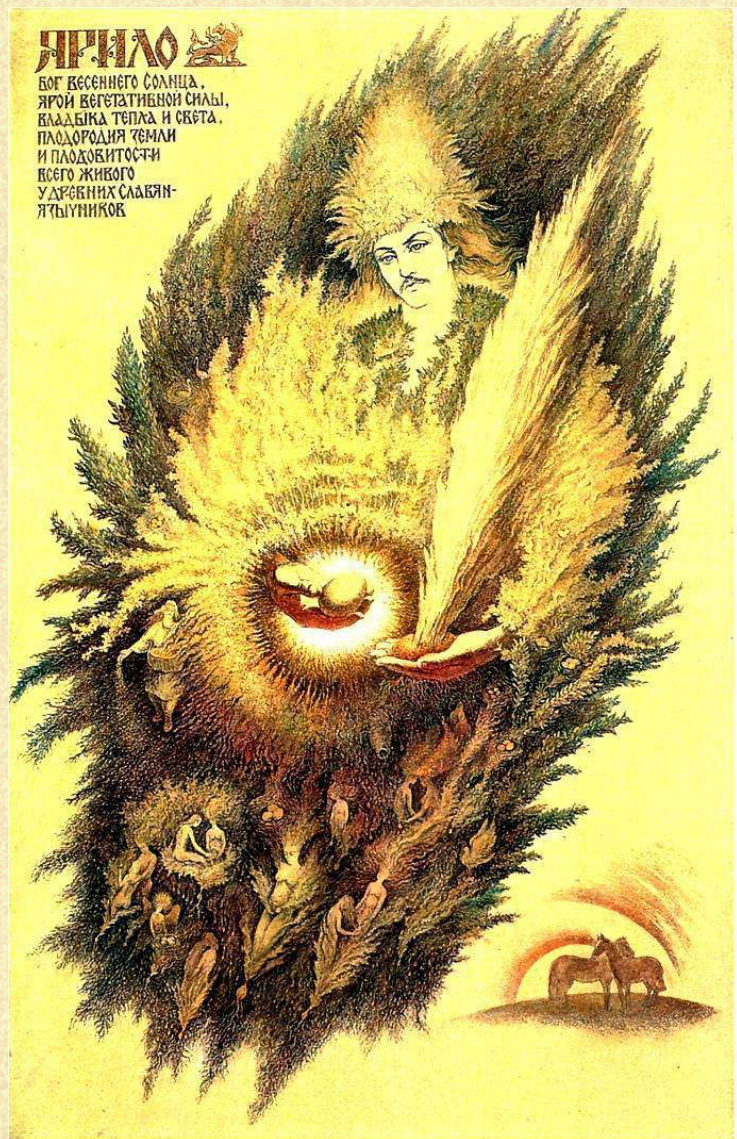
Пильно вдивляються чоловіки у чорне небо, очікуючи мить, коли там засяє зірочка, що народилася зовсім недавно, зірочка, на яку вказав Могучар. Нарешті один із дванадцяти побачив зірочку і сказав: «Берімось!» Дівчата взяли за руки, утворюючи нерозривне коло, і почали Пісню Шляху. За ними те ж саме зробили чоловіки. Очі Могучара заплющилися і його душа вирушила на пошуки. Якщо при сході сонця його очі не розплющатся, то це буде ознакою того, що він знайшов свого наступника. І тоді цілий місяць буде продовжуватися чарівне дійство. На місця тих, кому потрібно буде відлучитися, сідатимуть інші, але так само підготовлені до дійства. Так буде цілий місяць, аж поки двадцять восьмого (23-61-28) дня, на заході Сонця, в час народження нового Молодика, не відкриються очі Могучара. Ось тоді Могучар подякує всім помічникам і поздоровить їх з народженням нового Могучара. І тоді ж обірветься срібна Нитка Життя старого Могучара і відійде він у світ богів і душ людських. Правду ж кажуть, що кінець одного дійства це завжди початок іншого!

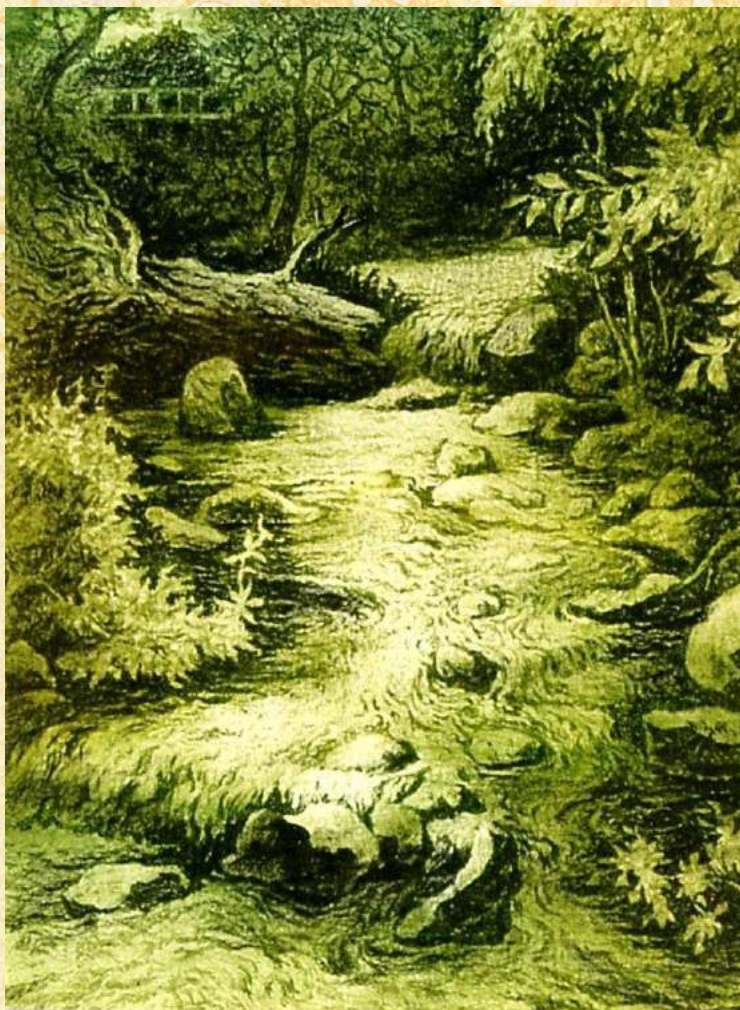

Яйце-райце

Було це давним-давно, так давно, що навіть каміння тієї пори уже посивіло. Жили тоді в одному селі поряд дві сім'ї. Одна жила добре, все у них було. А в другій – одні злидні. У першій і господар, і господарка були дужі, гарні, роботящі, то їй ладилось у них усе. Та ще й донечка-красуня – така вже розумниця та рукодільниця – рівних у світі не знайти. А в сусідній сім'ї – одна вдова з сином, та й та хвора. Як загинув чоловік під час ворожої навали, то так побивалася жінка за ним, що занедужала і з кожним роком ставало їй все гірше й гірше. І хоча підростав син і все більше допомагав матері, та хіба владнаеш все те, що валилося роками?! Та ще й ті прокляті злидні: то птахів забрала лисиця, то корова щось не те з'їла і здохла, то криниця пересохла... Собаку й того вовки взимку задерли. Одна радість у вдови: син на очах перетворювався на статного, міцного, гарного козака.

Діти сусідські були однолітками і звали їх майже однаково: його – Яр, а її – Яринка. Спочатку діти дружили між собою, а потім і покохали

одне одного. Та як сказати про це Яринчиним батькам? Яринка б розповіла, так Яр був проти. Гордий козак був; казав, що доки не зможе сам облаштувати свій дім і достаток в ньому – не зможе дивитись її батькам в очі. Порадився він з Яринкою, та й вирішив, що на рік піде на заробітки, а маму Ярову догляне Яринка. А ще Яринка розповіла Яру, що чула від старих лю-

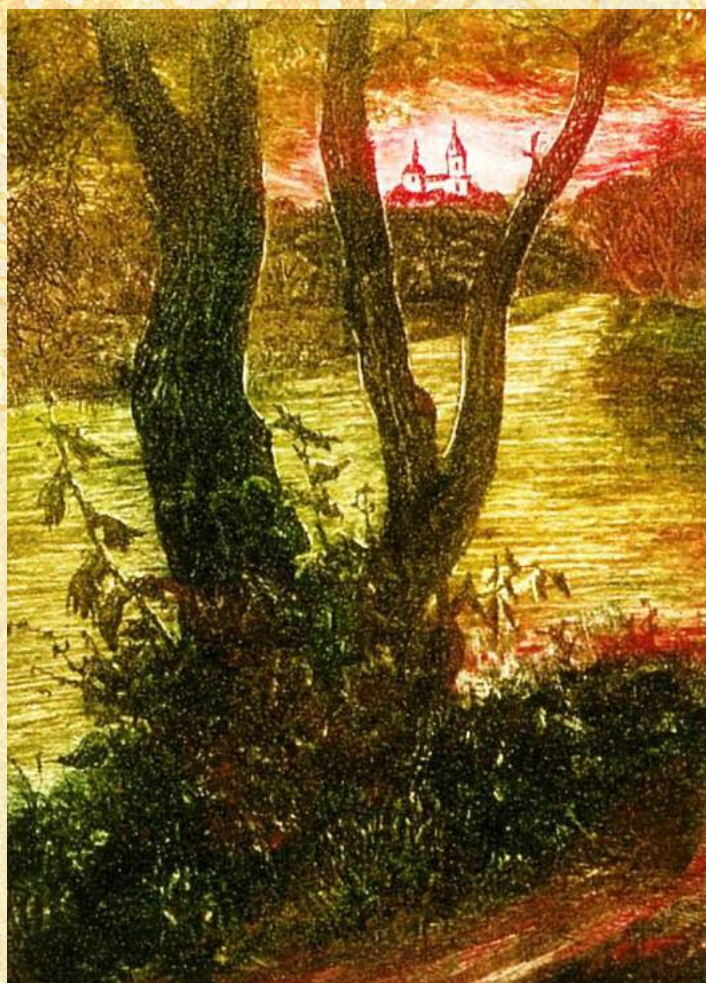
дей про Яйце-райце. Не просте яйце, а чарівне, бо хто має його, то буде у нього все як у Раю, а тому і називають його Це-Рай, або Рай-це. Ось тільки знаходиться це Райце у Господаря Землі нашої, якому його приніс Небесний Орел ще тоді, коли Господь Сварок нашу Землю побудував. «А де ж той Господар живе?» – питає Яр Яринку. «Не знаю, – відповіла дівчина. – Та й ніхто не знає...»

– Може, я знайду його... – мовив Яр і задумався.

Зранку, взявши з собою торбину з сухарями та батьківський меч і пообіцявши повернутися через рік, вирушив юнак у дорогу. Йшов лісами і степами, від села до села, від річки до річки. І кого він не питав про Господаря та Яйце-райце – ніхто нічого йому відповісти не міг. Чути – чули, а де воно – ніхто не знає...

Та одного дня зайшов Яр у дрімучий ліс. Спочатку на шляху попадалися різні дерева, а потім залишилися майже одні

дуби, та такі великі, що в стовбурі можна хату зробити. Дуби височенні, крони густі, такі, що неба майже не видно, аж потемніло якось. І хоча не з боязких був парубок, та стало якось не по собі... Нарешті попереду ліс став рідшати і з'явилася велика галявина, а на ній невеличка хата. Підійшов юнак до тієї хати, двері зачинені і ніде нікого. Здивувався Яр, відчинив двері і очам не пові-

рив – замість маленької кімнати він побачив простору, невимовно гарну палату. Скрізь були квіти, щебетали птахи, а з одного кутка, де било джерело, до протилежного протікав сріблястий прозорий і гомінкий ручай. І як не дивно – стелі не було, хоча своїми очима Яр бачив дах над хатиною. А натомість зверху синіло небо, а з нього ласкаво й радісно сяяло сонечко. Посередині стояв стіл, а біля нього сидів сивий кременезний дід і хитро посміхався Яру. Яр привітався з дідусем і спитав: «А звідки ви, дідусю, мене знаєте?»

– Я багато чого знаю, – посміхнувся дідусь. – Знаю таке, про що людям і не снилося. Бо я є Могучар, могутній чарівник. А що тебе, юначе, привело сюди? Може, Яйце-райце шукаєш? – знову посміхнувся дідусь.

– Так, – відповів юнак. – Одна біда, ніхто не знає, де те Яйце-райце знаходиться, ні де Господар Землі живе...

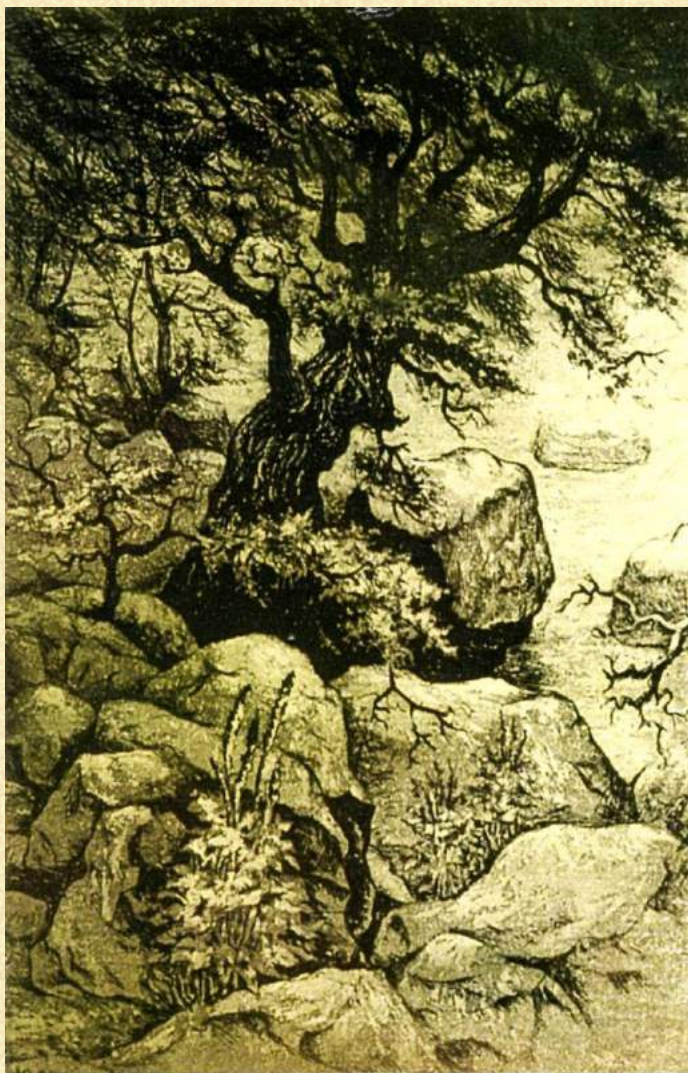
– Допоможу я тобі, Яре, але за одну послугу, – промовив Могучар. Та раніше треба тобі поїсти і відпочити.

З цими словами у дідуса в руках з'явилася скатертину, він накрив нею стіл, а на ньому враз звідкись постали різні страви і напої. Після обіду дідусь піднявся, підійшов до стіни, і там Яр побачив ліжко, якого раніше не було.

– Випий води з джерела, лягай відпочивати і запам'ятовуй усе, що тобі насниться.

Випив юнак джерельної води, ліг і миттєво заснув. А може, й не заснув, а тільки так здалося, бо побачив перед собою ту саму кімнату-палату і дідуса... тільки дідусь перетворився на юнака, а в кімнаті з'явилося ще троє дверей. Юнак посміхнувся Яру і промовив:

– Через одні двері ти зайшов сюди із земного світу. А оці – це двері в інші світи. Перші – в світ надземний, другі – підземний, а треті – у світ водяний. Для того, щоб знайти Господаря, маєш пройти всі три світи.

– Але ж для цього навіть життя мого не вистачить, – промовив Яр.

– А якщо з провідниками, то не зчується твоя Яринка, як ти вже дома будеш.

– А про яку послугу ти мене просив? – задав юнак.

– Коли повернешся, тоді і скажу, – відгукнувся Могучар і в ту ж мить зник.

Постояв Яр, подумав: а може, повернутися, поки не пізно? Та потім задав свою обіцянку Яринці

і пішов у перші двері. Відчинив їх і побачив чорне-пречорне небо, а навколо, скільки бачили очі, сяяли зірки. Посеред неба, в самому зеніті Яр побачив Сонце, тільки було воно не гаряче, а якесь дуже лагідне і тепле. І було немовби живе! Немовби спостерігало за Яром і щось хотіло йому сказати.

– Добрий день, Сонечко, – промовив Яр. – Я шукаю Господаря Землі, і, будь ласка, якщо ти знаєш, як його знайти, то допоможи мені.

Заіскрилося Сонечко, посміхнулось і сказало:

– Як ти гадаєш, Яре, чи було б що-небудь на Землі, якби не проміння-нашіння, що лине від зірок і дає життя всьому, що зростає на Землі? Це не просто проміння – це знання про життя. Я знаю, що ти шукаєш Яйце-райце, але що ти з ним робитимеш, коли його знайдеш? Тобі, Яре, треба вчитись, а тому я тобі дарую книгу мудрості «Віди». Той, хто цю книгу читатиме, ніколи її до кінця не дочитає, бо це книга вічності. Та чим більше ти її читатимеш, тим більше будеш розуміти себе і все те, що навколо тебе.

Після цих слів з Сонечка злетів цілий сніп проміння, що через мить перетворився в дивного птаха з золотими крильми. Птах прилетів до Яра, сів йому на плече і промовив:

– Пішли, Яре, у світ водяний.

Світ зоряний зник, і Яр опинився в тій самій кімнаті з чотирма дверима. Відчинив другі двері і тільки ступнув за поріг, як відчув, що навколо вода, плавають риби й інші водяні

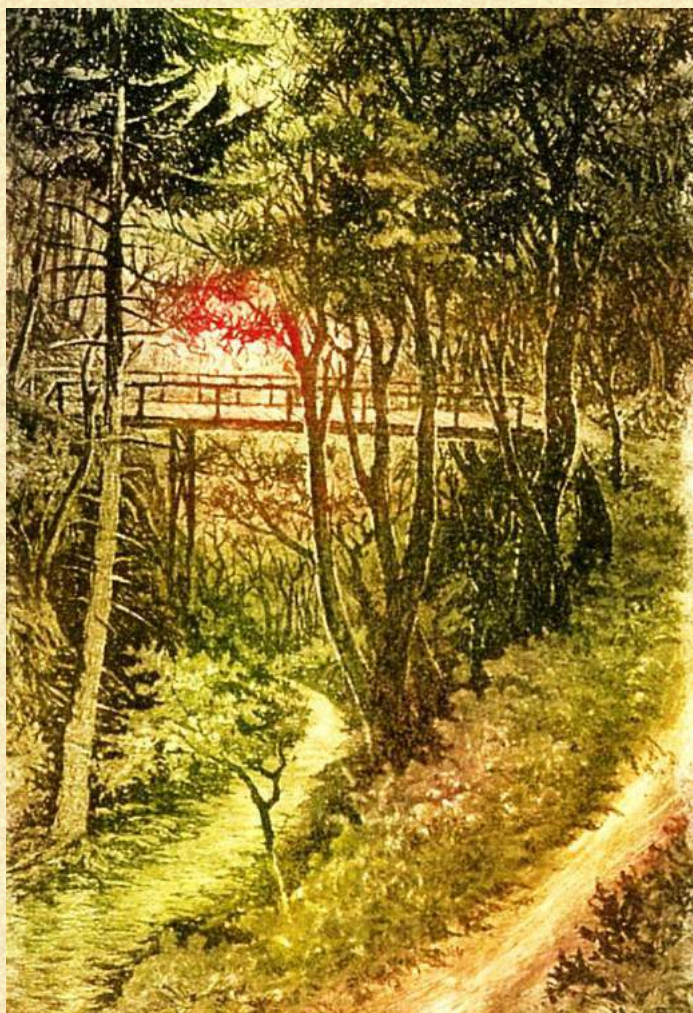

істоти. І хоч Яр був у воді, дихалося йому так, як і в повітрі. Немовби відчувши Ярине здивування, птах промовив:

– Не дивуйся, Яре; тобі дихається так легко тому, що ти напився води життя із джерела часу в палаті Могучара. А тепер дивись, що може проміння-насіння.

З цими словами птах перетворився у воді в незлічену кількість маленьких, майже невидимих золотих пташенят, але тепер колір одного з крил став у них блакитним, а друге залишилось золоту подібним. Одне з пташенят перетворилося на великого птаха і знову сіло Яру на плече.

– Не дивуйся, Яре, – сказав птах. – Саме у воді проміння перетворюється на насіння життя, після чого його, як жито, треба посіяти в ґрунт, щоб воно зросло. Два кольорових крила у пташенят – це колір двох стихій, що народжують життя: золотий – це дух життя, а блакитний – це вода і розум земний водночас. Ходімо тепер у треті двері.

Коли Яр відчинив треті двері, то побачив навколо землю, та не було на ній жодної істоти, жодної рослини.

– Лише на землі може зрости нове життя, – промовив птах, злетів з Ярового плеча і сів на землю.

Через якийсь час Яр побачив під ним кілька яєць, з яких вилупилися пташенята й почали зростати на очах. Вони також сіли на гнізда з землі і теж відклали яйця...

– Ось так життя розмножується і сіє

само себе, – сказав птах. – У промінні-насінні є те, з чого можуть зрости всі істоти, що є у світі.

– А де ж Господар Землі? – запитав Яр.

– Господар Землі, це ти, Яре, й інші люди. Ті, хто має знання, хто відає мудрість. Нині ти отримаєш два найбільших подарунки: «Віди», щоб все відати і знати, і Яйце-райце – насіння життя. Ти будеш це насіння сіяти, турбуватися не лише про себе, а й про все живе! І будеш Господарем! Та пам'ятай, що Господарем ти будеш доти, доки будеш читати книгу мудрості, учитись і учити інших, як сіяти життя і вирощувати його!

З цими словами птах перетворився на золоте Яйце-райце в одній руці Яра і на блакитну книгу «Віди» в другій. Знову Яр стояв у тій самій кімнаті, а за столом сидів дідусь Могучар.

– Ось і знайшов ти Яйце-райце, – промовив Могучар. – Колись і я був таким же молодим і сильним, як і ти, Яре. Та всьому надходить кінець. Народжуються, живуть і старіють не лише люди, навіть зірки. Настав і мій час, а тому прохання моє і доручення водночас – турбуватися тобі, Яре, про життя на Землі. А коли надійде час, повернутися сюди в якості Могучара і зустріти нового, молодого Яра.

– Дякую, – сказав Яр. – Я все зроблю, як ти сказав!

Уклонився Яр Могучару й пішов через двері, якими зайшов до хатинки, у свій земний світ. Приніс він додому Яйце-райце, «Віди» і став господарювати. З Яйця-райця він брав насіння і з нього розмножував рослин і тварин, і стало в нього всього багато, бо господарював розумно, так, як заповідали йому «Віди». Побрався він з Яринкою і жили вони довго і щасливо. І було у них багато дітей і в усьому достаток мали. Та ще й інших вчили, як на Землі жити і розумно господарювати. А коли питали Яра, де знайти Яйце-райце, то він відповідав: «Рай-це – це наш світ, Світ Земний, бо це і є Рай – Рай-це.

Переказки
для дорослих

Не зовсім казка для дорослих

Жив-був собі на Землі чоловік. Добрий, гарний, працьовитий. Все було у нього добре: і сім'я, і господарство, і стосунки з односельцями. Всі поважали його за чесність, людяність і порядність. Одне не давало йому спокою: чому в цьому світі стільки неправди, горя і страждань? Чому Той, хто створив цей Світ, не зробив його Раєм для всіх земних істот? Шукав він на це питання відповіді і не знаходив їх. Тож коли підросли діти й онуки, стали добрими господарями, вирішив чоловік піти по світу, пошукати Творця, щоб запитати про все, що його непокоїло, або хоча б відповіді на свої питання отримати.

Зібрав він найнеобхідніше в дорогу, попрощався з рідними і зі сходом сонця вирушив у дорогу. Довго йшов, аж поки не втомився. Дивиться, аж неподалік село. Вирішив зайти, переночувати, а перед сном зайти до церкви, помолитися. Дійшов до церкви, бачить сидить біля неї священик у глибокій задумі.

— Про що думаєте, отче? — питає чоловік.

— Багато років служу я Всевишньому, але

скрізь бачу страждання і горе, хвороби і негаразди, кривду і неправду. Я відпускаю людям гріхи, молюся за їх спасіння, а від того ні люди кращими не стають, ні справедливості і доброти більше не стає...

– Я теж хочу мати відповіді на ці питання, – сказав чоловік. – Ходімо шукати їх разом.

Вранці вирушили в дорогу вже вдвох. Після довгої дороги вирішили перепочити. Дивляться, на узбіччі, біля старого дуба, сидить старий-престарий дід. Питають:

– Про що задумався, діду?

– Усі, кого я знаю, вважають мене наймудрішою людиною. Але я сам не знаю, чи наймудріший я? У взагалі: яку людину можна назвати найрозумнішою, найсильнішою, найдобрішою, найкрасивішою, наймогутнішою, найщасливішою, найбагатшою, найталановитішою, найпрацьовитішою та іншими «най» назвами? Одна людина називає іншу найкращою, а інша не згодна, вважає, що вона найгірша. Думаю над цим питанням і не знаходжу відповіді. До мене приходять люди з проханням розсудити їх, а я сам не знаю, як це зробити...

– Ми йдемо до Творця, щоб спитати про те, – сказав чоловік. – Якщо хочеш, ходімо з нами.

Пішли далі вони вже втрьох. А коли проходили через велике село, то біля школи побачили засмученого вчителя. Запитали його про те, а він і каже: «Багато років я вчу дітей. Вкладаю в свою справу всю душу, хочу, щоб вони були розумними і добре вихованими. Я намагаюся дати їм найцінніші і найважливіші знання, але більшості це нецікаво, їм не хочеться вчитись, їх задовольняє те життя, яким вони живуть. Чому вони не хочуть бути найкращими і найрозумнішими?»

– Якщо ти шукаєш відповіді на ці питання, то тоді тобі з нами по дорозі, – сказав чоловік.

Далі пішли чоловіки вже вчотирьох. Ішли, йшли, поки не настала ніч. Дивляться, аж на великому пагорбі сидить людина: через телескоп спостерігає за зоряним небом. Підійшли, привіталися, спитали:

– Що ти там шукаєш на небі?

– Більше двох тисяч років тому великий математик і філософ Піфагор сказав, що світом керують числа. Але чисел ще більше, ніж зірок на небі. То як числа можуть керувати світом? Я знаю, як їх використовувати, та не розумію, як вони

можуть керувати, наприклад, вами чи мною? Чи життям рослин і комах? Якщо я не можу знайти відповіді на Землі, то, може, знайду на Небі?

– Ми теж шукаємо відповіді на подібні питання, – сказав чоловік. – Якщо хочеш, ходімо з нами. Ми шукаємо Того, хто створив цей Світ, щоб почути від Нього, чому все так, а не інакше?

Наступного дня по дорозі зустріли мандрівники великий сад з безліччю різних дерев, квітів, різних знайомих і незнайомих рослин. За цим диво-садом наглядав чоловік, але був він якимсь невеселим.

– Що тебе непокоїть? У тебе такий чудовий сад, ти, мабуть, найщасливіша людина у світі!

– Так, у мене дуже чудовий сад. Але кожна рослина, як дитина. Вона росте, радіє і засмучується, часто хворіє, потребує догляду і уваги. І чим більше я хочу допомогти їм і турбуюсь про них, тим більше часу витрачаю на те. Я нічого не встигаю довести до досконалості, я майже не сплю, але настає час і квіти в'януть, а дерева засихають. На їх місце я саджу нові, а вони не хочуть рости. Чому все має помирати, гинути, а не жити вічно, особливо те, що дуже гарне? Невже Творцеві не шкода своїх неперевершених творінь?

– Ходімо з нами. Ми теж хочемо знати відповіді на свої питання. Якщо бажаєш, приєднуйся до нас.

Ідуть чоловіки, ідуть, аж бачать чоловіка, що пильно спостерігає за чимось. Підійшли до нього і питають: «Що це тебе так зацікавило, чоловіче?»

– Та от дивлюсь як вовк мітить свою територію. І не дай Бог іншому зайти на неї. Така бійка починається, не на життя, а на смерть! Куди не подивишся, скрізь одне й те саме. Б'ються люди, тварини, птахи і комахи! Б'ються один на один, зграя на зграю і навіть народ на народ! Рослини й ті намагаються зашкодити одна одній. Он скільки землі, сонця, води в океанах! Всім вистачить. Чому ж всюди така ворожнеча? Невже живі істоти не можуть жити в мирі, злагоді?

Усі задумались, а чоловік питає: «А ви куди шлях тримаєте? Може, й мені з вами піти?»

Розповіли йому подорожні про свої питання і про те, що хочуть почути відповіді на них від самого Творця. От лише не знають, як знайти Його, щоб про все те попитати.

– Чув я, – каже чоловік, – що є таке місце «мандала», яке «розум дає» (ман – стародавнє слово, що означає розум і чоловік), і що воно знаходиться на місці старого храму, на Хорах (Горах) Дніпра, на острові Хортиця.

Порадилися чоловіки, розпитали дорогу до Порогів і пішли шукати дивну «мандалу».

Через кілька днів дісталися мандрівники Дніпра, де перевізник доправив їх на острів і привів до невеликої дерев'яної хатинки, в якій мешкав старий-престарий дід. Вислухав дід подорожніх і каже: «Спочатку «хліб-сіль», а потім уже й за справу». Після обіду пішли вони до діброви, що розрослася на півострова, а там – до великої галявини. Посеред галявини чоловіки побачили яму не яму, а щось схоже на величезну чашу, викладену камінням із слюдою. По краю чаші в два кола теж стояли камені, тільки всередині чорні, а назовні білі. В самому центрі стирчав із землі великий камінь, що був гострий знизу і розширювався вгору, як наконечник стріли або списа, а навколо нього стояло сім невеликих сидінь-стовпчиків.

– Що це за споруда? – спитали чоловіки.

– Світ, як і розум людини, має дві сторони – видиму і невидиму, – відповів дідусь. – Людині від народження да-

ється два блоки забезпечення і розбудови розуму, які ми називаємо свідомість і підсвідомість, і які мають різне призначення. Для того щоб людина могла жити і діяти під водою чи в порожнечі, їй потрібен скафандр. Уявіть, що ви прилетіли на планету, де не така, як на Землі, атмосфера? Щоб там жити, необхідно мати теж скафандр. А як існувати живій істоті на Землі, де в атмосфері стільки агресивного кисню, що буквально «поїдає»? Все в ньому «горить-гніє», іржавіє, окислюється. Щоб жити і діяти в такій атмосфері, треба мати тіло-скафандр. Але не просто скафандр, а який би мав у спорядженні систему забезпечення життєдіяльною енергією, системою підтримки всіх клітинок тіла необхідними елементами – транспортну, систему захисту, систему підготовки елементів зовнішнього середовища до споживання (систему травлення), систему видалення відпрацьованого, систему самовідтворення або статеву, систему підтримки параметрів тіла в межах, наближених до оптимальних. Окрім того він повинен мати систему збору і обробки інформації та деякі інші системи життєзабезпечення і життєдіяльності.

Подібні системи має все живе на Землі. І хоча їх склад і структури дуже несхожі, але задачі вони виконують одні й ті самі і їх інформаційно-програмне забезпечення будується на одній основі, яка дає можливість об'єднання їх в межах біосфери (і не лише!) в єдине ціле, в єдиний Планетарний Розум. За діяльність тіла і за його зв'язок із усім живим відповідають системи, які називаються отвір Брами (Рами) для зв'язку з Сонцем (або Зрада, з Ра, що Ра, з богом сонця Ра) і зв'язку з Землею (її називають Кундаліні, або Куль-делан*).

Звичайно, перелічені системи має не лише біотіло людини, а й інші тіла, які називаємо «душа», і все це пов'язано між собою, з правою півкулею нашого мозку, з підсвідомістю, з невидимим людині світом.

Зрозуміло, що людина приходить на Землю не просто так, а для того щоб навчатись, виконувати призначені їй задачі, йти своїм Шляхом Даним.

*На санскриті, нашій прадавній мові, назва Землі і всього, на що вона впливала, мало корінь «ла»: ла-ни, ла-гідний, ла-дно, ла-в-ка і т. п.

Для цього їй дається другий блок інформаційно-програмного забезпечення; той, який називаємо «свідомістю» і який в значній мірі пов'язаний більше з лівою півкулею нашого мозку, зі світом видимим; зі світом, в якому будується наша діяльність. Споруда, яку ви бачите, відображає два кола нашого розуму: зовнішнє коло з білих каменів – то коло зв'язку свідомості з зовнішнім світом, а коло з чорних каменів, внутрішнє, є колом підсвідомості, її зв'язку зі світом невидимим. Чаша, на якій вони розташовані, концентрує, збирає майже нечутні потоки інформації обох світів: спрямовує їх на Мангор (Розум з гори). Для того щоб ви почули його звучання, треба «відкрити» свідомість з її «фільтрами-вартівими» і «підключити» підсвідомість до загальної планетарної мережі всього живого, яка є водночас часткою свідомості Того, кого ми називаємо Богом нашої Землі.

– А Бог Землі і є нашим Творцем? – запитали чоловіки.

– І так, і ні, – відповів дід. – Землю породило Сонце, вона його донька і його частка, як наша рука є частиною тіла. А само Сонце є часткою і породженням того Творця, якого ми бачимо як Галактику, і так все вище і вище аж до Всевишнього. Він Творець нашого світу. Але ви говоритимете із Творцем Землі, її Гелієм і її Богом, бо всі ми лише Його частка, ми «очі» і «руки» нашої планети.

– А навіщо відключати підсвідомість? Хіба не краще весь час бути на зв'язку з Богом?

– Наш світ – це безмежна кількість потоків інформації. Уявіть собі теле- або радіоприймач, які б транслювали одночасно всі канали – нічого б окрім хаосу ви б не почули і не побачили. А тому, коли ми підключаємось до планетарної мережі, то необхідно мати можливість підключатися до каналів, які бажаєш почути. Саме для цього відключають або переналаштовують фільтри свідомості, та й то за умови, що маєте надійного провідника в «іншому світі», щоб знав дорогу до мети і допоміг вам «повернутися» назад.

Як тільки зайде сонце, випийте цього настою із трав, він допоможе відключити вартівих вашої свідомості, потім сідайте туди, закривайте очі і слухайте. Спочатку ви будете чути все, що відбувається навколо, та коли ліс засне і замовкне остання пташка, питайте і слухайте Голос, – сказав дідусь і пішов геть.

А чоловіки, дочекавшись заходу сонця, розсілися навколо Мангору (розуму з гори), закрили очі і почали чекати. Очікувати довелося довго, бо влітку все засинає нескоро. Десь за північ почувся мелодійний дзвін, що йшов від Мангора. І хоча очі чоловіків були заплющені, та всі побачили, що камінь якось дивно засвітився, а в нього немовби «перекинулося» небо з зірками.

Подумки почали чоловіки задавати свої питання і «чули» на них «безголосі» відповіді. А коли почало світати, сяйво зникло, стихла дивна мелодія, чоловіки зібралися наверху, біля чаші, і пішли до хати дідуся.

Дідусь уже чекав подорожніх. На столі розташувався глек із духмяним медом, поряд лежала велика паляниця житнього хліба і стояли кухлі з прозорою, прохолодною джерельною водою.

– Чи всі почули відповіді на свої питання? – почав дідусь. –

А якщо почули, то розповідайте по черзі, а всі інші нехай слухають, щоб потім могли розповісти про те і дорослим, і дітям.

Першим із присутніх почав свою розповідь мудрець.

– Я хотів знати, хто наймудріший із людей, хто найрозумніший, хто найкрасивіший, найдобріший і взагалі «найнай». І тепер я знаю відповідь на своє питання.

Щоб літати – треба мати крила, але крилами не будеш ходити по землі, а ногами літати. Найкраще все те, що відповідає своєму призначенню. З людської точки зору мавпа потворна, а з її точки зору потворна саме людина. Судить самі: людина не має вовняного покриву, що захищав би її від сонця і дощу, від зубів і кігтів хижаків, від холоду і випадкових подряпин. У неї немає хвоста, який би допомагав під час руху по деревах, вона має «погані зуби», якими не розірвати здобич, вона не може бігати на чотирьох ногах, а тому не може наздогнати здобич...Якась безпомічна, нежиттєздатна істота!

А хто найрозумніший? Коли треба зварити борщ, то краще за всіх приготує той, хто знає і вміє це робити, а не академік, який цього ніколи не робив. Або взяти селянина, що знає і механізацію, і біологію, і економіку, і техніку, та й порівняти його з царем, що знає одне – як керувати державною машиною. Так, селянин набагато розумніший, але ж керувати державою не може. А як порівняти відмінника першого класу з учнем старшого класу, що ледь-ледь вчиться? Тож найкращий той, хто більше за інших відповідає рівню задачі, що вирішується. Це з однієї сторони. А з іншої багато залежить від складності і рівня самої задачі, від висоти, на яку піднялася людина, бо чим вище ти знаходишся – тим далше і більше бачиш. І чим складніша задача, тим «складнішим» маєш бути ти сам, щоб її вирішити.

– Подібну відповідь отримав і я, – сказав учитель. – Людині важливо знати і вміти те, що необхідно мати для вирішення навчальних задач. Для людини, що вмирає з голоду, набагато важливіший шматок хліба, а не найкращі знання про Всесвіт. Кожній дитині треба дати ті знання, навчити тому, що дасть їй змогу бути життєздатною і успішною в вирішенні задач на її Шляху Даному. Всі діти в школі різні, а ми їх прагнемо «вишколити» під одні й ті самі задачі. Так, це розбудовує їх свідомість, розширює знання про Всесвіт, але водночас і заважає дитині, бо забирає той час, який вона має витратити на вирішення задач на Шляху Даному. Часто ця ситуація нагадує ту, в якій для того, щоб додати два до двох, ми будуємо складний комп'ютер, замість того щоб використовувати звичайну рахівницю. Кожен має отримувати знання по мірі їх засвоєння й у відповідності до нахилів і здібностей дитини, бо не можна навчити музиці людину, яка

не має слуху, і зробити математиком людину, в якій немає в свідомості необхідного для цього програмного забезпечення. Я маю подумати над підручниками, які були б і загальними для всіх, і врахувати можливості індивідуального навчання.

До розмови долучився священик:

– І я почув те ж саме, але й дещо особливе. Я питав: чи може бути людина ідеальним божим творінням, як і світ, в якому ми живемо? І почув у відповідь: а для чого, для якої справи «ідеальним»? Уявіть собі, що по пустелі йдуть двоє. До найближчого місця, де є вода і хліб, тисячі кілометрів. Обоє приречені на загибель. Але для того щоб життя на загинуло, продовжилось, необхідно, щоб хоча б один з них вижив. І якщо один з'їсть іншого, то для продовження життя це важливіше, ніж людська мораль. Людина, що виживе, буде ближче до «ідеальної» біологічної істоти. А тепер розглянемо іншу ситуацію. По дорозі женуть тварин або «товар», а в кущах біля дороги чекає на них гурт «товаришів», тих, хто грабує товар. Якщо один з них піде битися з охоронцями і загине, то «помре» без їжі і той, хто хитрив і вирішив почекаати в кущах. Для єдності й успіху в досягненні мети банда має діяти і жити як єдине ціле, пов'язане спільними правилами і обмеженнями: не вбий (свого товарища), не вкрадь, не брешти йому і так далі. Так з'являється мораль по відношенню до себе й етика у взаємовідносинах з товаришами. Та ось неподалік з'являється інша банда і якщо пограбує вона, то першій уже нічого не дістанеться. А тому по відношенню до першої друга поза законом, на неї мораль і етика не розповсюджується, вона – конкурент. Банда діє як ідеальна біологічна істота назовні і як соціальна організована всередині. Але і в середині банди не все так просто, бо вирішення задачі «пограбування» її члени починають ділити «награбоване» і тут уже немає мови про справедливість, тут діють закони ідеально-біологічних істот: у конкретній боротьбі отримати більшу територію і більші шанси на життєдіяльність. Те, що буде «добром» і «мораллю» для одного, стає «злом» і «аморальним» (з його точки зору) для іншого. Уявіть собі ситуацію: іде людина вбити птаха чи тварину. Вона каже, що Бог призначив усе, що існує, для неї, в тому числі й інших живих істот «для харчування». Тварина бачить, що до неї йде «сатана», та навіть «душу» продати не може. Для людини «вбити»

живе — це «добро», що дозволить вижити їй і її дітям, а для тварини — це «зло». Але як організувати життя на Землі так, щоб ніхто не залежав ні від кого? І щоб усі могли жити в радості й розмножуватися без міри? Уже б зараз люди стояли по всій Землі плече в плече і на плечах один у одного. Тож найважливіша заповідь для людини: зроби все, що можеш, для того, щоб життя продовжувалося, розросталося, розквітало! Все, що шкодить живому Всесвіту, має бути поза мораллю і поза законом. Моральним має бути лише те, що спрямоване на розквіт і еволюцію життя! Що стосується людини, то вона вважає «добром» для неї і «злом» те, що заважає їй жити. Навіть Всевишнього вона розділила на Бога, що служить людині, і на Сатану, що робить їй зло.

— Я отримав майже ту саму відповідь, — сказав Спостерігач. — Кожну задачу можна вирішити лише за наявності необхідних ресурсів і знань, технологій, матеріалів, енергії, інструментарію і виконавців; а також достатнього простору чи території для реалізації задуманого. Щоб досягнути рівня, що відповідає рівню вирішуваної задачі, людина розбудовує себе. У фізичному світі вона «навіщує» все, що може допомогти вирішити задачу: колеса й крила — як продовження ніг, лопату, екскаватор, станки і тому подібне — як «продовження» рук, гіроскопи й телескопи — як «продовження» очей, комп'ютери, книги, різні знання — як «продовження» і розбудова голови. Подібно до людини все в цьому світі розбудовує себе під дві важливі задачі: самовідтворення й вирішення задач Шляху Даного. Для цього необхідно мати достатній життєвий простір, простір життєдіяльності. В умовах обмеженої території планети, її матеріальних ресурсів лише обмежене число істот може бути забезпечене достатнім простором життєдіяльності. Як наслідок по всій планеті точиться жорстока боротьба за майбутнє, за життєздатність як на фізичному рівні (територія й природні ресурси), так і на інтелектуальному, і на духовному. При цьому найбільш жорстока конкуренція спостерігається між представниками однієї й тієї ж або близьких за функціями ніш життєдіяльності. З однієї сторони, це жорстоко й негуманно, а з іншої — може, хтось із вас запропонує кращу модель організації життя на Землі?

— А я питав про числа, що правлять світом, — сказав астроном. — І почув у відповідь: все пішло з одного-єдиного,

із задуму-насінини, монади, інформаційного проекту цього світу. Це й є число один — те, що закінчено, — ціле. Для того, щоб цей світ почав рухатись і жити, необхідно розділити єдине на протилежності, на полюси: на плюс і на мінус, на ліве і на праве, на гаряче і холодне; так у всьому. Кожна річ має подвійну природу і звідси число 2. Для розвитку протилежностей недостатньо. Вони повинні бути гармонійними: в сумі нейтральними. Полярність, гармонію і нейтральність забезпечують три сили, три гуни. Число три в усій будові природи, бо в усьому, що є, присутні три світи: інформації (або Праві), духу-енергії (Наві) і фізичної матерії (Макоші). Розбудова монади-насінини із світу Праві завдяки енергії-духу Світу Наві в матерії-землі Макоші породжує Світ Явлений. Трое в одному і одно обіймає три! І так скрізь і в усьому. Число чотири — це число сторін світу і число стихій: вогонь, повітря, вода і земля. Число п'ять повсюдне в розмаїтті життя, найбільше в п'ятипроменевій зірці й її п'ятипроменевій симетрії, що тісно переплетена з золотим перетином в природі. В числі шість відображена полярність, подвійність трьох складових Світу Явленого (три по два), а в числі сім — число етапів (повних «днів») у створенні Всесвіту. Водночас це і символ проявлення Трійці в чотирьох стихіях або три плюс чотири. Символом безмежності й вічності виступає число вісім як символ єдиного цілого чотиривимірного Світу Яві і другої її частини — чоторивимірного Антисвіту Яві, в якому все відбудовується як і в нас з погляду його мешканців і як віддзеркалення, навпаки з нашого. Число дев'ять говорить про троїчну природу кожної із трьох складових Світу Яві, але при перевазі однієї з цих складових.

Особливим числом є нуль, як символ замкнутості, закінченості, нейтральності, невизначеності, пустоти і того, що само по собі не має значення, але в доповненні до іншого надає йому нового значення й нової якості. Це число є символом світу непроявленої матерії, вакууму, в якому все є, як можливість, і водночас немає нічого, але з якого при подиху життєздатного потоку енергії й інформації можна створити безмежне розмаїття живого Всесвіту.

Всі ж інші числа — це лише комбінації із перелічених, за якими стоять одвічні принципи будови, життя і розвитку Природи.

— Все, про що ви всі розповіли, необхідне для розуміння відповідей і на мої питання про смерть і безсмертя, про обмеженість форм життя при необмеженості його проявів, — продовжив розповідь товаришів Садівник. — Те, що найкрасивіше сьогодні і є відповідно найкращим у дану мить, уже в наступну вичерпує свої функції й стає некрасивим, а тому має поступитись іншому, кращому на даний момент. Все красиве й доцільне до того часу, поки не виконає задачу, для якої призначене. А далі воно не потрібне, стає «сміттям» і гальмом у розвитку життя, а тому має бути розкладене до блоків-елементів, переплавлене до стану, з якого можна створити нові форми з новим змістом. Час життя кожної істоти має відповідати часу задачі, яку вона виконує і для вирішення якої призначена. І навіть боги, я не кажу про Всевишнього, такі ж «смертні», як і люди. Ось тільки їх час життя відповідає вимогам задач, які вони вирішують, а тому час їх життя не йде ні в яке порівняння з людським. А ще час життя якої завгодно його форми залежить від території, необхідної для існування й еволюції і від наявності або відновлюваності необхідних ресурсів для нього.

— А які ж ти задав питання? — звернулися подорожні до того, хто вирушав у дорогу.

— Мене теж хвилювали всі ті питання, які задали ви. Але я хотів отримати відповідь на ще одне: а навіщо взагалі людина потрібна, яка її роль у житті-бутті Всесвіту? Чи не схожі ми на квітку, яку вирощують лише для того, щоб помилуватися нею та її викинути?

— І що ж ти почув? — питають подорожні.

— Пам'ятаєш, що створив Бог на сьомий день? Людину! Але не просто людину, а за образом і подобою своєю! Мова не йде про образ Людини, а про її трисутність і про свідомість, що могла б умістити в собі Всесвіт! І сказано було, що Людину творив сам Творець, без допомоги богів нижчого рівня, з тим, щоб ніхто нічого не зміг змінити в Людині. А це говорить про особливе призначення Людини у Всесвіті. Уявіть собі живий і розумний Всесвіт у вигляді дерева. Все в ньому важливо від коріння до листя. Але найважливіше те, що дає життя, насіння, яке само може з часом розбудувати себе до нового могутнього дерева. Людина — це Творець нових світів. Проте для того щоб ним стати, вона має пройти всі етапи еволюції життя в усіх сферах буття так само, як вона повторює еволюцію під час розвитку зародка у лоні матері. Крок за кроком, мить за миттю вона зростає по східцях еволюції і вже в образі Людини закінчує земну школу. Все, чим займається Людина на Землі, є імітацією, моделюванням оточуючого її живого і розумного Всесвіту і, водночас, навчанням. Будучи часткою Всесвіту, Людина вивчає його зсередини, моделюючи все, що є. Вона проходить клас за класом, школу за школою, університет за університетом з тим, щоб відповідати своїм рівнем розвитку рівню задач, які постають перед нею в майбутньому. Недаремно кажуть: немає бога, який би колись не був людиною! Все, що є, все, чим живе людина, має вона вивчати на Землі, пізнати добро і зло, пройти через радість і страждання, через успіхи й невдачі. Бо хто не плакав — не зрозуміє того, хто плаче; а ситий не зрозуміє голодного. Тож не може людина жалітися на свою долю, на свій Шлях Даний, як не може жалітись учень на труднощі навчання в школі!

Отак поговоривши, всі присутні дійшли заключної думки про неперевершений геній Творця, про мудрість всього того, що їх оточує, про безмежну досконалість цього Всесвіту!

І створив Господь Людину за образом і подобою своєю!

Коли земний Бог створив Землю і все на ній, то задумав створити Людину за «образом і подобою» своєю; Людину, що по розуму й духу була б схожа на Творця. А щоб ніхто не міг зробити щось не так, або щось змінити в задуманому, то творив Людину Сам, та ще й надав їй статус недоторканності підлеглим собі богам. Не сподобалося це Марі: всі земні істоти нижчі за богів, а тут з'являється Людина, що прирівнюється до богів. Тож прийшов він до Бога-Творця Світу Земного й каже: «Отче, Ти не дозволяєш нам втручатися в людське життя, але людина в цьому подібна до тварин і нічим від них не відрізняється. Як одні народжуються і помирають, так і інші; як розум мають одні – так і другі. І чим душа людини відрізняється від душі тварини?»

– Все ти правильно говориш, – відповів Творець. – Але Людина, на відміну від усіх живих істот, може не лише вмістити Всесвіт у своїй свідомості, а ще й подібна до Мене в тому, що теж є творцем.

– Ні, я не згоден, – сказав Мара. – В своєму житті, в своїх бажаннях, в своїх думках і бажаннях Людина не відрізняється від тварин!

– Добре, – відповів Творець. – Щоб ти пересвідчився в помилковості своєї думки, випробуй Людину. І якщо ти не зміниш своєї думки, то я дозволю тобі втручатись у життя людей на свій розсуд, але не в їх будову і в їх призначення!

Летить Мара над Землею і думає: «Якщо я випробую першу зустрічну людину, то Творець скаже, що вона ще лише вчиться, не все розуміє й може. Треба обрати людину найрозумнішу і осоромити її перед Творцем». Найрозумнішим на той час на Землі всі люди вважали Орія, тож до нього і полетів Мара. Привітався з Орієм і каже: «Я тобі задам десять питань. Якщо ти правильно відповіси – людство залишиться незалежним і буде підкорятися лише Творцеві, якщо ж помилишся хоча б в одному – я буду вашим правителем!»

– Воля твоя, – мовив Орій. – Я згоден, питай.

– Скажи мені, як відрізнити живе від мертвого? – спитав Мара.

– Я відповім тобі теж запитанням. Скажи мені, будь ласка, чи може живе виникнути, народитись із неживого? Ні! Все навколо живе, ось тільки форми і час життя різні. Різні форми життя об'єднуються, ускладнюються і спрощуються, руйнуються і розвиваються, але все від найменших часток до Всесвіту живе й житиме до тих пір, поки є життєдіяльний потік Духу Всевишнього. І навіть тоді, коли Творець засинає, коли Всесвіт розчиняється в первісних водах небуття, то й тоді ніщо з існуючого не можна назвати мертвим повністю. Мертвим, і то умовно, можна назвати лише перехід одного стану життя в інший.

– На це питання ти відповів мудро, – мовив Мара. – А от скажи мені, як відрізнити «зло» від «добра»?

– Про добро і зло можна говорити лише по наслідках тієї чи іншої дії. Перепони й незгоди в житті людини заважають їй, часто роблять боляче, але, водночас, загартовують її, роблять більш пристосованою, примушують учитись і шукати засоби протидії несприятливим обставинам, учать розуму і жертвності, готують з людини творця. Поняття добра і зла відносні й суб'єктивні. Те, що «добро» для одного, для іншого є «злом». Ракова пухлина забирає собі потоки життя, використовує тканини організму для своєї розбудови і це для неї «добро». Але від того гине істота і це є «зло». Єдиним мірилом добра і зла може бути саме життя. Все, що сприяє його

розвитку, його життєздатності, еволюції, зростанню розуму і духу, може вважатися «добром», а все, що заважає життю, руйнує його, веде до виродження і спрощення, – «злом».

– І на це питання ти відповів мудро. А як можна уявити сутність тієї чи іншої речі, сказати «добра» вона чи «недобра»? Ворог це чи друг? Як зрозуміти її призначення, особливо якщо раніше з нею не зустрічався?

– Уяви собі дві будки. В одній вовк, а в другій вівця. Як узнати, де хто? Випусти зайця і зразу зрозумієш, «хто» є «хто», навіть у тому випадку, коли вовк надів овечу шкуру. Кожна істота реагує лише на те, чого їй недостає, що їй необхідно, та ще й тієї ж самої природи, бо не буде вовк гнатися за залізним зайцем і їсти його. В природі все побудоване так, що реагує лише на те, що властиве йому, необхідне або зайве для нього. Про сутність суцього можна узнати по тому, що в нього входить і виходить, та по наслідках його діяльності. А ще можна багато чого сказати за зовнішніми ознаками як якоїсь речі, так і людини, бо те, що всередині, визначає те, що назовні, так само як і результат дії. Зуби потрібні, щоб «кусати», а ноги – щоб «бігати». Але, глянувши на ноги, можемо сказати велика ця тварина, чи мала; чи може вона швидко бігти, чи ні. Те ж саме стосується й людини: її зовнішність, поведінка, мова і її зміст, емоції – все, що тільки можна бачити і чути, розповідає про того, хто перед тобою.

– Добре. Наступним питанням буде таке: чи може людина без допомоги богів вилікувати яку завгодно хворобу?

– Так і ні. Якими різними бувають хвороби, такими різними є й ліки. Головним у лікуванні є розуміння природи хвороби і при виборі ліків керуватися принципом «подібне лікують подібним». Є хвороби тіла, свідомості й духу. Структурно тіло має біологічну природу, тож і засоби лікування краще за все вибирати з того, що є в біосфері. І перш за все з того розмаїття, яке буває там, де ти народився і виріс. При цьому в залежності від характеру хвороби ліки можуть бути доповненням (тим, чого недостає), компенсатором якоїсь вади або зовнішнього впливу, нейтралізатором шкідливого втручання в організм, налаштовувачем різних частин тіла до нормального стану. Сказане стосується і свідомості – інформаційного тіла людини, її (д)живи. Якщо речовинне лікується

речовинним або фізичним, то інформаційне – інформацією та її носіями: хвилями-звуками, молитвами, піснями, мантрами, що мають відповідну структуру і порядок застосування. Те саме стосується й носіїв необхідної інформації: води, кристалів, тканин і т. п. При лікуванні хвороб свідомості першочергове значення має порядок, алгоритм, технологія застосування; те, що називають «заговорами». Найскладнішими є хвороби душі. Хворі душі людьми не лікуються. Їх можутьвилікувати лише боги, та й то лише тоді, коли це не суперечить закону «Кари». А от те, що поєднує душу з тілом, біополе, також піддається хворобам і лікується біополями інших істот і навіть рослин. Для цих хвороб важливе значення має «донорство» і «вампіризм» різних істот у спільних взаємовідносинах.

– А чи можна побороти непоборне?

– На це питання я можу відповісти так. Кожна річ і кожна істота має свій вантаж, необхідний для «виживання» в цьому світі і для виконання задач свого призначення. Не варто змагатися зі слоном в силі, з зайцем у швидкості, з соколом у гостроті зору. Змагатися необхідно в тому виді, в якому є твоя перевага, а у супротивника це – слабке місце. Якщо ж її немає, то єдиним засобом побороти непоборне є використання його енергії для його ж поразки; необхідно «кататися» на хвилі його «переваги».

Ще одним засобом «побороти непоборне» є розбудова можливостей до рівня «непоборного», накопичення необхідної кількості енергії й технологій, перебудова зовнішніх обставин і структур на свою користь.

– Чи може людина чути без «вух» і бачити без «очей»? Таке наступне моє питання, – сказав Мара.

– Всесвіт – це майже безмежна кількість потоків інформації й інформаційних структур. Але у відповідності з принципом взаємодії подібного з подібним природа приймача інформації має бути такою ж, як і природа її джерела. І якщо кожна клітина тіла відчуває тепло, то й світло бачать не лише очі, а все тіло, необхідно лише «навчитися» дивитись тими клітинами, які не мають для цього необхідного «обладнання», або ж дообладнати їх. Ще одним варіантом «бачення», чи «слуху» є можливість скористатися «чужими» очима й вухами, «приєднавши» їх безпосередньо чи опосередковано

до свого мозку. Зрозуміло, що на цьому не вичерпуються можливості доступу людини до сприйняття потоків інформації іншої природи, перш за все шляхом перетворення їх у стан доступних для людини. Таке перетворення може бути зовнішнім через спеціалізовані речі й внутрішнім – в свідомості самої людини. Важливо при цьому не забувати, що інформація з вогняних світів сприймається через вогонь, від біосфери через біоструктури і воду, від світу Тонкого (вакуумного) через підсвідомість, а ще через кристали, рослини та тому подібне.

– І на це питання ти відповів мудро. А от чому говорять, що для того, щоб чогось досягнути, треба «пуд солі з'їсти» та не одну пару залізних чобіт стоптати?

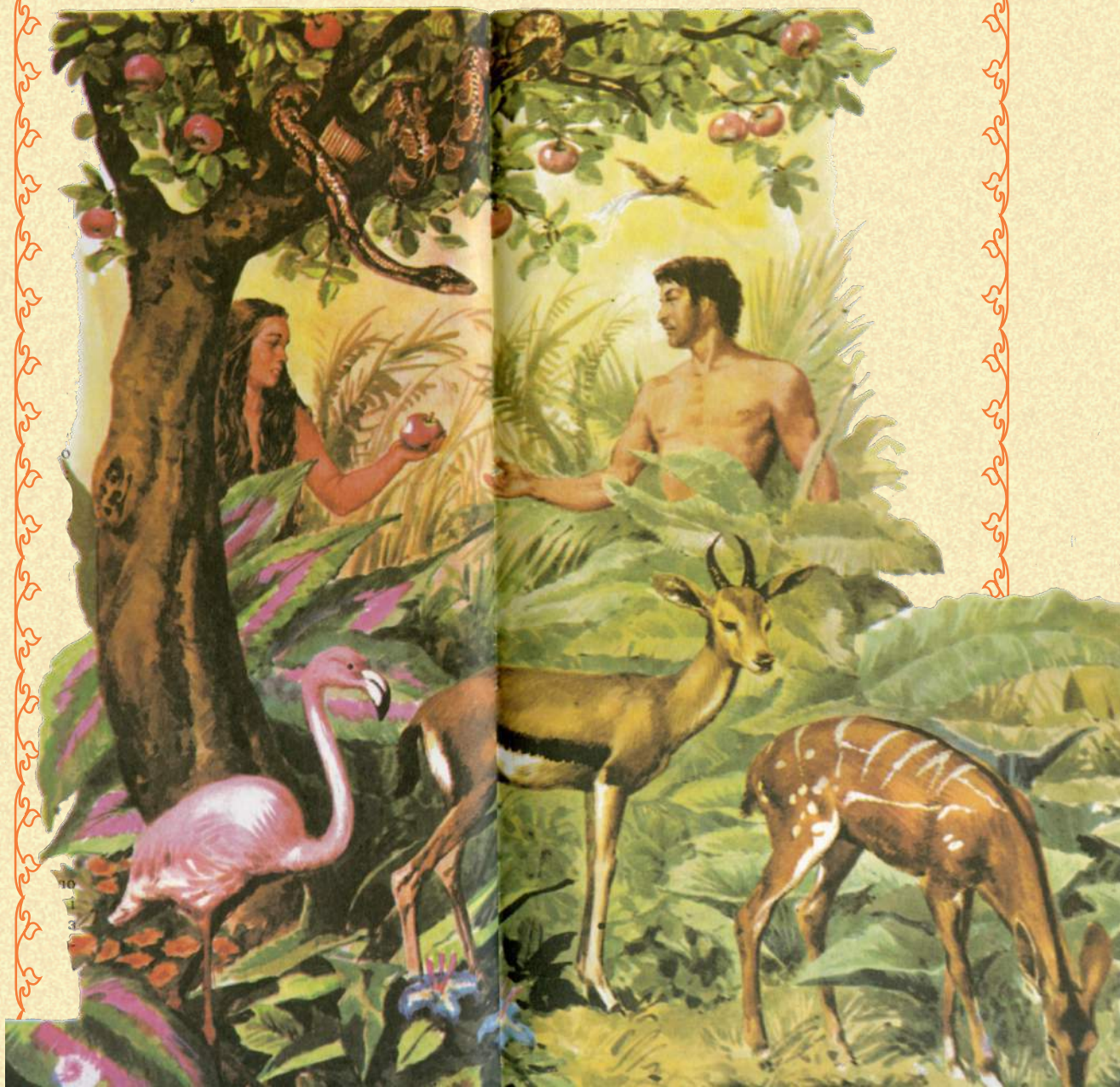
– Нічого важливого в житті не можна досягнути без тривалої праці по своїй розбудові до готовності, навіть якщо маєш на те великий талант.

Усі події, як і всі перебудови взагалі, відбуваються в просторі і часі. Вимірювати час можна секундами, роками, а можна тривалістю різних подій, наприклад «поїданням» деякої кількості солі. Простір можна вимірювати кілометрами або зношеними, протертими пропорційно їм чобітьми. Затрачену енергію можна виміряти кількістю «поту, що зійшов», а кількість інформації – «мішками вовни, що всі повні». Всі ці виміри необхідні для того, щоб узнати, коли буде досягнута та межа, та кількість необхідного, той ступінь розбудови людини, який буде достатнім для досягнення мети.

– Слухай ще одне питання. Що краще для людини: бути вільним чи рабом, «лежачим каменем» чи «перекотиполем»?

– А чи буває взагалі «воля» в людському розумінні? Людина залежна від свого фізичного тіла, яке кожної миті диктує свої потреби, від зовнішнього середовища і умов помешкання, від соціально-суспільного оточення, його законів і моралі та від багатьох інших чинників. А в той же час раб, що виконує наскальні й необтяжливі роботи, може бути забезпечений одягом і харчами, ні про що не турбуватися, знаючи, що про нього потурбується господар. І в цьому випадку виявляється, що раб щасливіший за вільну людину. Ось тільки щастя раба це рабське щастя. Є різні види рабства: фізичне, інтелектуальне й духовне. Раб фізичний втрачає

волю лише на рівні фізичного життя, але може залишатися вільною людиною в інтелектуальному відношенні й молитися своїм богам. Вільна фізично людина може бути інтелектуальним рабом, виконуючи задачі розуму господаря. Та найстрашніше рабство духовне, коли ти стаєш додатком господаря, якому ти належиш незалежно від того чи це цар, чи церква, чи «егрегор-домовик» іншого народу. Головне, щоб людина завжди і скрізь відчувала себе особистістю, творінням Божим і ніколи не принижувала ні себе, ні інших. Як і всяка інша істота, людина є часткою Всесвіту і залежною

від нього. Але в межах своєї території життєдіяльності вона може сама приймати рішення і сама бути Творцем, бути вільною людиною. Не існує ні повної волі, ні повного рабства, існує лише межа між ними, за якою людина припиняє бути людиною і дійсно може стати рабом. І не лише рабом іншої людини, а й обставин, речей, подій. Людина, що залишається в одному й тому ж стані, ніяк не проявляє себе, нагадує лежачий камінь, що обростає мохом. А інша ніяк не знайде собі пристані, нічого не може довести до кінця, ніяк не може зупинитись і прорости корінням... І те й інше погано. Як і в питанні волі і рабства, так і в даному питанні є межа між стабільністю і пошуком, все має свій вимір і своє значення в житті особистості.

– А що ти відповіси на таке питання. Що краще: вирішувати задачу самому й отримати весь результат собі, чи щось робити гуртом, а потім ділити результат на всіх?

– Я розумію, що на вигляд дуже просте питання задано з непростим підтекстом. Дійсно, часто чути, що «гуртом і батька легко бити». Але кожна справа, кожне дійство має свої переваги і свої недоліки. Вполювати мамонта одній людині не під силу, як і захиститися від зграї хижаків. У даній ситуації краще діяти згуртовано з усіма зацікавленими в досягненні результату. Та після його досягнення починається поділ отриманого між учасниками, в якому правий той, хто сильніший, хитріший, ближчий до вожака. Мова про справедливість забута, й іноді найвірніші друзі стають запеклими ворогами. Вибір власної чи колективної дії залежить від перспективи збереження і розширення простору життєдіяльності. Найкращий друг той, хто допомагає його розширити, як і керівник, і президент. Для досягнення бажаного результату можна пожертвувати багато чим. Заклятий ворог може стати другом, а брат, що претендує на твоє, – ворогом. В кожному випадку вибір між індивідуальністю і колективністю залежить від власних можливостей і можливостей колективних. Особливо якщо в колективі всі по-різному обдаровані і різні за можливостями, але, доповнюючи один одного, можуть вирішувати дуже складні задачі.

– На останнє питання, як і на всі попередні, ти відповів мудро. А що ти скажеш на головне: яка заповідь у житті людини найважливіша?

– У різні часи головними в житті людини були різні заповіді. Коли людей було мало, основною заповіддю було вижити самому й зробити все, щоб вижила сім'я. Коли людей стало більше, змінилася і головна заповідь: поведься з іншими так, як хочеш, щоб поводитися з тобою. Але в майбутньому, коли люди заселять усю Землю і коли сама природа стане залежною від людей, головною має стати інша заповідь: «Поведься в усіх своїх діях так, щоб не зашкодити живому розумному Всесвіту, щоб життя квітло і розбудовувалося, щоб люди мали можливість од віку й до віку милуватися дивним, неперевершеним творінням Всевишнього! Кожна людина має жити і діяти так, щоб Творець міг пишатися своїм творінням, а люди могли себе по праву називати дітьми Божими!

Вислухав Мара Орія й сказав: «Дійсно створив вас Господь за образом і подобою своєю, бо розумом і душею ви вміщуєте Всесвіт і вболіваєте за його майбутнє. Віднині ніхто з богів не буде втручатися в життя людей, але лише до того часу, поки йтимете Шляхом Даним вам! Якщо ж хтось порушить Заповіт Божий, то втратить його захист, а ми подбаємо, щоб така людина отримала своє згідно з законом Кар(м)и.

З цими словами Мара залишив Орія, а людство відтоді знає в собі одного Всевишнього на Шляху до Горнього, до Вишнього!

Оберіг України

– Я не знаю, хто Ти! Але я чую Твій голос без Тебе, в собі. Задаю собі питання, шукаю на них відповіді і не знаходжу. Та несподівано для самого себе починаю розуміти, що відповідь уже є, вона в мені від Тебе... Хто Ти?

– Я твій Провідник, твій Учитель і твій ангел-охоронець. І я твій Шлях Даний. Але я тебе не веду, я лише іноді направляю тебе в твоїх думках і діях. Шлях тобі дається з Гори, але від тебе залежить – іти по ньому чи ні. І якщо йти, то як?!

– Якщо Ти мій Учитель, то поясни, будь ласка, чому я Тебе не бачу, а лише усвідомлюю?

– Щоб відповісти на це питання, Я маю тобі дещо пояснити. Тобі ж відомий вислів «одна паршива вівця табун псує»? Або те, як впливає срібна ложка на воду у склянці, перетворюючи її з шкідливої

в питну? Розумієш, все, що є, впливає тим чи іншим чином на те, що його оточує, перебудовує його під себе.

З давніх-давен людство говорить про «домовиків», яких ніхто ніколи не бачив. Але ж не буває диму без вогню. «Щось» таке є, але що «воно» таке – ніхто з людей пояснити не може, бо забуває про те, що все навколо живе й розумне. І якщо подивитись на «домовика» очима допитливого дослідника, то пояснення виявиться

надзвичайно простим. Коли день за днем сім'я збирається в одному місці, то розмова ведеться, найчастіше, на якусь одну, важливу для сім'ї тему. Така розмова завжди зацікавлена, емоційна, енергійна. І торкається вона не лише членів сім'ї, а всього, що знаходиться на місці зібрання. З кожним днем в усіх оточуючих предметах і навіть в стінах будівлі енергоінформаційний потік розмов і емоцій залишає невидимі сліди, утворює й програмує нові структури. Ці структури «розростаються», з'єднуються і взаємодіють між собою (згадай загальний закон тяжіння: подібне взаємодіє з подібним, але при цьому притягує те, чого йому бракує і відторгає, відштовхує те, що йому зайве). І, нарешті, настає час, коли ці інформаційні структури утворюють єдине ціле, систему, що самоусвідомлює себе і свою залежність від тих, хто збирається в даному місці. Ото і є «домовик». «Домовики» «народжуються», «еволюціонують» і «гинуть» разом з подіями, що відбуваються на конкретній території. Якщо сім'я переїжджає в інше місце, то «домовика» перевезти майже неможливо, бо речі перевезти можна, але не стіни. Кожен «домовик» зацікавлений у стабільності сім'ї і в міру своїх обмежених можливостей прагне зберегти саме той стан, завдяки якому він «народився». Він прихильно ставиться до нових членів сім'ї, що дотримуються існуючого статусу, і «відторгає» тих, хто його може «зруйнувати».

Подібні «домовики» виникають над деякими угрупованнями людей, об'єднаних конкретною метою: над партіями, мафіозними кланами, державними і суспільними організаціями, церквами та іншими установами, і носять різні назви, найчастіше «егрегорів». Нерідко їх називають «нечистою силою», бо для підтримки свого статусу вони використовують фізичні ефекти, за якими немає видимого виконавця. Досить часто подібні речі сприймаються як «чудеса», але при цьому варто мати на увазі, що енергії в подібних «утворень» не так багато, щоб творити чудеса для всіх, а ось для демонстрації, щоб віруючі і далі вірили, достатньо. Тим більше, що гарно виконані чудеса суттєво збільшують кількість тих, хто вірить і додає свіжої енергії на розширення володінь егрегора.

Кожен егрегор має дві особливості: по-перше, він повинен мати фізичну структуру, а тому немовби прив'язаний до конкретного місця чи об'єкта. В якості подібних носіїв егрегорів можуть виступати будівлі або їх частини, культові споруди, пам'ятники, театри й стадіони, державні, суспільні й культурні заклади, а також рухомі об'єкти, найчастіше визначні особи або рукотворні речі, що можуть переміщуватися, наприклад, деякі книги, живописні полотна, ікони та тому подібне. І, по-друге, такий егрегор є «рукотворним» (бо створюється енергоінформаційною та духовно-емоційною діяльністю людей), а тому час його існування рідко перевершує час існування твого носія егрегора навіть за наявності достатнього на те живлення.

Особливо могутні егрегори утворюються над великими, планетарними церквами і сприймаються віруючими як продовження Всевишнього на Землі, а особи, що їх започаткували, – як люди-боги, або Сини Божі. Сила таких егрегорів дуже велика, бо живлять їх мільярди людей, і точок прив'язки різного характеру у них величезна кількість. Але й вони не вічні – існують, доки є ті, хто в них вірить. Коли ж змінюються обставини життєдіяльності людства і «старі боги» припиняють задовольняти очікування прихожан, на зміну їм «приходять» нові боги і нові релігії.

Розповідаючи про ієрархію «рукотворних богів» знизу, я маю на увазі, що доти, доки існує Всесвіт, існує ієрархія зверху від Всевишнього і Вона домінуюча, головна, на відміну від людської, рукотворної. Саме Ієрархія зверху,

Ієрархія Світла відповідає за розвиток Всесвіту, за долі людські, за Шлях Даний кожної складової світобудови. Досить часто обидві ієрархії діють спільно і узгоджено на Шляху Даному. Тож той, з ким ти розмовляєш, є і те й інше водночас. Я Рід твого народу і його егрегор-міф, а для тебе ще й все те, що я сказав спочатку.

– Все, що Ти мені говориш, я добре розумію. Але ж люди роблять як добрі, так і недобрі справи. Тож і Сили мають бути Чисті і Нечисті, як і домовушки...

– Саме так. Там, де людина робить добру справу, там і домовик буде добрим і чуйним. А там, де панує зло, і Сила народжується недобра, нечиста. Коли художник малює ікону з вірою у Всевишнього, в Його всемогутність, в чудеса зцілення й порятунку, то думки й емоції іконописця карбують свої сліди на полотні, формують зародок позитивного егрегора. І вже після першого зцілення з'являються ті, хто моляться на нього і живить його, надаючи іконі все більших можливостей. А з іншого боку, який-небудь амулет чи те ж художнє полотно, створене з ненавистю, жадобою кари, помсти та іншими чорними думками й емоціями, несуть у собі руїну й хвороби, кличуть біди й нещастя, що будуть живити Силу Нечисту.

– Але ж, як я розумію, сила у «домовиків» подібних речей невелика, майже непомітна. То як вони можуть взагалі мати суттєвий вплив?

– Справа в тому що, найчастіше, ці амулети і обереги постійно супроводжують людину в її житті, а тому мала енергія компенсується тривалим часом дії. А крім того, не забувай, що «структура», створена людиною, «прив'язана» до цієї людини, допоки жива ця людина, і живить її, або ж допоки не зруйнується сам амулет. Ще раз згадай: подібне взаємодіє з подібним, а більш сильне пристосовує, переробляє більш слабке під себе.

– А якщо той, кому призначений амулет, сильніший за того, хто його виготовив, то що: амулет не діятиме?

– Не лише не діятиме, а навіть може переналаштуватися під нового господаря, стане його часткою і його продовженням і, водночас, зброєю проти старого, почне впливати уже на нього. Подібний вплив можна помітити на, здається, простій, але доволі розповсюдженій речі. Мова про фотографії,

які дарують хлопці й дівчата один одному для того, щоб вони нагадували об'єкту зацікавленості про зацікавлену особу. Фото людини несе в собі частку цієї людини і пов'язане з нею допоки вона жива. Помирає людина – «помирає» фото. Але поки жива людина, а її фото інша людина носить при собі, це фото буде впливати на неї. Водночас вороже налаштована до тебе людина, маючи твою фотографію, може через неї впливати на тебе. І не лише через фотографію, а й через яку завгодно річ, що завжди поруч з тобою. Недаремно мати, виряджаючи сина у дорогу, одягала його у вишиту сорочку і давала вишитий рушник, а батько давав не лише особисто зроблене спорядження, а ще й трішечки рідної землі, щоб вони супроводжували й охороняли сина в небезпечній далекій дорозі. Звичайно, в даному випадку йдеться не про «домовиків», а про те, що все пов'язане з усим. І не лише у видимому людині просторі. Мова про те, що, на відміну від видимого тіла, людина має і невидимі тіла, а в них невидимі оку очі, вуха (якщо їх так можна назвати) та інші органи взаємодії з оточуючим середовищем. Розуміється, з середовищем тієї самої природи, бо фізичні речі взаємодіють із фізичними, інформаційні з інформаційними, духовні з духовними і так далі. Тож коли розмова йде про обереги й амулети, то останні є розбудовою і продовженням тіл звичайній людині невидимих. Необхідно також зауважити, що якщо людина не має вищих тіл або ж вони «примітивні», то, звичайно, через

те, що відсутнє або неповноцінне, вплинути на неї неможливо.

– Якщо я правильно зрозумів, позбувшись амулета або знищивши його, можна нейтралізувати поганий вплив на себе?

– І так, і ні. Якщо зацікавлена особа (або «домовик») знає про те, що ти позбувся його впливу, вона шукатиме інших шляхів

до тебе. Щоб знищити Кащея, необхідно було вбити його самого, потім качку, що з нього вилетіла, потім зайця, потім відімкнути скриньку, що була в зайцеві, знайти там голку-монаду (насінину), з якої зростає Кащека, і лише тоді можна позбутися Зла. Але й це ще не гарантія того, що зі Злом буде покінчено.

– Що ти маєш на увазі?

– Бачиш, наш Всесвіт полярний. В усьому є дві сторони: де плюс – там і мінус, де один полюс магніта – там і другий, де ліве – там і праве, де говоримо про холодне – там знаємо, що є гаряче; у кожного питання є дві відповіді: «так» і «ні». Тож допоки існує Добро, існуватиме й Зло, особливо зважаючи на те, що, найчастіше, те, що є добром для одного, буде злом для іншого, і навпаки. На обмеженій території, чи то є планета, чи Всесвіт, розширення впливу і покращення умов для одного призводить до погіршення умов для другого; для першого це «добро», а для іншого – «зло».

– Виходить, що не існує «абсолютного зла»?

– І так, і ні. Кожне добро і зло існують до того часу, поки не закінчиться те чи інше дійство, той чи інший етап у житті людини, народу, планети, Всесвіту. І якщо знищити «чашу Кащея», це не значить знищити саме «зло», особливо, коли воно пустило глибоке коріння як у Світі Земному, так і в Світі Невидимому. Якщо Царевич чи інший казковий герой, знищивши Кащеку, залишиться царювати в його замку, сяде на його престол, отримає в покору його слуг і воїнство, то небагато знадобиться часу, щоб він став новим Кащекою, щоб оточення переформувало його під себе, зробило його новим носієм зла (яке з боку царства Кащеки є добрим, бо живить його). У нового Кащеки не буде «голки-живи», він буде лише копією-імітатором, але, як і попередній Кащека, носієм зла. Щоб знищити зло, недостатньо знищити корінь, необхідно знищити саме дерево, бо в сприятливих умовах воно дасть

нове коріння і розсіється новим насінням, зросте новими деревами зла.

– А можна, не руйнуючи «царства Кащеки», перебороти, перебудувати його?

– Можна, але, частіше, краще переорати поле і засіяти знову. Рідко те, що призначене для одного дійства, краще, або хоча б не гірше для іншого. Ось тобі приклад: Московський Кремль и Красна площа біля нього. Московський Кремль був побудований для захисту влади Москви і Московії від ворогів, зовнішніх і внутрішніх. Але нестримне золотоординське бажання володіти світом, безперервна внутрішня боротьба за владу призвели і призводять до безмежного кровопролиття. Навіть Красну площу назвали так тому, що майже тисячоліття тут ллється кров, живить те страшне, демонічне утворення, що страшною потворою, її хижими пазурами-щупальцями вповзає в обійстя не лише завойованих територій, придушуючи які завгодно прояви до незалежності, але й домівки сусідів. І так буде до тих пір, поки центром, замком московського Кащеки буде Кремль з Красною площею, з демонстрацією і парадом сили на ній. І який би новий президент не прийшов на зміну старому в Росії – Татарії, він буде виконувати роль нового Кащеки. Для того щоб Росія змінила свій статус, необхідно перенести її столицю в інше місце і побудувати її в іншому вимірі людяності й духовності.

Звичайно, Москва є лише прикладом. У кожній країні є свій «домовик-егрегор», який, подібно людині, має гарні й погані риси і який, зазвичай, прив'язаний до якоїсь культової споруди: храму, будинку влади, в'язниці, військових укріплень, пам'ятників.

Так, символом Єгипту є піраміди, Франції – Ейфелева вежа, Сполучених Штатів Америки – статуя Свободи, але, поміть собі, в терновому вінці. Це свобода, закута в колючий дріт долара тими, хто володіє ним і використовує його, як кровопивці присоски, по відношенню до своїх громадян і всіх народів світу. Подивись на символи країни, і ти зрозумієш, з яким домовиком, демоном-егрегором маєш справу.

– А Україна має свого «егрегора», свого «домовика»? І якщо так, то який він?

– Свідомість національного домовика – це не лише місце його прив'язки. Це ще й те, що називається «міфом» народу, до якого входять мова, пісня, казки й легенди, звичаї й життєві орієнтири, світогляд і морально-етичний кодекс. Все перелічене, найчастіше, прив'язане або до ансамблів споруд або до взагалі окремих форм і структур. В Україні найбільш визначним місцем донедавна була Києво-Печерська лавра як символ моральності і духовності суспільства, символ відсторонення від зла і водночас незахищеності від нього, бо в багатьох випадках Слово Боже меча не зупинить, для цього треба, щоб сам «Меч» розумів Слово Боже. А тому кажуть: на загрозу меча мечем відповідають. Після оголошення незалежності України і відокремлення від Московської патріархії частини церков виникло й кілька центрів прив'язки національного егрегора, що поєднались в єдине ціле в листопаді 2004 року на Майдані Незалежності. Саме тоді, в промерзлу наскрізь осінню пору, можна було спостерігати надзвичайно рідкісне явище в історії людства, а для багатьох країн взагалі невідоме – сходження Роду («деміурга» по-грецьки) в

народ. Той, хто був у той час на Майдані або спостерігав за подіями на ньому, міг побачити якесь благодатне сяйво любові, взаємопов'язаності й взаєморозуміння, відповідальності за долю своєї країни, за майбутнє дітей й за майбутнє Роду. То був час неповторності, вирішальний і визначальний час для сьогодення і майбутнього України, а тому день утворення Майдану має стати національним святом, як свято Роду України! Наразі все вороже, хиже в Україні робить неймовірні зусилля, щоб принизити, облити брудом, викоринити із свідомості цю непересічну для кожного дійсного українця подію, але зерно зійшло і в майбутньому розростеться в могутнього тисячолітнього дуба народу, якому Всевишнім заповідано бути Провідником людства на Шляхах в Майбуття! Віднині саме Майдан Незалежності з деякими його спорудами став місцем прив'язки національного егрегора. Але формування як місця прив'язки, так і самого національного егрегора знаходиться лише в початковому стані, він ще дуже слабкий, в той час як потужні егрегори країн-сусідів, і не лише, за всякої нагоди намагаються «відкусити» якомога більший шмат від України. І, в першу чергу, це стосується Росії та Ізраїлю, Китаю і Сполучених Штатів Америки. Хоча й у меншій мірі, але те ж саме стосується Туреччини, Румунії та деяких інших країн.

Якщо уявити вплив Роду етносу через національного егрегора, як його породження знизу на народ України, наприклад, у вигляді яскравого світла, то найяскравішим воно буде над заходом, слабкіше над північчю країни, ще слабкішим над центром, сірим над сходом. І майже повна темрява панує над південним сходом, над Кримом і Одесою. На південному сході і в Криму, де значна частина населення тюркського походження, що генетично тягнеться до Росії-Тартарії, розповзлися щупальці кремлівського демона, а над Одесою, що закладалась як торговельний вузол царської Росії і де утворився з самого початку єврейський домовик, ніяк не розсіється туман єврейського егрегора. Але і в цих місцях на темному небосхилі вже спалахують перші зірочки, що з часом переростуть у сяйво розуміння хто є хто, в сяйво любові до свого Роду і до своєї країни.

– То яким же має стати Майдан Незалежності, щоб наша країна була прикладом людяності, розуму, духовності;

всього того, до чого прагне людина на Шляху Сходження до Горнього, до Вишнього?

– Навколо Майдану мають постати три величні споруди, три палаци. Кожен палац має символізувати одну з трьох складових буття природи і людини і біля кожного з них мають стояти боги-лицарі, патріархи Роду нашого. Перший палац-собор рожевого кольору має розповідати про Рід, про Україну, про Планету, про оточуючий нас Всесвіт. І має стояти біля нього бог-лицар, бог-захисник Роду – Один.

Другий палац-собор блакитного кольору – то палац Розуму, усвідомлення людської сутності і призначення, Шляху Даного, навчання і освіти, здобутків наших на цьому шляху. Біля цього палацу має стояти Орій, Дживи-бог, бог-учитель Роду нашого.

Третій палац-собор, золотом сяючий, має нести в собі найвищий аспект буття людства – духовності, творчості в душі, божої любові до всього сутнього, Шляху сходження до Горнього, до Вишнього. І біля нього має підноситися постать Роду нашого, бога Сварока, що тримає Землю в своїх руках. А в центрі площі має бути дзвіниця в сім поверхів як символ семи днів творіння Всесвіту з хрестом на вершині, утвореним двома променями: блакитним – розуму і золотим – духу, та сонцем на перехресті як уособленням Генія Сонця Ра.

Весь комплекс споруд має бути символом Всевишнього і нашого герба Трисила, в якому в якому фізична досконалість людей і країни поєднана з красою розуму і сяйвом духовності; як символ космічного призначення України в розвитку людства і нашої рідної планети у Всесвіті!

Заповіту

Заповіт Сварога, Сина Бога, Творця Світу Явленого (Заповіт Патріарха Орія)

Близько 2000 років до нової ери більша частина арійських племен під проводом Орія і його синів Тура і Сармата пішли з Семиріччя на Прабатьківщину. Наприкінці свого життя Орій отримав від бога Сварога «Заповіт аріям». У Книзі Велеса в дощечці Род III, сказано:

«Створені ви з праху земного. І будуть про вас казати, що ви сини Творця, і станете ви як сини Творця, і будете як діти мої, і Даждьбог буде батьком вашим! І його ви маєте слухатись, і Він вам укаже, що вам мати, і про те, що вам робити, і як говорити, і як творити.

І ви будете народом великим, і ви станете над світом, і підкоряться вам роди інші, які видобувають свої сили з камення, і творять чудеса – повозки без коней, і роблять різні чудеса без чарівників.

І тоді всякий із вас буде ходити як чарівник, і прожиток для воїнів буде створюватися за допомогою заклинань. Але воїни стануть рабами багатослів'я. І від багатьох тих слів ви позбавитеся мужності і станете рабами данини і золота, і за золото будете продаватись ворогам.

І тоді боги скажуть вам: «Любіть Заповіт батька Орія. Він для вас – світло зелене і життя! І любіть друзів своїх, і буде життя мирним між родами».

І відійдете ви від віри предків, і будете служити чужим богам, та буде нове явлення Заповіту, і буде повернення до віри батьків».

Вірою наших пращурів була Віра Відична. Основні закони принципи і догмати Відичної Віри подані в Велесовій Книзі.

Заповіт Ора русам

- Око (Дух Святий) одно визначає живу (долю, Шлях Даний) світу і людини.
- Ор прийшов від Сонця, щоб навчити людей (Слухайте і почувте!).

- Все має одяг (життєдіяльності), без нього тіло (монада) голе, (нічого) не варте. Тіло утримує Дух на Землі.
- Тіло (душа і розум) Ора – джерело могутності руса! (Бо).
- Людина має тіло Ора. Ви є ори, всі його діти, тіло Ора – це всі Ви.
- Земне ніщо перед небесним, але небесне – воно і в земному.
- Не те нас робить живими, що ми бачимо. Не земне дає життя, а небесне! (Тому).
- Ваша уява – це віра Ора! Ваша свідомість – це свідомість Ора. І якщо віра в Віру помирає, то й нова (віра) помирає.
- Ваша земна свідомість (поле вашого ока) обмежена. Маєте Ви не те, що можете.
- По Вашій вірі і розуму, по волі вашій міряє поле вашого ока. Око (Дух Божий). Без волі і розуму мети не досягнеш! Мета розум ховає!
- Воля ваша (прагнення, бажання, мета) має бути усвідомленою. Воля неусвідомлена небезпечна, пуста! Вона – руйнівна!
- Без розуму, лише в вірі, дія людини не гостра. Без дії ж (на Шляху Даному) Совість Божа (в людині) пуста.
- Пустота життя породжує пусту совість і пустий розум, Земне життя без дії (на Шляху Даному) пуста на небі!
- Без дії не подолати перепони, Оком визначені! Всі перепони Божі – то уроки школи земної для навчання і подолання!
- Кожному уроку (як і всьому, що є) свій час, тому помалу мету несить, але не стійте і не звертайте зі Шляху Даного Оком! Бо ви є ори всі! І всі ви під захистом Ора, будьте вільні!

Смарагдова скрижаль*. Заповіт Гермеса (героя-месника) Трисмигіста (тричі могутнього)

- Те, що наверху, – те й внизу! Велике в малому, а мале – в великому, щоб здійснилось чудо Одного-Єдиного!
- Всевишній – це все, що існує!
- Людина може зрозуміти лише маленьку частку з того, що є.
- Все в світі живе і рухається за єдиними законами і в одному ритмі!
- Все в світі полярне: добро протистоїть злу, праве – лівому та т. п.
- Все в світі побудовано за правилом ієрархії, ускладнення знизу вгору.
- Світ розвивається за задумом Всевишнього і нічого, просто так, випадково, в ньому не відбувається.

Шлях Праві. Заповіт Бога-Білояра

- Світ Явлений – це те, що минає, плинне.
- Світ Явлений створений і живе за законом Праві.
- Світ Духу (Наві) до Світу Явленого і після нього теж.
- В Світі Праві, і в Світі Наві теж, є Явлений Світ тутешній.
- Все, що відбувається в Яві, є наслідками того, що відбувається в Наві, в світі богів і духів. Війні на Землі передують війні на небесах.
- Творець Світу Явленого Сварок має два «крила»: біле і чорне, Білобога і Чорнобога.
- Білобог визначає долю Світу Явленого в Великий День Сварока, а Чорнобог – у Велику Ніч Сварока (що нині панує на Землі).
- Недалеко той час, коли почне обертатися Нове Колесо Сварока і почнеться новий відлік часу, новий День Сварока.
- Вже Мати Сва співає про День Той. Цей час за піснею Матері Сва настане.

* Скрижаль – від слів скрити і жало, або жива – тайна, скрита істина життя (смарагдове – зелене, символічний колір біосфери).

**Відповідь Святослава, Великого князя Русі,
матері княгині Ользі на вмовляння
прийняти християнство
(Фрагмент із поеми Святомила
«Песнь о побієнні іудейської Хазарії
Светославом Хоробре»)***

Помазаник, греками месією прозваний, розп'ятий на хресті, воскреснути не може. Ні князю, ні царю, ні богу із небуття повернути тіло тлінне не дано, як не дано повернути ріки назад. Ми смертні всі, лише думка безсмертна, що праведною душею і розумом вишині зоряній віддана. В ній енергія Сонця, восьмигранний промінь і всі колора, що ще Рай-дугою зовуться. Не вір, що думка брenna, як і тіло. На погребальних вогнищах згорає тіло, а думка лине до небес. В Сварожжі ще не всі пергаменти виписані, і письмена незримі, але живою енергією випромінені, кому призначені – тим будуть прочитані.

Греки і іудеї, чужі посланці, в ризах чорних і золотих хрестах лише з головою моєю Русь візьмуть від мене. Грек для іудея скот, і я, великий русів князь, на думку іудея, до скоту належу. Навіщо ж ти, княгиня руська, заповіти іудеїв, Ветхий і Новий, мені подаєш? Щоб я пучину зла, невимовним богом іудеїв створену, зазнав? Щоб добро своє залишивши, мені чуже, ілюзорне прийняти, як римляни безумні, що погібелі своєї імперії шукали? Рим упав не в бою, а тому, що душу свою на хресті розп'яв. І дух його перед своїм розп'яттям на коліна став!

Пагубою воздасться в поколіннях тому, хто ім'я батьківське забуде. І Землю, батьками зорану, ворогам, що братами рядяться, як хліб насущний від дітей своїх псам розламає, що ластяться до ніг за ситість і доброту, та зі злістю хижою в очах. Кожен має право розпорядитись своєю душею як хоче, але за народ наш і перед онуками його, я відповідаю, Великий Князь Русі. Не віддам я Русь за ілюзії віри Христової, за спалення книг наших!

Я знаю, дні мої служіння Русі пораховані, бо зрада лукавих уже чекає мене біля мого порога. І не вина в тому русичів, бо слов'янин не зрадить. Від іновірця, що другом

*Поема відома за книгою польського вченого Фаддея Воланського «пам'ятники писемності слов'ян до Різдва Христового». – Варшава, 1847.

рядиться, та від фальшивого, підставного родича**, в якому, відчуває моя душа, немає крові моєї, добра не чекаю, бо Вересниця*** з Гаруном блудила, і сина не мені, а Студенцю народила, Парсу на втіху. В пітьмі майбуття я бачу полум'я, пожежею Русь забагряниться.

Із «Повчання Володимира Мономаха синам»

Діти мої! Хваліть Бога! Любіть також людство. Не піст, не усамітнення, не монашество врятують вас, а благородні справи. Не забувайте бідних: годуйте їх і думайте, що всяке надбання є боже і доручене вам лише на час. Не ховайте багатство в надрах землі: це противно християнству. Будьте батьками сиріт,.. не давайте сильним губити слабих. Не вбивайте ні правого, ні винуватого: життя і душа християнина священні. Не називайте просто так імені Бога; давши клятву, не порушуйте її. Не оставляйте хворих; не бійтесь мертвих, бо всі вмиремо. Не майте гордині ні в умі, ні в серці, а думайте: ми не вічні, нині живі, а завтра в труні. Бійтесь всякої брехні, п'янства та шкідливих пристрастей, однаково пагубних для тіла і душі. Шануйте старих людей, як батьків, любіть юних, як братів... Шануйте гостя і іменитого, і простого, бо гості розповсюджують в чужих землях і добру, і погану про нас славу. Вітайте всяку людину, коли йдете мимо. Любіть своїх дружин, але не давайте їм влади над собою. Все добре пізнавши, ви повинні пам'ятати, чого не знаєте, тому навчатись. Батько мій (Ярослав Мудрий), сидячи дома, розмовляв п'ятьма мовами, за що поважали нас іноземці. Лінь – мати пороків, стережіться її. Людина повинна навчатись завжди: в дорозі, на коні. Вночі відпочивайте, але хай не застане вас сонце в постелі.

...Двічі розбивав я собі голову, пошкоджував руки і ноги, не боячись за життя в юності і не шкодуючи голови своєї. Але Господь беріг мене. І ви, діти мої, не бійтесь смерті, ні битви, ні звіра, а будьте мужами у всякому випадку, надісланому від Бога. Якщо проведіння визначило кому вмерти, то не врятують його ні батько, ні мати, ні брати. Варта божа надійніша людської.

**За історичною хронологією Володимир народився, коли Святославу було лише 13 років, а тому Святослав не визнавав його за сина.

***Вересниця, Гарун, Студенець і Парс – давньоруські назви Венери, Меркурія, Сатурна і Марса (Парс – гепард, можливо, мається на увазі не Марс, а Плутон).

Заповіт і присяга лицаря-характерника

1. З добрими намірами і помислами простягни руку першим і зроби добру славу і щирю послугу, не чекаючи у відповідь більшого.

2. Але тримай завжди напоготові гострий меч і швидку стрілу, щоб міг захистити свій дім, свою Батьківщину. На загрозу меча – мечем відповідають!

3. Допомагай тому, хто розбудовує життя, будує дім і робить добро, але знищуй того, хто руйнує і шкодить, несе смерть, негаразди, розтління, поневолення.

4. Якщо не слугуєш добрим справам – слугуєш ворогові, хто не протистоїть злу, той захищає його.

5. Не по словах, а по справах і їх наслідках пізнай друга і ворога.

6. Не вбивай життя, не руйнуй, не принижуй інших, а май в усьому почуття міри, межу дії і власне достоїнство.

7. Поважай усіх, але нікому й ніколи не дозволяй сісти тобі на шию і паразитувати на твоєму наРоді! Не дай нікому розділити твій дім, твою сім'ю, твій народ, бо розділене не встоїть!

8. Вдосконалюй і підтримуй своє фізичне тіло, розбудовуй свій розум через постійне навчання, виховуй себе і своїх близьких з вірою в осяйне майбутнє Роду!

9. Не бійся втратити фізичне тіло, лише б душа була неушкоджена. Бо хто втрачає душу – втрачає все. Важке рабство фізичне, найстрашніше – духовне!

10. Ніколи і ні за яких обставин не будь придатком чужої волі і чужої для твого Роду думки, керуйся власним серцем і власною головою.

11. Захищай не лише те, що є і маєш, а й минуле і майбутнє Роду. Пам'ятай, що ти не істота несвідома, а Син Божий, а тому в усіх справах і думках маєш бути Людиною.

12. Пам'ятай головну заповідь лицаря-характерника: «Перемога заради життя і в ім'я життя Роду, людства, планети, во славу Всевишнього!»

Т. Г. Шевченко

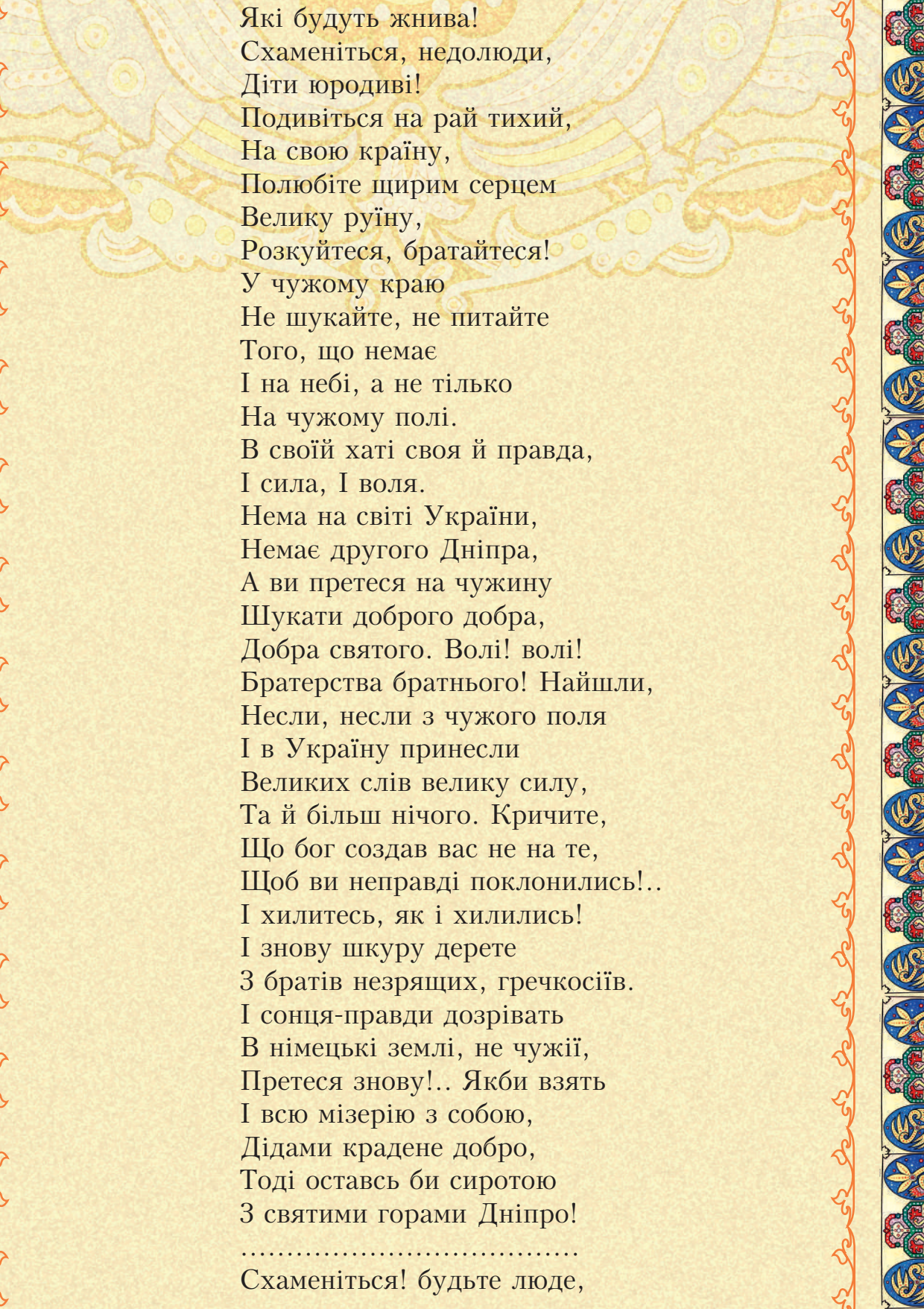

І МЕРТВИМ, І ЖИВИМ, І НЕНАРОДЖЕНИМ

землякам моїм в Україні
і не в Україні
моє дружнее

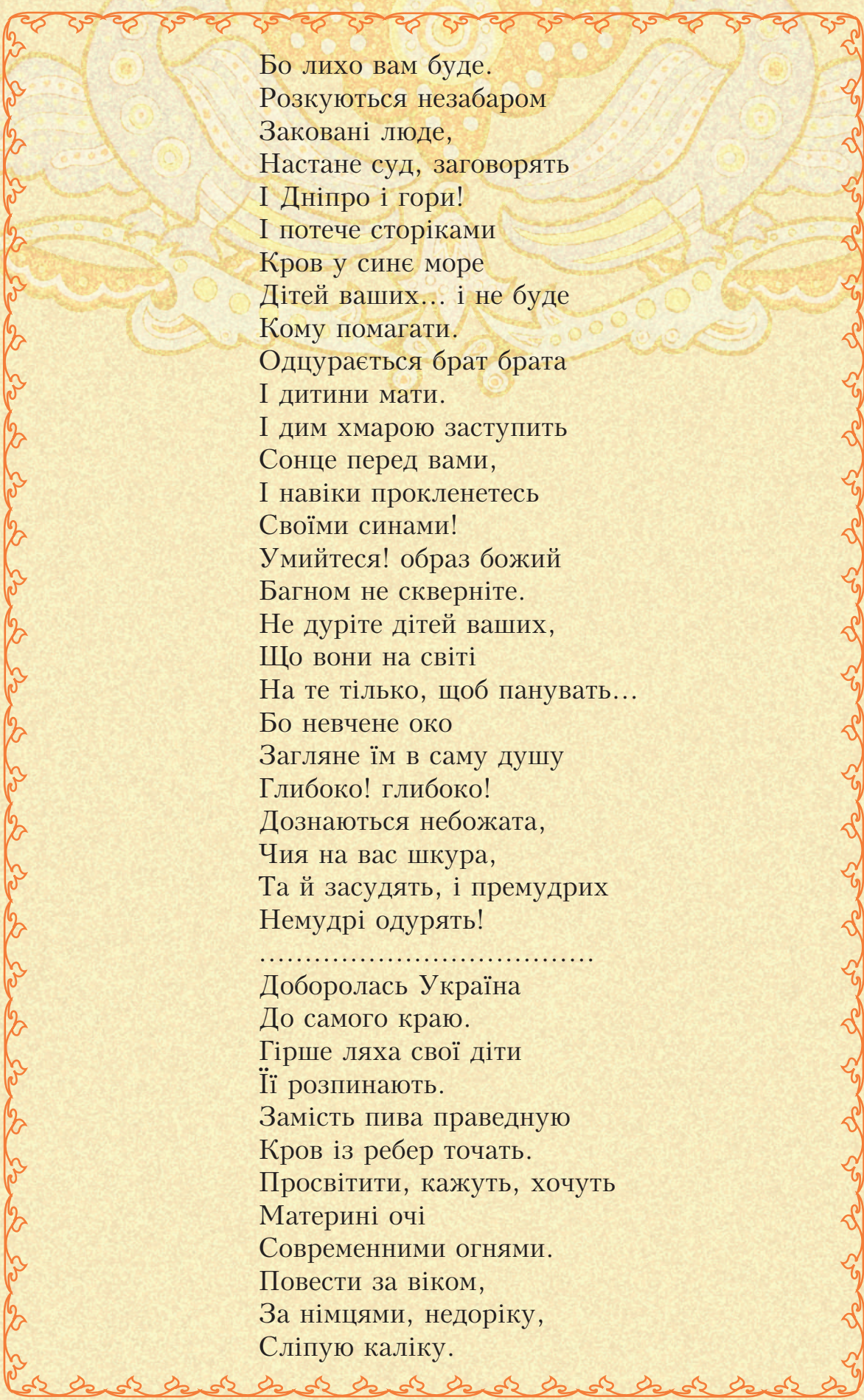

ПОСЛАНІЄ

І смеркає, і світає,
День божий минає,
І знову люд потомлений
І все спочиває.
Тільки я, мов окаянний,
І день і ніч плачу
На розпуттях велелюдних,
І ніхто не бачить,
І не бачить, і не знає —
Оглухли, не чують;
Кайданами міняються,
Правдою торгують.
І господа зневажають, —
Людей запрягають
В тяжкі ярма. Орють лихо,
Лихом засівають,

А що вродить? побачите,
Які будуть жнива!
Схаменіться, недолуди,
Діти юродиві!
Подивіться на рай тихий,
На свою країну,
Полюбіте щирим серцем
Велику руїну,
Розкуйтеся, братайтеся!
У чужому краю
Не шукайте, не питаєте
Того, що немає
І на небі, а не тільки
На чужому полі.
В своїй хаті своя й правда,
І сила, І воля.
Нема на світі України,
Немає другого Дніпра,
А ви претесь на чужину
Шукати доброго добра,
Добра святого. Волі! волі!
Братерства братнього! Найшли,
Несли, несли з чужого поля
І в Україну принесли
Великих слів велику силу,
Та й більш нічого. Кричите,
Що бог створив вас не на те,
Щоб ви неправді поклонились!..
І хилитесь, як і хилились!
І знову шкуру дерете
З братів незрящих, гречкосіїв.
І сонця-правди дозрівать
В німецькі землі, не чужії,
Претесь знову!.. Якби взяли
І всю мізерію з собою,
Дідами крадене добро,
Тоді оставсь би сиротою
З святими горами Дніпро!
.....
Схаменіться! будьте люде,

Бо лихо вам буде.
Розкуються незабаром
Заковані люде,
Настане суд, заговорять
І Дніпро і гори!
І потече сторіками
Кров у синє море
Дітей ваших... і не буде
Кому помагати.
Одцурається брат брата
І дитини мати.
І дим хмарою заступить
Сонце перед вами,
І навіки прокленетесь
Своїми синами!
Умийтесь! образ божий
Багном не скверніте.
Не дуріте дітей ваших,
Що вони на світі
На те тільки, щоб панувать...
Бо невчене око
Загляне їм в саму душу
Глибоко! глибоко!
Дознаються небожата,
Чия на вас шкура,
Та й засудять, і премудрих
Немудрі одурять!

.....
Доборолась Україна
До самого краю.
Гірше ляха свої діти
Її розпинають.
Замість пива праведную
Кров із ребер точать.
Просвітити, кажуть, хочуть
Материні очі
Современними огнями.
Повести за віком,
За німцями, недоріку,
Сліпую каліку.

Добре, ведіть, показуйте,
Нехай стара мати
Навчається, як дітей тих
Нових доглядати.
Показуйте!.. за науку
Не турбуйтеся, буде
Материна добра плата.
Розпадеться лúда
На очах ваших неситих,
Побачите славу,
Живу славу дідів своїх
І батьків лукавих.
Не дуріте самі себе,
Учітесь, читайте,
І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь.
Бо хто матір забуває,
Того бог карає,
Того діти цураються,
В хату не пускають.
Чужі люди проганяють,
І немає злону
На всій землі безконечній
Веселого дому.
Я ридаю, як згадаю
Діла забуті
Дідів наших. Тяжкі діла!
Якби їх забути,
Я оддав би веселого
Віку половину.
Отака-то наша слава,
Слава України.
Отак і ви прочитайте,
Щоб не сонним снились
Всі неправди, щоб розкрились
Високі могили
Перед вашими очима,
Щоб ви розпитали
Мучеників: кого, коли,
За що розпинали!

Обніміте ж, брати мої,
Найменшого брата, —
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати.
Благословить дітей своїх
Твердими руками
І діточок поцілує
Вольними устами.
І забудеться срамотна
Давня година,
І оживе добра слава,
Слава України,
І світ ясний, невечірній
Тихо засіяє...
Обніміться ж, брати мої,
Молю вас, благаю!

Козаки в степу. Худ. С. І. Васильківський

Шлях до Вишнього

Шлях Праві – це шлях до Бога, шлях у відповідності з призначенням на Землі. Шлях Праві – це шлях духовного зростання, це життя по правді, відповідно з відичними законами, це підтримка кастовості суспільства і вічової влади. За Велесовою книгою князі і вожді мають вибиратися вічем – всіма дорослими. «...І ось в старі часи багато родів мали вождів, яких вибирали старійшини на вічі. І ми мали князя, який обирався на сім коло (сім років). І всяким родом правив чарівник, і жертви творив. І всякий рід мав старого чарівника, який на Родогощі служив. І це було Прав'ю».

Підіймаючись до Всевишнього, Людина має пройти чотири ступеня.

Перший ступінь – це шлях служіння рідним і суспільству. На цьому етапі необхідно:

- розвинути в собі культ сім'ї, родини, батьківщини;
- навчитися жити за принципом – «не нашкодити»;
- дотримуватись ідеалів добра, справедливості, людяності, служіння;
- вести себе з повагою до оточуючого, розумного, живого Всесвіту;
- жити за законами гармонії з навколишнім середовищем;
- нести відповідальність за слова і вчинки, що принижують людську гідність і людську сутність;
- турбуватися про близьких і рідних, про оточуючу природу, допомагати беззахисним, хворим, тим, хто потрапив у біду не з власної волі.

Другий ступінь – це шлях знання, шлях пізнання Законів Буття. На цьому шляху необхідно вчитися, вчитися і ще раз вчитися з тим щоб:

- розкрити свідомість й не дати їй «зацементуватися» з роками;
- навчитися самостійності й творчості в кожній справі;
- бути винахідливим і завжди шукати кращий варіант;
- не росли в свідомості бур'яни, щоб вона засівалася, перш за все, добрим і вічним;
- розрізняти слова, бажання і наслідки; поняття: хочу, могу й треба; розуміти, що кінцевий результат залежить не

від слів, а від їх реалізації. Бо казав Ісус Христос: «Не за словами, а за справами їхніми пізнаєте їх»;

– усвідомити, що основа успішного навчання – повторення й закріплення пройденого, що це рух по спіралі;

– відрізнити важливе від другорядного, ядро знання від його периферії;

– свідомість була не руйнівною, а будувалася в гармонії з розумністю оточуючого Всесвіту;

– рівень свідомості і висоти сходження залежав від рівня проблем і задач, що вирішуються, від мети, яку ти ставиш в житті і якої маєш досягнути.

На шляху пізнання маємо пам'ятати, що шлях пізнання звивистий: те, що сьогодні абсолютна істина – завтра відносна істина; а тому важливо, щоб Людина мала чисте серце і йшла під проводом учителів добра і світла. І якщо на цьому шляху Людина уникає спокуси порожнього мудрування, не загордилась, усвідомила малість своїх знань і те, що є непізнаване, безмежне; те, що за межами нашого світу; зрозуміла, що у Світі є Причина, то така Людина наблизилася до третього ступеня.

Третій ступінь – це шлях оволодіння знаннями духовними. Йдучи цим шляхом, Людина має перш за все:

– розкрити душу для безмежного сходження Духу Господнього;

– жити за принципами всеосяжної любові й власної жертовності перед Богом, природою, людством, Родом і родиною, не принижуючи гідність власну і гідність інших, шануючи старших і менших;

– мати територію власного «Я», територію творчості душі, на якій би вона зростала й міцніла;

– мати етичну межу, нижче якої вона не зможе опуститися ні за яких обставин, межу людської гідності і людської сутності;

– жити в духовній гармонії з оточуючим Всесвітом, за заповідями великих Духотворців минулого й сучасності, за правилами екології душі й розуму;

– йти шляхом духовного очищення через усамітнення і молитву, через сповідь і прощення.

На шляху оволодіння знаннями духовними Людина обирає духовного наставника – вчителя і стає послухником – учнем. Після цього Людина стає сама духовним учителем, волхвом, чарівником, або священиком.

Найвищий ступінь – четвертий. Той, хто зійшов на нього, стає вчителем учителів; тим, хто будить Волю Людства, Побудом, Буддою. Побуд – це духовний Учитель, що став просвітленим. Побуд може піти з Землі для служіння Всевишньому, може повернутися на Землю, щоб нести Слово і Волю Всевишнього. На шляху служіння Всевишньому Побуд несе людям:

- закони Шляху Праві;
- закони Шляху Даного;
- закони Шляху Очищення.

Побуд має донести людям усвідомлення не випадковості життя й його подій, допомогти в визначенні Меті і в пошуку засобів вирішення високих завдань, що стоять перед людством і окремою Людиною; навчити долати перешкоди і незгоди; розрізнати дійсні й ілюзорні цінності буття, на власному прикладі показувати необхідність і важливість сходження Людини до Горнього, до Вишнього; на прикладі власної жертвовності навчати інших жертвовності і служінню Всевишньому, прищепити рівень космічного погляду, свідомості, мислення і духовного зору на буття власне і Буття Всесвіту.

Шлях Даний – це шлях призначення на Землі, це доля Людини, її земне коло Буття, коло Самсари. Кожний наступний крок Людини – це уроки, які вона має засвоїти, й задачі, що має вирішити в даному втіленні, це наступний клас школи земної. Для того щоб Людина могла виконати призначене їй, вона має у цьому житті набути досвіду і знання для виконання майбутньої ролі у Всесвіті. В цьому житті вона має отримати те, що знадобиться для вирішення задач наступного. І якщо людина йде шляхом свого призначення, Шляхом Даним, то в відповідний час їй зустрінеться необхідна людина і необхідна книга, і події будуть розгортатися найліпшим чином. Якщо ж людина збилася з дороги, марнує час і нівечить життя, то отримуватиме попередження і синці, а негаразди переслідують доти, доки вона не повернеться на шлях навчання і служіння.

Як визначити шлях своєї долі, Шлях Даний? Відповідь кожен має знайти в собі самому, маючи на увазі, що не буде підбирати Людина все те, що лежить на дорозі, а лише те, що може знадобитися в майбутньому, те, що їй необхідно для наступного кроку. Тож досить лише уважно придивитися до

самого себе, щоб зрозуміти сенс власного буття й усвідомити шлях своєї долі.

Шлях Даний – це не шлях розваг і байдикування. Не зрозуміє Людина болю іншої, якщо у самої не боліло, того, хто плаче, якщо сама не плакала, а ситий – того, хто голодний. Біль і радість, здобутки і втрати даються Богом Людині по силі її, як уроки на майбутнє, якщо вона йде шляхом своєї долі. І чим важчі уроки, тим більші досягнення на шляху сходження. Кожний має пам'ятати, що кожний день і кожний час людина має не прогуляти, і не бігти в піні за ілюзією, а прожити і пережити.

Шлях Очищення – це шлях прийняття рішення, це підготовка до духовного контакту з Всевишнім через піст (фізичне очищення), усамітнення (очищення свідомості) і сповідь (духовне очищення). Тривалість і глибина очищення залежать від ступеня сходження Людини до Всевишнього, від Шляху Праві. Шлях Очищення – це шлях жертвовності й прощення, це глибинне усвідомлення важливості й необхідності пройти призначене, це життя за заповідями Божими: не нашкодь, не бери чужого, не перелюбствуй, не бреш, не пий спиртного і не вживай наркотиків, не принось неправдивої клятви, не лицемір, не переступай межу людської сутності, не зраджуй, стався до інших так, як хочеш, щоб ставились до тебе, люби Господа.

Закон Кари. Щоб ніхто не зміг змінити сюжету втілення Задуму Всевишнього й Всесвіті діє закон Кар(м)и, що повертає всі процеси і події при їх відхиленні в русло Творіння. Закон Кари – це закон відповідальності минулого й даного перед майбутнім, це відповідальність за чотири Гріхи Людства: першородний, батьківський, людський і власний. Першородний гріх – це гріх людини – хижака від природи, її руйнівника; за батьківський гріх до четвертого покоління відповідають діти, онуки і правнуки; людський гріх проявляє себе у законах і моралі суспільства. За ці гріхи Людина відповідає впродовж власного життя. За четвертий гріх – власний відповідальність починається зразу і продовжується на шляху нових народжень до вичерпання покарання.

Закон Кари не діє лише в випадку, коли Людина неухильно йде Шляхом Даним, Шляхом Долі, бо на цьому шляху «порушення» є передбаченими і несуть позитивні для Всесвіту зміни згідно з Задумом Творця.

Морально-етичний кодекс

Все суще єдине і все має своє призначення,
Свій шлях і свою долю.

Не існує території і простору не зайнятих іншими
І не можна заходити в чужий дім без запрошення:

Тож не маємо права ні втручатися,
Ні приймати рішення за інших,
Ні судити їх, не знаючи їх.

Але не маємо права і сидіти осторонь,
І спостерігати здалеку,

Коли інші в нерозумінні своєму

І в жадібності низькій своїй
Руйнують наш загальний Дім
І душі людські!

Бо не розуміють, що все взаємозалежне,
Взаємопроникне і взаємопов'язане!

На загрозу меча – мечем відповідають!

Завжди і всюди маємо визнавати закони Всесвіту

І слідувати принципам його будови і розвитку;

Не принижуючи себе і поважаючи всіх

В Ієрархії Земній і Небесній, з любов'ю і надією,

Але завжди і у всякій справі залишаючись Людьми –
Дітьми Божими!

Пам'ятаймо, що кожен крок Людства –

Це ще один крок в Задумі Божому!

Життя наше нам дароване Богом

Не для того, щоб ми його проспали, чи пробайдикували,

І не для того, щоб після нас залишились гори сміття

і море помиїв,

А щоб прожили кожний день і кожний час,

Бо кожна мить неповторна!,

І все в житті нашому для чогось та призначене!

Кожного дня маємо звітувати перед Богом

Про бодай невеликі, але добрі справи свої;

Про досягнення в пізнанні Всесвіту, в єднанні з ним,

В поглибленні Розуму і в піднесенні Душі!

Людина має навчатись завжди і всюди. Все життя!

Маємо пам'ятати: в усіх справах і вчинках наших,
Що не душа має обслуговувати тіло,
А тіло – Душу!

Від самого початку не існує нічого назавжди доброго
і поганого.

Ніхто нікого у Всесвіті, просто так, нізачо, не карає.
І зла ніхто упереджено проти когось не носить.
І кожне випробування Людині дається Богом по силі її,
І нічого зверх того!

Все інше від низької суті самих людей...

Пам'ятаймо, що в житті за все маємо платити
І що борги наші віддавати дітям нашим!

То ж старайтесь віддавати, а не брати!

Не спокушувати ні Бога, ні Долю,

Ні братів менших без необхідності!

Не буде Бог вирішувати за нас те,

Що маємо самі вирішити!

Людина – сіль Землі. Якщо ж сіль стане прісною,

То на що вона придатна?!

Хіба, щоб викинули її геть, щоб топтали її!

Не може бути людина ні «холодною» – ні «гарячою»!

Якщо вона не слугує добрим справам,

То нехай не втішає себе, що не робить злого,

Бо слугує ворогам своїм!

Хто не протистоїть злу, той допомагає йому!

Не має нічого важливішого в житті Людини

Ніж продовження Роду свого,

Ніж відтворення живого Всесвіту!

То ж найсвятішими

І непорушними в житті нашому

Мають бути сім'я, родина, ненька!

І не існує вищого слова, як Мати-Берегиня!,

Мама, яка за благословенням Божим дарує нам життя!

Кохання дано Людині для продовження Роду,

Життя в ім'я життя,

А не для задоволення низьких інстинктів,

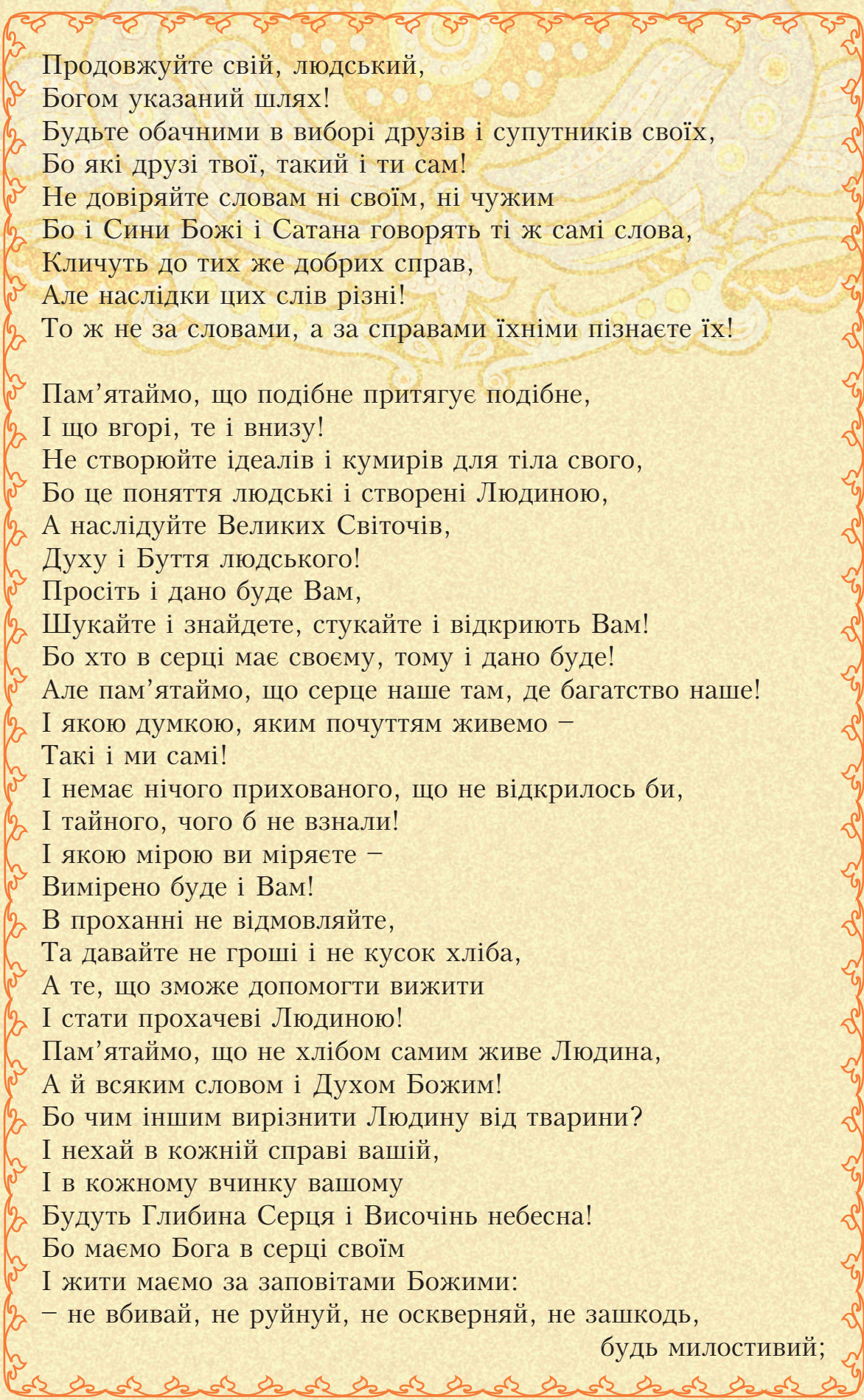

Бо то не кохання, а проституція душі і тіла.

Тож те, що Бог поєднав –

Ніхто нехай не роз'єднає!
В сім'ї не існує «Я», а лише «Ми»
І наше майбутнє – діти:
Хто не розуміє цього – не має права
Ні на людське кохання, ні на своє майбутнє!

Ми всі різні, але всі ми діти одного батька – Бога,
Не роботи – а Сини Божі!
І батько наш очікує від нас не беззастережної покори
І не безумовного виконання призначеного!
А синівської любові, поваги і співтворчості!
Щоб діти Його були достойними
Свого високого звання і призначення!
Доля наша – робити благородні справи,
Бо все, що маємо і що дано нам, –
Те дано на час! І не для того,
Щоб тримали під замком
Чи розпорошували за вітром,
А для добрих справ!
Бо любимо людей за добро, яке їм робимо,
І ненавидимо за зло, що їм спричиняємо!
Пам'ятаймо, що Людина Світло Світу,
То ж не збирайте скарби на Землі,
Де міль поїдає і іржа точить,
І де злодії підкопують і крадуть,
Бо на небі потрібні не цінності тіла,
А скарби розуму і духу!

З добрими помислами ідіть першими на зустріч з іншими,
Першими протягніть руку
І першими привітайте зустрічного!
Першими зробіть добру послугу,
Не чекаючи у відповідь більшої.
І не відповідайте на зло з боку інших,
Бо не відають, що роблять...
Коли гавкає чи кусає Вас пес,
То невже гавкаєте у відповідь і кусаєте його?
Пам'ятайте, що лихослів'я, жорстокість і злість –
Це прояви низької, тваринної суті!
Прийміть міри захисту і, не зважаючи ні на що,

Продовжуйте свій, людський,
Богом указаний шлях!
Будьте обачними в виборі друзів і супутників своїх,
Бо які друзі твої, такий і ти сам!
Не довіряйте словам ні своїм, ні чужим
Бо і Сини Божі і Сатана говорять ті ж самі слова,
Кличуть до тих же добрих справ,
Але наслідки цих слів різні!
То ж не за словами, а за справами їхніми пізнаєте їх!

Пам'ятаймо, що подібне притягує подібне,
І що вгорі, те і внизу!
Не створюйте ідеалів і кумирів для тіла свого,
Бо це поняття людські і створені Людиною,
А наслідуйте Великих Світочів,
Духу і Буття людського!
Просіть і дано буде Вам,
Шукайте і знайдете, стукайте і відкриють Вам!
Бо хто в серці має своєму, тому і дано буде!
Але пам'ятаймо, що серце наше там, де багатство наше!
І якою думкою, яким почуттям живемо –
Такі і ми самі!
І немає нічого прихованого, що не відкрилось би,
І тайного, чого б не взнали!
І якою мірою ви міряєте –
Вимірено буде і Вам!
В проханні не відмовляйте,
Та давайте не гроші і не кусок хліба,
А те, що зможе допомогти вижити
І стати прохачеві Людиною!
Пам'ятаймо, що не хлібом самим живе Людина,
А й всяким словом і Духом Божим!
Бо чим іншим вирізнити Людину від тварини?
І нехай в кожній справі вашій,
І в кожному вчинку вашому
Будуть Глибина Серця і Височінь небесна!
Бо маємо Бога в серці своїм
І жити маємо за заповідями Божими:
– не вбивай, не руйнуй, не оскверняй, не зашкодь,
будь милостивий;

- не слугуй своєму его, не лицемір, не виставляй добро на показ, не лжесвідчи;
- не заздри, не бажай створеного іншими;
- не суди не знаючи і не розуміючи, щоб і сам непідсуден був;
- всяку роботу Божу, призначену тобі, виконуй з задоволенням, творчо, з любов'ю;
- не принижуй ні себе, ні інших, завжди пам'ятай, що ти – Людина!;
- не обіцяй зверх того, що можеш виконати, і не принось неправдивої клятви, але виконуй перед Господом клятви твої;
- в усякій справі і в думках своїх завжди май почуття міри, відповідальності і відчуття межі;
- шануй батька і матір, виховуй дітьми Божими дітей своїх;
- вдосконалюй себе, підтримуй і розвивай своє фізичне тіло, свій розум і свою духовність; і всяку добру справу не відкладай на потім, якщо можеш зробити її сьогодні і зараз;
- стався до інших так, як бажав би, щоб ставились до тебе;
- полюби всією душею і всім серцем своїм Бога, що дарував, тобі життя, і радість бути, жити, любити, творити, сподіватись.

Один раз на рік, як і всі люди на Землі,
Маємо пройти очищення душі –
Через Сповідь перед Богом
І наодинці з Богом;
Очищення свідомості – через усамітнення
І відхід на час від справ мирських;
Очищення тіла через піст –
Не вживання їжі тваринного походження,
В час перед зимовим сонцестоянням.

Головними святами в житті нашому мають бути:
Різдва – народження Бога-Сина, Творця Світу Явленого,
В час зимового сонцестояння;
Великодня – час воскресіння і час зміни Чорнобога Білобогом,
В час весняного рівнодення;
Троїці – свято єдності трьох космічних сил,
Що визначають Буття Всесвіту,

В час літнього сонцестояння і
Покрови – Матері Світу, Духу Явленого, що захищає нас
І дає віру і надію на продовження життя,
В час осіннього рівнодення, в час згасання життя.

Кожного дня відходячи до сну, маємо згадати день минулий, сповідуватись перед Богом про хоча б і невеликі, але добрі справи свої; з синівською любов'ю і повагою подякувати за день прожитий, і попросити благословіння для добрих справ дня наступного.

І маємо звернутись до Бога з молитвою, що заповідав Ісус Христос:

«Отче наш, Який на Небесах і в серцях наших! Хай святиться ім'я Твоє, хай пребуде царство Твоє і воля Твоя, скрізь і навіки! Хліб насущний дай нам сьогодні, і прости нам борги і гріхи наші, як і ми прощаємо боржникам нашим. І відверни нас від спокуси і дай нам сили в усякій справі Божій залишитись Людьми – Дітьми Божими, і волю, щоб пройти і виконати призначене нам. І врятуй нас від лукавого, і допоможи встояти перед лицем його, бо Твоє – царство, і сила, і слава навіки! Амінь».

Карби сім'ї, родини, етносу. Етнічні засади сім'ї й Роду

Продовження Шляху земного неможливе без самовідтворення Родової гілки, сім'ї й народження дітей. Життєутворюючим елементом Роду є сім'я. Важливим елементом міцності сім'ї є піклування про дітей як майбутнє Роду. Найкращим засобом для вирішення земних задач є генетично-спадкове тіло Родової гілки. Щоб людина могла повернутися на Землю, вона повинна виростити дітей, а діти – онуків. Без дітей засихає Родова гілка, й подальший Шлях Сходження для людини є проблематичним.

Для тих, хто створює сім'ю, хто дбає про майбутнє, необхідно пам'ятати і дотримуватися наступних заповідей:

- які батьки, такі і діти (закон євгеніки);
- цнотливості (хто зрадив сім'ю один раз, швидше за все зрадить і знову);
- телегонії, згідно з якою перший статевий контакт призводить до перебудови функцій жіночого організму, в результаті чого жіночий організм і діти від іншого чоловіка несуть в собі ознаки першого партнера;
- із вступом у шлюб закінчується «я» і в подальшому має бути лише «ми», наша сім'я, наші діти;
- за батьківські гріхи розплачуються діти до четвертого покоління;
- і головне, без сім'ї у людини немає майбутнього, а в етносу – без дитинства і його виховання.

Процес виховання майбутнього особистості й відтворення українського етносу має будуватися на:

- вірі в космічне призначення й космічні задачі етносу;
- на знанні й розумінні принципів будови Всесвіту і людського суспільства;
- на творчій думці і творчій діяльності, на вихованні непересічних особистостей;
- на безперервній праці тіла, розуму й душі, на шляху рішення етнічних задач і задач людства в цілому;
- на морально-етичному кодексі на принципах «не нашкодь», «віддай більше, ніж береш», на екології не лише навколишнього середовища, а й на екології розуму й душі;

– на взаємоповазі поколінь і, перш за все, дітей до батьків;

– на розумінні різниці між поняттями «хочу», «можу» і «треба», та їх поєднанні у вирішенні задач етнічних та особистих;

– на розумінні того, що насолоди, перш за все фізіологічні, тваринні, є першим чинником руйнації не лише особистості, а й етносу. Не душа має обслуговувати тіло, а тіло є інструментом душі;

– на почутті міри й межі в усьому. Надлишок такий же шкідливий, як і відсутність необхідного;

– на розумінні того, що перепони й «синці» на Шляху Сходження мають «не заважати», а бути інструментом інтелектуального й духовного зростання особистості й етносу;

– на взаємоповазі всіх народів, етносів, у тому числі і в Україні, за умови: поважай і цілуй, але ніколи, ні за яких обставин не давай нікому сісти тобі на шию, паразитувати на тобі;

– на заповідях Шляху Сходження, на заповітах батьків, на вірі і любові до Всевишнього.

У процесі виховання і розбудови свідомості дитини українець має спиратись на етнічні інваріантні риси:

– космічність мислення й творчості;

– функціональна універсальність, винахідливість, пристосовуваність;

– незалежність у думках і справах;

– природна допитливість, пошук нового, незвіданого, освоєння нових територій: фізичних, інтелектуальних і духовних;

– вчительство;

– гармонія думки й творчості, гармонія мови: якою мовою говоримо, такою й мислимо, такі й результати творчої діяльності.

Етнічним інваріантом українського етносу відповідає космічно-етнічна символіка, до якої відносяться:

– Трислав (Трисил), як символ єдності фізичного, інтелектуального й духовного аспектів буття Людини, Природи, Всевишнього. Троє в одному і одно, що об'єднує троє;

– Золото-блакитний стяг (сонячно-блакитний), як символ двох стихій, що народжують життя у Всесвіті: сонячного проміння і води;

- Орійський хрест з сонцем на перехресті, як символ поєднання духу й розуму через зірки й появу життя у Всесвіті;
- Зірка Велеса, як символ посіву і росту життя на Землі (золотий світ Духу, перетинаючись з блакитним світом Розуму, утворюють зелений колір життя);
- Сварга (свастя) як символ Сонця, життя, еволюції;
- Коло Сварога із 12 зірочок-періодів року Сварога як символ Кола Буття;
- Сніп з перевеслом (Дідух) як закон єднання і єдності етносу;
- Вінок Долі Життя з 12 квіток і 12 стрічок Шляху Даного (Живи) Людини, етносу, людського суспільства.

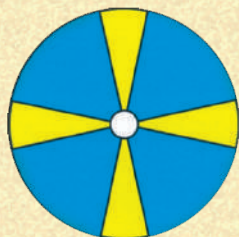
Трисил,
триєдиний Всесвіт

Жовто-блакитний стяг,
поєднання сонячного
світла і води

Зірка Велеса,
посів життя

Спуск Духу
Предвічного в лоно Майї,
Сонячний Хрест,
Закон Роду

Сварга, Свастя.
Перше творіння Сварога.
Життя, сонце, еволюція

Сварга, Свастя.
Перше творіння Сварога.
Смерть, згасання,
руйнація

Коло Сварога.
Коло Самсари

Закон єднання,
Сніп

Шлях Даній
(12 квіток, 12 стрічок).
Вінок життя, долі

Кодекс служіння Роду, етносу, країні, Батьківщині

1. Я українець від дідів-прадідів. Віднині і довіку відрікаюся від особистого і присвячую своє життя Роду, етносу, Батьківщині. За згоди вашої і Всевишнього беру собі ім'я від імені Роду: _____, як робили це наші славетні батьки-вожді.

2. (Клянусь) Найвищою цінністю нашого життя є розбудова майбутнього на Шляху Даному сходження до Горнього, до Вишнього! Основою і запорукою осяяного майбутнього Роду, етносу, Батьківщини є сім'я і дитинство. Клянусь робити все можливе для зміцнення і розбудови сім'ї, піклування про найважливіше в розбудові майбутнього – дитинство!

3. Розбудова майбутнього неможлива без міцних підвалин дому, що будується, без необхідної для життєдіяльності фізичної, інтелектуальної і духовної територій. Клянусь захищати всіма можливими засобами, зміцнювати і розбудовувати територію життєдіяльності Роду, етносу, Батьківщини!

4. Кожен Рід, кожен етнос приходить на Землю не просто так, а щоб виконати призначене йому у відповідності до Шляху Даного. Для виконання задач Шляху Даного маємо свято оберігати і захищати Дари Божі, інваріанти, без яких вирішення задач неможливе і які мають бути незмінними до кінця існування Роду. Клянусь робити все необхідне для захисту і зміцнення інваріантів України:

- мови й етнічного середовища;
- комічності думки й дії;
- винахідливості думки й творчості, природної допитливості;
- вчительства;
- універсальності, пристосовуваності, освоєння нових територій;
- незалежності, волелюбства, індивідуальності.

5. Місце країни, як і етносу, в планетарній спільності, її можливості й її майбутнє визначаються загальним рівнем культури, освіти і виховання населення. Народ, що поступається іншим народам в інтелектуально-духовній сфері,

є додатком, розбудовою більш розвинутих країн, які для збереження своєї зверхності або скуповують, або знищують інтелектуально-духовну еліту інших етносів. А тому клянусь приділяти постійну увагу освіті і вихованню молоді у відповідності до етнічних запитів і не дозволяти нікому, жодній країні ані руйнувати інтелектуально-духовну сферу етносу, ані переформатовувати її під лозунгами інтернаціоналізму, свободи демократії під власні запити. Розум і душа етносу мають працювати на майбутнє Роду і Батьківщини.

6. Розбудова майбутнього, як і підтримка досягнутого, неможлива без відповідного ресурсного забезпечення, до якого відноситься: земля (територія), вода, мінеральні і органічні ресурси, інтелектуальні і духовні здобутки, відпрацьовані технології. Всі ресурси на території життєдіяльності етносу є Даром Божим і не може бути приватною власністю і ні в якому разі власністю інших етносів. Клянусь всіма можливими засобами захищати наявні ресурси, розширювати і відновлювати їх запаси.

7. Найбільшою небезпекою, загрозами для майбутнього України є можливість впливу організованих груп людей, партій, церков, ідеологічні центри яких знаходяться на території інших країн, окремих діаспор і країн життєдіяльності українців, а тому все, що може нести серйозну небезпеку для країни, має жорстко контролюватися державою, особливо фінансова й інформаційна сфера, що мають бути державною власністю. Клянусь приділяти постійну увагу питанням безпеки й захисту України, підтримувати всі наявні сили й засоби безпеки в належному стані. Представники інших етносів і народів мають жити за законами гуртожитку українців.

8. Турбуючись за майбутнє України, маємо турбуватися про всіх українців у світі. Кожна людина, де б вона не жила і не працювала, і яка вважає себе українцем, має бути захищеною і відчувати себе членом великої української родини. Клянусь кожного дня і кожної години піклуватися про велику українську родину, про кожного українця, захищати їх права, свободи і гідність, в якому б куточку планети вони не знаходились.

9. Україна є членом великої слов'янської родини, тож в першу чергу має співпрацювати з родиною, опиратися на неї, допомагати і робити все залежне для об'єднання слов'ян в

єдиний, міцний суперетнос. Україна є центром Європи і має робити все для розбудови єдиної, монолітної Європи від Ламаншу до Уралу, Європи, що була, є і має бути авангардом інтелектуального і духовного становлення людства. Клянусь, що першочерговими векторами України в міжнародних відносинах будуть інтереси України, наступними – інтереси рідного кола слов'ян, за ними – інтереси об'єднаної Європи і планетарного людства в цілому. Але на всіх рівнях я виступатиму проти нівелювання націй, культур, мов, проти глобалізації і примітивізації загальнолюдських цінностей на основі фізіологічних потреб і бізнесового паразитування.

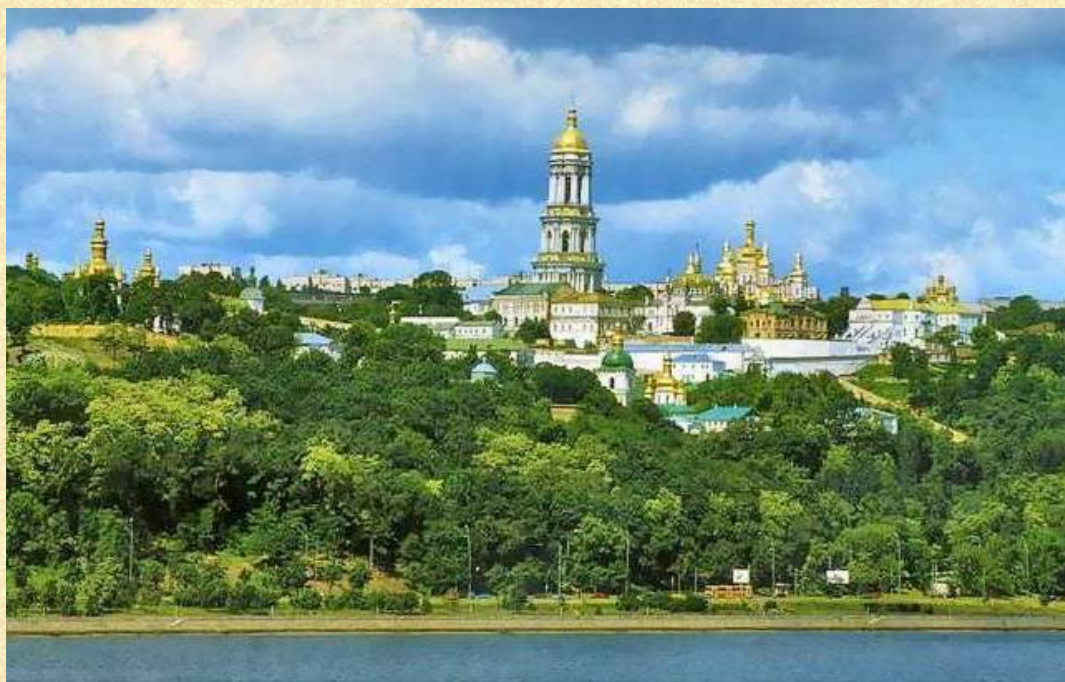
10. Всіма можливими засобами клянусь захищати екологію всіх рівнів буття людини: на фізіологічному, на генетичному, на інформаційному й на духовному. Клянусь виконувати закони своєї країни, бути гарантом Конституції, робити все можливе для збереження миру й спокою на планеті, рівності й поваги до всіх етносів і народів. Клянусь робити все для розбудови своєї Батьківщини – України, Триславної, осяяної розумом і духовністю! Клянусь!

Молитва за Україну

Отче наш!

З любов'ю і повагою в серці своїм і в думках своїх лину до Тебе, Боже, і прошу – розсій тривоги наші, і дай розуміння подій, що грядуть, і Суду, що має бути! Звертаюсь до Тебе, Боже, з надією на дні майбутні, бо чорні хмари невідворотного уже встають над планетою, над людством, над рідним краєм. Знецінюються і підміняються найсвятіші поняття: Бога, родини, сім'ї, кохання, дитинства, праведності і справедливості; руйнуються моральні й етичні підвалини людяності, духовної чистоти і довершеності, знищуються умови і можливості існування людства! Вседозволеність, розтління і розпуста, наркотичне забуття і жорстокість, насилля і масове зомбування стали буденними явищами, скрізь домінує культура фізіологічних інстинктів і цінностей карного світу, а суд над людиною вершать гроші і кривда! В рідному краї занепадають і руйнуються села і оселі, заростає бур'яном не лише батьківська земля, а й душі, і свідомість людська!

Боже, Отче наш! Ти на небесах і в серцях наших! Ти бачиш все і все знаєш, і на все те – Воля твоя! Тож прошу Тебе, Боже, будь милосердний і прости людей за те, що в нерозумінні своєму і в жадобі своїй руйнують і нівечать Дім, що Ти нам дав, що дивляться і не бачать тої незрівнянної краси

і довершеності, які Ти для них створив; слухають і не чують материнської пісні і Твого, Боже, благословення!

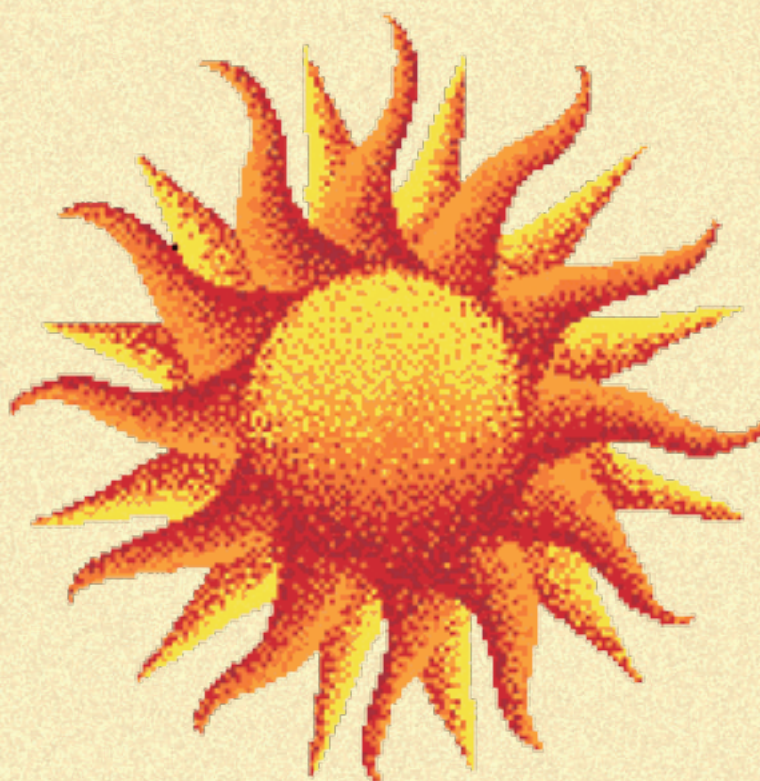
Боже праведний! Воздай всім за справами їхніми і нехай кожен отримає те, на що заслуговує! Але дай нам сили в усякій справі Божій залишитись Людьми – Дітьми Божими, і волю, щоб пройти і виконати призначене нам! Відверни і врятуй нас від лукавого, не дай опуститись і впасти, допоможи встояти перед спокусою і відрізнити добро від зла, слова і справи Божі від слів і справ лукавого, істинні цінності буття людського від омани і облуди! Дай, Боже, надію на майбутнє дітей наших, на майбутнє народу нашого, допоможи нам повернути знання Родоводу нашого, Буття людського і Буття вселенського, своєї сутності і власної гідності! Дай нам Нове Слово і Нове Розуміння, розкрий і наповни серця наші і свідомість нашу, піднеси їх на Висоту Небесну, щоб були ми гідні називатись Дітьми Божими!

З безмежною любов'ю, з повагою і вдячністю за життя, дароване Тобою, з надією і сподіванням на майбутнє до Тебе діти Твої, бо Твоє, Боже, царство, і сила, і слава навіки, амінь!

Гімн Сварогу

Поверта Сварог
Часу Колесо!
Мати Сва співа
Віщим голосом,
Що приходить час –
Час жертвності!
Бути до борні
Нам в готовності!
Що настав той день –
Ми прокинулись,
На шляху батьків
Не зупинимось!
В Піднебесся! Під!
Здійма Крила Рід!
Із Небес Дніпра
Сяє Роду Стра!
Через Вирій днів,
Через буй вітрів
І Трисила лет
В нескінченість літ
Кличе Орій нас,
Чути Божа глас,
І Тараса зве
Заповіт!
Як один – усі
Даємо Русі
Клятву вірності,
Клятву гідності!
Шлях торують нам
Дзвони дійсності!
Духу руського –
Світло вічності!
Нам дано знайти
Все, що втрачено!
Зрозуміть дано
Ще не бачене!
П'ятим виміром

Свято віримо
В нам предбачене,
Нам призначене!
Ми до Дольного,
Ми до Горнього,
Ми до Вишнього
Підем по Землі!
В світлі й радості
З знаком святості
Роду Сваргою
На чолі!
Вже зійшла Зоря
Над зірницями –
Нам кувать пора
Волю крицею!
Бо орійці ми!
Бо слов'яни ми!
Ми є русичі –
Духу лицарі!

Післямова

Любий читачу! Ти перегорнув останню сторінку цієї книги, але в тебе попереду майже безмежна кількість сторінок твого «Шляху Даного» у Всесвіті. Головною, провідною душею написаного було бажання донести до тебе й до всіх українців через міфологію знання нашої історії, Родоводу нашого, законів людського суспільства і природи, про наше призначення у Всесвіті і нашу відповідальність перед Родом і Всевишнім за наші діяння, за майбутнє нашої Ра-їни, дітей наших, людства і Матінки-Землі.

Мені дуже хочеться, щоб у тобі, як і в мені, жила велика, свята мрія про визначення, осяйне майбутнє України, щоб наша Батьківщина стала Провідником людства на шляху до Горнього, до Вишнього! Щоб здійснилась заповітна мрія наших батьків і наша з тобою про розбудову нової України, осяяної розумом і духовністю, гарної, як казка, – України Триславної! Бо ж скрізь і завжди маємо пам'ятати, що нашим етнічним і державним символом є Трислав-Триглав, що заповіданий нам Всевишнім, і що ми завжди, і в усьому маємо бути ук-Ра-їнцями, Дітьми Божими!

Літературно-художнє видання

Шевцов Василь Юхимович

ОБЕРІГ

МІФИ І ЛЕГЕНДИ Ук-Ра-їни

З історії русько-українського етносу

За авторською редакцією

Відповідальний за випуск *О. В. Ананьєв*
Технічний редактор *В. А. Усенко*
Коректор *В. А. Нечай*
Комп'ютерна верстка *В. В. Суглобової*

Підписано до друку. Формат 60x84¹/₈.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. Ум. фарбовідб. 5,52. Обл.-вид. арк.
Наклад прим. Замовл. № .

Видавництво ТОВ «Виробничо-комерційна фірма «АРТ-ПРЕС»
49050, м. Дніпропетровськ, вул. Козакова, 3
Свідоцтво ДК № 3287 від 26.09.2008 р.

Друкарня ТОВ «Виробничо-комерційна фірма «АРТ-ПРЕС»
49050, м. Дніпропетровськ, вул. Козакова, 3
Тел./факс (056) 370-20-27
www.art-press.com.ua

ISBN 978-966-348-

*Роду України
й родині своїй присвячую*

